

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_08-Mytus_nebo_mystifikace.pdb

PDB Name: R.Asprin-08-Mýtus nebo mystifik
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin

Mýtus nebo mystifikace?
Aneb mezi neperfektními Perveky

Kapitola první

"To ještě nikdo neviděl!"
-Marco Polo

Ti z vás, kteří sledují moje smůlovaté příhody, mě znají jako Skeeve (někdy jako Velkého Skeeve). Vyrstl jsem v dimenzi Tulpu, o které se, ať jste sebevelkorysejší, nedá říct, že je centrum kultury nebo pokroku naší doby. Protože jsem začal svá dobrodružství zaznamenávat, víte samozřejmě také, že jsme se dost potloukal a navštívil spoustu dimenzí. Takže už nejsem takový balík, na kterého lze snadno udělat dojem, jako když jsem se poprvé dostal k magii. No, tak vám tedy řeknu, že bez ohledu na to, jak jsem si myslel, že jsem zkušený a světy protřelý, nic, co jsem až dosud prožil, mě nepřipravilo na pohled, který mě přivítal, když jsem dorazil do dimenze Pervu.

Bylo to tam obrovské. Nejen, že se to tam táhlo mnohem dál, než kdekoliv jinde, kde jsem byl. Víte, obzor je přece obzor. Jasné? Tak jak to, že všude jinde, kde jsem byl, to obzorem končilo?!

V dohledu nebyly žádné stany nebo stánky, na které jsem byl zvyklý z Bazaru na Pakle. Namísto nich se tu vzhůru tyčila stavení se střechami skoro v nedohlednu. Vlastně byla tu jenom ta stavení. Zato nebe nebylo skoro vidět. Pokud jste se nepodívali přímo vzhůru, tak nebylo vidět vůbec, a i tak šlo těžko uvěřit, že ten malý světlejší proužek vysoko nahoře je opravdu nebe. Možná by působilo lepším dojmem, kdyby ta stavení byla příjemnější na pohled. Naneštěstí většina z nich měla styl a eleganci přehnaně velkých stodol... a oplývala zhruba stejným stupněm čistoty. Nevěřil jsem, že by tak vysoká stavení mohla působit dojmem, že se hroutí, ale vypadalo to tak. Po chvíli zkoumání jsem zjistil, že je to špína.

Vypadalo to, jako by se špína a saze hromadily po generace nebo staletí ve vrstvách na každé možné ploše. Blesklo mi hlavou, že kdyby tu špínu ze stavení ostříkali, zhroutila by se, protože by ztratila oporu. Představa to byla fascinující a nějakou chvíli mě bavila, než jsme obrátil pozornost k dalšímu pozoruhodnému rysu této dimenze: k lidem.

Určitě by se našli tací, kteří by pochybovali, zda lze obyvatele Pervu označit jako "lidi". Jako obyvatel Bazaru jsem si zvykl uvažovat o všech inteligentních bytostech jako o "lidech" a vůbec nezáleželo, jak vypadali, nebo jak svou inteligenci užívali. No, ať se o nich dá mluvit jako o lidech nebo ne, ať už se jim říká "Perversové" nebo "Pervektové", nebylo pochyb, že jich tu byla spousta!

Kamkoliv jste se podívali, byly jich davu. Motali se a strkali do sebe, jak pospíchali sem a tam. Při Mači jsem viděl davu, o kterých jsem si myslel, že jsou neurvalé a hulvátské, ale tyhle hemžící se spousty by levou zadní vyhrály první cenu v početnosti a hulvátsství.

Kombinace dojmu ze stavení a z davů vytvořila z téhle dimenze hodně smíšený pocit. Nemohl bych říct, jestli mě to přitahovalo nebo odpuzovalo, ale ze všeho jsem cítil téměř hypnotickou, děsivou fascinaci. Nemohl jsem přijít na nic, co jsem kdy viděl nebo zažil, co by se tomuhle podobalo.

"Vypadá to jako Manhattan... jenomže větší!"

To byla Marfa. Měla by být mou učednicí... ale nikdy jste si nemohli být jisti. Nejen, že je starší než já, ale je také daleko víc zcestovalá po dimenzích než já. I když jsem o sobě nikdy neprohlašoval, že jsem vševěd, rozčiluje mě, když moje učednice ví víc než já.

"Chápu, co myslíš," prohlásil jsem a trošku blafoval. "Alespoň podle toho, co vidíme odsud."

Vypadalo to jako bezpečné prohlášení. Zrovna jsme stáli v uličce, která omezovala náš výhled. V podstatě šlo o to, něco říct a přitom nic neříct.

"Neušlo ti ale něco, sekáči?" zamračila se Marfa a natahovala krk, aby si ulici prohlédla.

A bylo to blafování. Teď když jsem připustil, že jsem si všiml podobností mezi Pervem a Manahatýnem... ať už je to, co je to, očekávalo se, že se zmíním o rozdílech.

Nuže, jestli jsem se za své krátké kariéry hráče dračího pokeru něco naučil, bylo to, že z blafování se nemůžete v půlce

vyzout.

"Dej mi chvilku," řekl jsem a předvedl dlouhé kroužení směrem jako Marfa. "Přijdu na to."

Počítal jsem při tom s netrpělivostí její učednice. Zjistil jsem, že než přiznám, že nevím, o čem mluví, všechno vyklopí. Měl jsem pravdu.

"Samý řeči... co takhle proměňovací kouzlo?"

Přerušila zkoumání ulice a střelila po mně zkoumavým pohledem.

"Aha! Jo. Jasně."

Pobývání na Bazaru mě rozmazlilo. Život v obchodnickém a kupeckém centru všech dimenzí mě přivykl na to, že bytosti z nejrůznějších dimenzí tam bez mrknutí oka nakupovaly vedle sebe. Jeden pak snadno zapomněl, že v jiných dimenzích jsou bytosti z jiných světů nejen zvláštní, ale občas i přímo nevídané.

Samozřejmě, že Perv byl zrovna taková dimenze. Zatímco jsem civěl po okolí, všimla si Marfa, že jsme si od kolemjdoucích, kteří si nás v ústí uličky všimli vysloužili několik nepřátelských pohledů. Přisuzoval jsem to dvěma věcem: dobře známé pervské povaze (která je, jak je obecně známo, odporná) a Marfě.

I když je moje učednice úžasná osobnost, její zjev nepatří k těm, co byste chtěli mít na plakátu na zdi... pokud nemáte kalendář s obrázky zoo. Tvrdit, že Marfa by vypadala přirozeně, kdyby se po ní procházelo pár ptáků klubáků, by byla křivda... ona se nikdy nesnažila vypadat přirozeně. A to nesouvisí s jejími rozčepýřenými oranžovými vlasy a rozložitější než rozložitou figurou. Mám tím na mysli, že když někdo má zelenou rtěnku a tyrkysový lak na nehty, o několika tetováních pochybného vkusu ani nemluvě, tak asi o titul Miss Přirozenost neusiluje.

Bývaly doby, kdy mě rozčilovalo, že lidi na Marfu zírají. Ona je opravdu úžasná osoba, dokonce i když její vkus v oblékání a líčení je, jako když střelí kozla. Posléze jsem se s tím nicméně smířil, protože mě upozornila, že očekává, že se na ni lidé budou koukat a podle toho že se obléká.

Tohle všechno jednoduše vysvětluje, proč mě nezarážilo jako neobvyklé, že lidé na nás zírají. Navíc obyvatelé Pervu jsou známí tím, že nemají nikoho rádi a cizodimenzáky obzvlášť. Takže mě nedostatek vřelosti v jejich pohledech směrem k nám nepřipadal pozoruhodný.

Marfa mi ale připomněla, i když to nebylo nezbytné, že teď jsme na Pervu, jejich domácí dimenzi, a nebudeme je potkávat jen výjimečně, ale pouze výlučně. Jak už jsem řekl, mělo mně to dojít, ale léta jsem o Pervu jenom slyšel, takže chvilku trvalo, než mi došlo, že jsem opravdu tady.

Samozřejmě, že s domorodci si nás nešlo v žádném případě splést. Ti byli zelenošupinatí, se žlutými očima a špičatými zuby, zatímco Marfa a já jsme vypadali... no, normálně. Jistým způsobem to, myslím, ukazuje, že vzhled Pervektů vám na klidu nepřidá, když, jak říkám, Marfa ve srovnání s nimi vypadá normálně.

Nicméně Marfa měla pravdu, když mě upozornila, že jestliže doufám od místních v nějaký stupeň spolupráce, budu muset použít proměňovací kouzlo, abychom se mezi ně zamíchali. Zavřel jsem oči a pustil se do práce.

Proměňovací kouzlo bylo jedno z prvních kouzel, které jsem se naučil a vždy jsem mu plně důvěřoval... tedy potom, co jsem ho několikrát použil. Pro ty, kteří se zajímají o technické detaily, jedná se o jistý způsob smíchání iluze a kontroly mysli. Jednoduše řečeno, jestliže dokážete přesvědčit sami sebe, že vypadáte jinak, ostatní vás tak uvidí. Možná, že to zní složitě, ale je to opravdu velmi jednoduché a snadné k naučení. Herci to používají celá staletí. Takže je to úplně jednoduché a moje proměna byla vmžiku hotová a byl jsem na Perv připraven jako domorodec.

"Hezká prácička, ty kouzlomete," prohlásila Marfa s ošidnou nedbalostí. "Přehlídl si ale jeden drobný detail."

Tentokrát jsem věděl přesně, co má na mysli, ale rozhodl jsem se hrát si na hloupého. Pokud se tomu snad divíte, tak ano, to je můj normální modus operandi... hrát hloupého, když vím, o co jde, a vědoucího, když naprosto tápu.

"O co jde, Marfo?" zeptal jsem se nevěnně.

"A co já?"

Ta tři slova byla úplně nabitá, bylo v nich všechno od hrozby po prosbu. Tentokrát to se mnou ale ani nehnulo. O všem jsem hodně přemýšlel a rozhodl se pevně trvat na svém.

"Ty proměnu potřebovat nebudeš, Marfo. Ty tu nezůstáváš."

"Ale Skeeve..."

"Ne!"

"Ale..."

"Hele, Marfo," řekl jsem a upřeně se na ni zadíval, "oceňuju tvou snahu pomoci, ale tohle je můj problém. Aahz je můj parťák, a to ani nemluví, že můj učitel a nejlepší přítel. Navíc to byla moje bezmyšlenkovitost, která ho tak rozčílila, že opustil firmu a utekl. Bez ohledu, jak to vezmeš, najít a přivést ho zpátky je moje práce."

Učednice si mě měřila se založenýma rukama a stisknutými rty.

"Souhlas," řekla.

"... takže nemá smysl se snažit tě... cos to říkala?"

"Řekla jsem, že souhlasím," zopakovala. "... Tedy v tom, že je to tvoje práce přivést Aahze zpátky!"

To mě překvapilo. Jaksi jsem očekával větší dohadování. Ale ani teď se mi nezdálo, že by to doopravdy vzdala.

"No, potom teda..."

"... A moje práce jako tvé učednice je být u toho a krýt tě. Podle tvé vlastní logiky, šéfkou, jsem ti stejně zavázaná jako ty Aahzovi."

Byl to dobrý argument a na chvilku jsem byl v pokušení nechat ji tu.

"Promiň, Marfo," řekl jsem konečně s opravdovou lítostí, "to ti nemůžu dovolit."

"Ale..."

"... Protože ty budeš moje záloha, až se zbytek týmu vypraví na královnu Bolehlavu."

To jí, jak jsem si myslel, zarázilo. Pokračoval jsem a ona se kousala do rtů a hleděla do dálky.

"Už dost špatný je to, že zbytek party bude bojovat za mě, a ještě abychom oba byli mimo, to je nemyslitelný. Budou potřebovat veškerou pomoc. Kromě toho jeden z důvodů pro to, mít učedníka je, že tak vlastně můžu být na dvou místech naráz... jasný?"

Počítal jsem, že tohle diskuzi ukončí, ale podcenil jsem Marfino odhodlání.

"Dobrý, tak ty veď boj proti Bolehlavě a já chytím toho šupinatýho zázraka."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ale no tak, Marfo. Vždyť to přece víš. Především to byla moje bezmyšlenkovost, která ho přiměla odejít. Jestli by ho někdo měl, jestli ho někdo může přivést zpátky, tak jsem to já."

Něco si pro sebe zamumlala, co jsem stejně neslyšel, ale byl jsem si naprosto jistý, že srdečný souhlas to nebyl. Protože už jsem jeden problém z nedostatku pozornosti náladě svého společníka měl, pomyslel jsem si, že by bylo chybou ignorovat skutečnost, že se moje učednice zlobí.

"Hele, můžeme si dát pár minut a probrat, co tě opravdu štve?" řekl jsem. "Nerad bych, abychom se takhle rozešli."

Marfa několikrát našpulila rty a pak hluboce vzdychla.

"Mně se prostě nelíbí, že bys tohle měl podniknout sám, Skeeve. Víš, že umíš víc magie než já, ale tohle je nejmizernější ze všech známých dimenzí. Cítila bych se mnohem líp, kdyby ti někdo kryl záda. To je všechno... Dokonce i kdyby to byl jenom takový mechanista jako já. V minulosti nám ty moje hračky nejednou pomohly."

Mluvila samozřejmě o své bižuterii. Skoro veškerá magie, kterou Marfa užívala, byly hračky... kouzlené prsteny, kouzelné přívěsky, kouzlené cvočky do nosu... proto ta přezdívka "mechanista". Byla ale natolik zdvořilá, že příliš nezdůrazňovala skutečnost, že její hračky byly často mnohem účinnější a spolehlivější než moje vlastní "přirozená" magie.

"Máš pravdu, Marfo, a rád bych tě tu měl... ale víc potřeba budeš proti Bolehlavě. Než si začneš dělat přehnané starosti, tak si vzpomeň, že už jsem zvládnul pěkně překerní situace."

"To ale nebylo na Pervu a obvykle byl s tebou parťák, aby ti pomoh z nejhoršího," řekla bez obalu. "Nemáš s sebou ani D-hoplák."

"Budu ho mít u Aahze, až ho najdu. Když uspěju, tak se vrátíme spolu. Když ne, tak počítám, že mi D-hoplák dá a nastaví ho na Tulp, aby se mě prostě zbavil."

"... A když ho vůbec nenajdeš?" Marfa ukázala na davy na ulici. "Pokud sis toho snad nevším, tak tohle nebude místo, kde se bude někdo snadno hledat."

Když jsem odpovídal, tak jsem si pro změnu věřil.

"Neměj strach. Já ho najdu. Pro tuhle prácičku mám v rukávu pár triků. Trik je v tom, přimět ho, aby změnil názor."

"Tak můžeš udělat aspoň jednu věc? Jako laskavost pro tvou unavenou starou učednici?"

Z levého malíčku si stáhla prsten a podala mi ho.

"Nos tohle," řekla. "Pokud se neukážeš do konce týdne, vyrazím tě hledat. Pokud budeš pořád v týchle dimenzi, tohle mi pomůže tě najít... nebo snad chceš riskovat, že tu zůstaneš třet?"

Prsten mi byl na pravém palci hodně volný a musel bych ho nosit jako náramek. Prohlížel jsem si ho a najednou mi hlavou blesklo podezření.

"Co to ještě dělá?"

"Prosím?" zeptala se Marfa tak nevinně, že jsem věděl, že mám pravdu.

"Dobře jsi mě slyšela, učednice. Co to ještě dělá kromě toho, že je to maják?"

"Noo... sleduje to tvůj tep a spustí to poplach, když se náhle tvůj tělesný stav změní, jako třeba kdybys byl zraněný. Kdyby se něco stalo, tak bych sem mohla skočit trošku dřív a kouknout se, co se stalo."

Moc se mi to nelíbilo.

"Ale co když se můj tep změní z naprosto normálních důvodů... jako třeba když se natěsno potkám s hezkým děvčetem?"

Tím jsem si vysloužil obscénní zamrknání.

"V tom případě, bych borče chtěla být tady, abych se s ní seznámila. Přece tě nemůžeme nechat jen tak s nějakou, ne?"

Než jsem přišel na vhodnou odpověď, popadla mě do kostilámajího objetí.

"Dej na sebe pozor, Skeeve," zašeptala s náhlou prudkostí. "Bez tebe by to nebylo ono."

Pak to tiše baflo a byla pryč. Ocitl jsem se sám na Pervu, nejodpornější ze všech známých dimenzí.

Kapitola druhá

"Nepřinutili je to dělat, jak byli sami zvyklí!"

- H. Ford

Moc starostí jsem si z toho všeho nedělal, jak byste si možná mysleli. Jak už jsem řekl Marfě, měl jsem eso v rukávu... a to parádní!

Ještě před chvílí jsem byl součástí... hernajs, já byl strůjce plánu, jak dostat Mafii z Bazaru na Pakle. Myslel jsem, že je to jediné správné, protože jsem to byl já, kdo jim nejdříve přístup na Bazar umožnil, a kromě toho mi Pakelská obchodní komora velmi dobře zaplatila, abych je Mafie zbavil. Samozřejmě, že předtím mě Mafie najala, abych prosadil její zájmy na Bazaru, a Bazar souhlasil s tím, že mi poskytne bydlení a zaplatí procento ze zisku, když udržím Mafii bokem. Je to zmatené? Taky je... trošku. Naštěstí mi Aahz vysvětlil, že se tyto dvě smlouvy navzájem nevylučují a že je eticky možné pobírat peníze z obou stran... no, stejně to bylo možné. Tak je to nějaký div, že si jeho rad cením tak vysoko? To jsem ale odbočil.

Za prvních potyček na své pouti jsem získal malý suvenýr, na který jsem málem zapomněl, dokud jsem se nechystal na tento úkol. Na pohled to nebylo nic moc, prostě malá lahvička se zátkou zalitou voskovou pečetí. Věděl jsem ale, že možná znamená rozdíl mezi úspěchem a selháním.

Možná jsem se o ní měl Marfě zmínit, ale upřímně řečeno, těšil jsem se, že slávu za tuhle prácičku sklídím sám. Spiklenecky jsem se usklíbl, rozhlédl se, abych se ujistil, že mě nikdo nepozoruje, a pak rozzlomil pečeť a vytáhl zátku. Abyste mohli docenit plný dopad toho, co nastalo, musíte si uvědomit, co jsem čekal. Žiju na Bazaru, takže jsem si zvykl na věci, ze kterých opravdu oči přecházely... hromy a blesky, ohnivé koule... víte, takové ty speciální efekty. Trh je přečpaný a pozlátka prodává. Nicméně na nic takového jsem zase připraven nebyl, ale čekal jsem mraky dýmu a možná zahřmění nebo úder gongu pro efekt.

Dočkal jsem se ale tichého bafnutí, stejného, jako když odšpuntujete sodovku, a malého obláčku, který byl tak malý, že ani neudělal obstojný kroužek dýmu. Konec představení. Tečka. Šmytec.

Říci, že jsem byl trochu zklamaný, to je jako říct, že Dablové trochu fušují do obchodu. Naprosto nedoceňující vyjádření. Vážně jsem uvažoval, zda mám lahvičku znechuceně zahodit, nebo ji potom vrátit Dablovi, co mi ji prodal, když tu jsem si povšiml, že ve vzduchu přede mnou se něco vznáší.

Vlastně bych měl říct, že ve vzduchu přede mnou se někdo vznášel, protože to byla jasně postava... nebo abych byl přesný, polovina postavy. Byl do půl těla nahý a možná i níž. To nemůžu říct, protože od pupku dolů se rozplýval a nebylo vidět nic. Měl fez naražený hluboko do čela, takže mu skrýval oči, a ruce měl založené na prsou. Jeho paže a torzo byly pořádně svalnaté, takže by možná udělal dojem... kdyby nebyl tak malý! Čekal jsem něco mezi mojí výškou a třípatrovým domem. Teď jsem tady měl něco, co bylo vysoké tak šest až osm palců, kdyby byl vidět celý. Takhle hlava a trup měřily asi jenom tři palce. Netřeba snad dodávat, že jsem nebyl nikterak nadšen. Byla ale všechno, co jsem měl, a jestli jsem se při svých nejrůznějších zkouškách a dobrodružstvích něco naučil, tak pracovat s tím, co je k dispozici.

"Kelvíne?" řekl jsem, nejistý, zda je to tak správně.

"Dle libosti, člověče, toť jméno mě. Moc s ním kolem sebe neházej," odvětila postava, aniž zpod fezu vykoukla.

Nebyl jsem si zcela jistý, jaký by náš vztah měl přesně být, ale byl jsem si zcela jist, že takovýto ne. Tak jsem to zkusil znovu.

"Ehmm... mám snad zdůraznit, že jsem tvůj Pán a Vládce tvého osudu?"

"Eh, jo?"

Postava natáhla dlouhý prst a posunula si fez zpátky, až se mohla na mě podívat přímo. Oči jí krvavě svítily.

"Ty víš, kdo jsem?"

Otázka mě překvapila, ale hravě jsem se vzpamatoval.

"Ach, domnívám se, že jsi Džin. Tedy přesněji, Džin jménem Kelvin. Dabel, od kterého jsem tě koupil, říkal, že z Džinů jsi nejnovější."

Mužík zavrtěl hlavou.

"Špatně."

"Ale..."

"Já sem vožralej jak dělo!" doprovodilo to spiklenecké mrknutí.

"Vožralej?!" zopakoval jsem.

Kelvín pokrčil rameny.

"A cos čekal? V tý flašce jsem plaval roky. Myslim, že bys klidně moh říct, že sem Džin Rumík."

Nejsem si jistý, zda jsem měl pusou otevřenou ohromením, nebo abych něco řekl, ale nakonec sem postřehl jiskřičky v jeho očích.

"Džin Rummy. Chytrý. To je vtip, co?"

"Holá pravda!" odvětil Džin a zazářil odzbrojujícím úsměvem. "Pěkná fuška, co?"

Už jsem málem přikývl, ale on neochvějně pokračoval.

"Takže bysme mohli vykročit pravou nohou. Počítám, že každý, kdo mě vlastní, musí mít smysl pro humor. Takže to je první, co je dobrý zjistit, ne? Hele, jak se vlastně menuješ?"

Mluvil tak rychle, že jsem málem zmeškal pauzu. Vlastně by se tak stalo, kdyby se nezarazil a s očekáváním na mě nehleděl.

"Cože? Aha! Já jsem Skeeve. Já..."

"Skeeve, jo? To je srandovní méno pro Perverze."

Odpověď ze mě vypadal automaticky.

"Říká se Per-vekt. A já nejsem. Chci říct, že nejsem Pervekt."

Džin naklonil hlavu a zašilhal na mě.

"Vopravdu? Vypadáš úplně stejně. Kromě toho sem ještě nepotkal někoho, kdo by nebyl Perver... promiň, Pervekt... a nezdůrazňoval ten rozdíl."

Byla to svým způsobem poklona. Tedy, já to tak vzal. Je vždycky hezké vědět, že vaše kouzla fungují.

"To je proměna," řekl jsem. "Usoudil jsem, že to je jediný způsob, jak působit na Pervu a nedostat se s místními do těžkostí."

"Perv!"

Kelvín vypadal vážně rozčileně.

"U všech bohů, Efendi, co tady děláme?"

"Efendi?"

"Jasan. Ty si Efendi a já sem Služebník. To je u Džinů tradice. To je ale mimo mísu. Eště si mi neodpověděl. Jak k tomu přišlo, že takovej inteligentní chlapík jako ty skončí v týhle bohem zatracený dimenzi?"

"Ty Perv znáš? Ty už jsi tady byl?" řekl jsem a poprvé od chvíle, kdy jsem lahvičku otevřel, ve mně stouply naděje.
"Ne, ale slyšel sem o ní. Většina Džinů, co znám, se jí vyhejbá jako moru."
A bylo po nadějích. Alespoň ale začal Kelvín pro změnu mluvit vážně.
"No, k tvé otázce. Hledám tady svého přítele. On..., no, dá se říct, že zmizel z domova a já ho chci najít a přivést zpátky. Problém je v tom, že je... trošku rozčilenej."
"Trošku rozčilenej?" Džin se zašklebil. "Sáhibe, ten chce určitě spáchat sebevraždu. Nikdo se zdravým rozumem se na Perv dobrovolně nevypraví... kromě nyní přítomných samozřejmě. Máš nějakou představu, proč zamířil sem?"
Bezstarostně jsem pokrčil rameny.
"To není tak těžké pochopit. Je Pervekt, takže je jenom přirozený, že když se to zašmodrhalo, tak zamířil..."
"Pervekt?"
Kelvín na mě koukal, jako kdyby mi narostla druhá hlava.
"Ty máš za kamaráda jednoho z těch rabiátů? A to přiznáváš? A když zmizel, tak se ho snažíš dostat zpátky?"
Za žádného jiného občana Pervu mluvit nemůžu, ale Aahz není žádný rabiát. A to je fakt, žádná lichá spekulace. Vím, v čem je rozdíl, protože pro mě pracují dva rabiáti, Kvido a Frigo. Už jsem se to chystal poznamenat, když mě napadlo, že nejsem Kelvínovi povinován žádným vysvětlováním. Já jsem majitel a on můj služebník.
"Myslím, že je to spíš záležitost moje a mého přítele," řekl jsem škrobeně. "Pokud jsem tomu porozuměl, tvůj zájem je mi pomáhat, jak jen můžeš."
"To jo," přikývl Kelvín. Vypadalo to, že se ho moje úsečnost nedotkla. "Takovej je kšeft. Tak jaký úkol tě přiměl vyvolat mou maličkost?"
"To je jednoduché. Chci, abys mě vzal k mému příteli."
"Gratuluju. Já sám bych chtěl poníka a červenou bryčku."
Řekl to tak klidně, že mi chvílku trvalo, než mi došlo, co vlastně řekl.
"Prosím?"
Kelvín pokrčil rameny.
"Řek sem 'chtěl bych poníka a...' "
"To vím. Slyšel jsem, cos řekl," přerušil jsem ho. "Jenom tomu nerozumím. Chceš snad říct, že mi nepomůžeš?"
"Ne to že nepomůžu... já nemůžu. Zprvč ses ani nedostal k tomu, abys mi řekl, kdo tvůj přítel vlastně je."
"Ach, to je lehké. Jmenuje se Aahz a je..."
"... A zadruhé to není v mejch silách. Lituju."
T mě zarazilo. Neměl jsem ještě chvílku, abych uvážil míru Džinovy síly.
"Není? Když jsem tě ale vyvolal, tak jsem si myslel, že mi máš pomoci."
"... Jak jen můžu," dokončil Kelvín. "Naneštětí pro tebe toho moc není. Kolik si za mě vlastně zaplatil?"
"Stříbrňák... ale to už je dávno."
"Stříbrňák? To není špatný. To musíš bejt ve smlouvání docela dobrej, když si donutil Dabla, aby se za takovou cenu vzdal registrovanýho Džina."
Pokývnutím hlavy jsem tu poklonu přijal, ale považoval jsem za povinnost to vysvětlit.
"Byl v tu chvíli trochu v šoku. Jeho obchod byl v troskách."
"No, moc se nepyšní," pokračoval Džin. "Stejně si mě přeplatil. Stříbrňák bych za svý služby nezaplatil."
Bylo to miň a miň uklidňující. Snadné řešení tohotohle problému se rozplývalo rychleji než koule sněhu na Pakle.
"To nechápu," řekl jsem. "Vždycky jsem si myslel, že Džinové jsou v magii borci."
Kelvín smutně zavrtěl hlavou.
"To sou většinou reklamní kecy," přiznal lítostivě. "Některý velký hošani dokážou hory přenášet... doslova. To sou ale naprostý špičky mezi Džinama a obyčejně stojí víc, než na kolik by přišlo udělat to bez magie. Drobtina jako já přijde levnějc, ale nedokážeme všechno."
"Promiň Kelvíne. Nic z toho mi nedává smysl. Jestli mají Džinové vlastně menší sílu než, řekněme, průměrný nájemní čaroděj, tak proč se vlastně kupují?"
Džin vznešeně pokynul.
"Tajemnost... postavení... víš vůbec něco o Džeeenu?"
"O ginu? O tom nebezpečně voňavém pití?"
"Ne, o Džee-nu... dlouze. O dimenzi, odkud pocházejí Džinové a Džinyně."
"Řekl bych, že ne."
"Kdysi Džeen potkala, jak se vypráví, náhlá katastrofa - naprostý nedostatek finančních rezerv."
To znělo povědomě.
"Ekonomický kolaps? Jako na pakle?"
Džin zavrtěl hlavou.
"Zpronevěra," prohlásil. "Celý úřad nejvyššího revizora pro celou dimenzi zmizel. Když sme konečně našli někoho, kdo mohl udělat audit, zjistilo se, že je pryč i většina toho pokladu."
Byl z toho ohromný poprask, několik pokusů dostihnout viníky, ale nejnaléhavější problém byl, jak získat peníze. Výroba už nefungovala, protože všechno, co sme měli, zdevalvovalo. Co sme fakt potřebovali, byl rychlý zdroj financí mimo dimenzi.
Tak jeden obchodní génius přišel na ten nápad s "Džinem v láhvi". Skoro každý, kdo měl sebemenší dovednost nebo předpoklad pro magii, byl naverbován. Byl vůči tomu samozřejmě odpor, ale ti, kdo s tím přišli, trvali na tom, že se jedná pouze o smlouvy na dobu určitou, takže to začalo fungovat. Po pravdě řečeno, ta věc s omezenou smlouvou se stala hlavní oporou prodejních keců... ta tajemnost, jak sem už říkal. Proto má většina Džinů ty podmínky... tři přání nebo

něco podobného, i když někteří mají při jejich plnění víc slušnosti než jiní."

Najednou mě něco napadlo.

"Ehm, Kelvine? Kolik já mám u tebe přání? Jak sem říkal, ten Dabel byl trochu otřesený a o nějakých omezeních nic neřikal."

"...Ohledně přání nebo sil, co?" zamrkal Džin. "Žádný překvapení. Otřesenej, neotřesenej, Dablové umí prodávat. Ten jejich styl je opravdu úžasnej."

"Tak kolik?"

"Co? Aha. Obávám se, že mám ve smlouvě jenom jedno přání, Skeeve. Ale neměj strach, budu hrát čistě. Žádný triky nebo chytání za slovíčka. Když máš dostat za své peníze jenom jedno, tak je to fér, aby to bylo v cajku."

"Chápu," řekl jsem. "Tak co umíš?"

"Vlastně nic moc. Nejlíp mi jdou kameňáky."

"Kameňáky?"

"No, jako třeba 'Víš, jak se dělá džin fizz'?"

"Myslím, že..."

"Hodíš ho do kyseliny. Víš, jak se..."

"Už mám představu. Takže tohle je to? Vyprávíš kameňáky?"

"No a dávám hodně dobrý rady."

"To je dobrý. Myslím, že jich pár budu potřebovat."

"To bych řekl. Takže první rada, kterou pro tebe mám, je tady na tohle zapomenout a zamířit domů, než bude pozdě."

Chvilku to byla svádívá myšlenka, ale pak jsem ji zahnal.

"Ani náhodou," prohlásil jsem rozhodně. "Zpátky k mé původní žádosti. Můžeš mi poradit, jak najít Aahze?"

"Měl bych k tomu pár nápadů," připustil Džin.

"Dobrý."

"Zkusil si telefonní seznam?"

Podezření se teď změnilo v naprostou košatou jistotu. Ukázalo se, že moje schovaný eso je dvojka... ne, žolík. Jestli jsem se spoléhal na to, že Kelvín znamená rozdíl mezi úspěchem a krachem, byl jsem v tom až po uši.

Dosud jsem považoval nalezení Aahze za hotovou věc a starosti jsem si dělal jenom z toho, co říct, až se potkáme. Teď, když jsem se díval na pervské ulice a mrakodrapy, mi bolestně došlo, že jenom Aahze najít bude těžší, než jsem si myslel... mnohem těžší!

Kapitola třetí

"Ani to nestojí za návštěvu!"

- Fodorův Průvodce po Pervu

Dokonce i když jsem si zvykl na šílenství Bazaru na Pakle, tak ulice na Pervu byly teda něco. Bazar byl primárně zařízení pro pěší provoz a Sdružení obchodníků byl dost silné, aby tento způsob cestování prosadilo různými nařizeními, takže to lidi téměř nutilo, aby se koukli do každého obchodu a stánku, který míjeli. Moje domácí dimenze Tulp je pěkně zaostalá, takže jen zřídka jsem viděl komplikovanější nebo rychlejší vozidlo než volské spřežení.

Zato na Pervu byl pěší provoz a provoz vozidel oddělený. Pro nezkušeného chlapíka jako já byl provoz vozidel naprosto ohromující. Doslova stovky vymyšleností a nejrůznějších druhů se na každé křižovatce strkaly a motaly, jak se draly o lepší místo ve zdánlivě nesmyslné spleti ulic, kterou se ten příval hrnul. Téměř stejně neuvěřitelná jako množství druhů vozidel byla i sbírka stvoření, která poskytovala hnací sílu, tlačila nebo táhla jednotlivé náklady a přidávala své hlasy ke kakofonii, která skoro přehlušovala všechny ostatní zvuky nebo hovor. Samozřejmě, že také odevzdávala svůj příspěvek ke svinstvu a smradu na ulicích, ale Perv měl kouzlo a aroma žumpy.

V tu chvíli mě ale nejvíc zajímal provoz. Jít po ulici na Pervu bylo skoro jako se nažít plavat proti jarní záplavě.

Ustavičně jsem musel uhýbat a proklouzávat kolem lidí, kteří vypadali, že mají v úmyslu projít prostorem, který zrovna zaujímal. Nemyslete si, že to vypadalo, že se mě snažili praštit úmyslně, to ne. Zdálo se ale, že nikdo kromě mě nekouká, kam jde. Už jenom kouknout se druhému do očí byl očividně řídký jev.

"Ten tvůj přítel musí pro tebe fakt něco znamenat, když tohle sneseš," poznamenal suše Kelvín.

Vznášel se mi hned u ramene, takže jsem ho i přes ten rámus bez obtíží slyšel. Dělal jsem si starosti, jak tu bude vypadat potloukat se tu s Džinem, ale zdálo se, že když je v práci, může Džina vidět a slyšet jen jeho majitel. Napadlo mě, že to je pěkně čarodějny a tudíž v přímém kontrastu s tím, co se mi Kelvín snažil nakukat, totiž jak je bezmocný. Okamžitě mě ujistil, že tohle opravdu nic není, že to je prostě součástí pracovních dovedností každého Džina, která mi vůbec nepomůže. Moc mě nepřesvědčil. Tušil jsem, že mi o svých schopnostech nebo jejich nedostatcích neřekl všechno.

Neměl jsem však způsob, jak z něj další informace vyrazit, tak jsem se velkomyslně rozhodl nechat to být.

"Je pro mě víc než přítel," řekl jsem a neuvědomil si, že vklouzávám do vysvětlování, do kterých jsem se předtím rozhodl nepouštět. "Je to můj učitel a taky obchodní partner. Dlužím mu asi víc, než komukoliv jinému ve svém životě."

"... Ale ne dost, abys respektoval jeho přání," plácl Džin nedbale.

To mě na místě zarazilo a ani jsem nevnímal srážky a strkání ostatních chodců.

"Co to má znamenat?"

"No, je to pravda, nebo snad ne? Ten chlapík Aahz chce být očividně sám, jinak by tě nenechal ve štychu, ale ty si rozhodnutej přitáhnout ho zpátky. To podle mě zrovna nezní, že by si se vopravdu staral, co je pro něj důležitý."

Tohle bylo nepříjemně blízko do černého. Podle mého nejlepšího odhadu Aahz odešel, protože jsem byl v jednání s ním

poněkud neuvážlivý. Stejně jsem se ale nechystal toho nechat. Přinejmenším jsem si předtím než ho nechám zmizet z mého života, chtěl s ním promluvit z očí do očí.

"Byl zrovna trošku rozčilený a rozmrzelý," zamumlal jsem a úplně se vyhnul otázce o svých motivech. "Já jenom chci, aby věděl, že když se bude chtít vrátit, tak je vítáný."

Na to jsem se vydal dál po ulici. Po pár krocích jsem si ale uvědomil, že se Džin nařikavě směje.

"Co je zase?"

"Teda Skeeve, ty seš číslo, víš?" řekl Kelvin a vrtěl hlavou. "Perversové... promiň, Pervekti jsou ve všech dimenzích obávaný pro svou hroznou násilnou povahu. Ale ty nejen, že o tom mluvíš jako o rozmrzelosti, ale si ochotnej vyrazit na Perv jenom proto, abys to napravil. Ty si buď fakt doberj, nebo moc vohroženej druh."

Náhle mě napadlo, že jsem svého Džina zdaleka nevyužil, jak jsem mohl. Říkal přece, že jednou z věcí, ve kterých je dobrý, jsou rady, ne?

"Nevím, Kelvíne. Nikdy jsem s nima moc potíží neměl. Vlastně sám Aahz mi povídal, že spoustu těchhle pomluv o sobě samotných vyrobili rozšířili sami Pervekti, aby odradili návštěvníky."

"Jo?"

Moc přesvědčeně Džin nevypadal.

"No, tak se na to podíváme. Moh bys mi říct pár věcí, cos o téhle dimenzi slyšel?"

Kelvin pokrčil rameny.

"Když chceš. Vzpomínám si, že sem slyšel, jak jeden z těchhle skvělejších občanů utrhl jednomu chlapíkovi hlavu a krk vyplivnul... doslova!"

Vyhnul jsem se těžkotonážnímu párečku, který se na mě tlačil.

"Ha, ha. Slyšel jsem to samé, jenže ten, kdo to udělal, byl Troll a ne Pervekt. Stejně to ale nikdo neviděl. Kromě toho zrovna teď mě víc zajímají informace o téhle dimenzi, než poslouchat historiky o hrdinských činech."

Myslel jsem, že jsem Kelvína na chvíli ztratil, protože jsem se přitiskl ke zdi, abych se vyhnul obzvlášť svalnatého jedinci, a Džin to nestihl. Když jsem ale znovu vykročil, byl na svém nyní již obvyklém místě.

"Tak proč si neřek, že chceš slyšet tohle?" řekl, jako by ani žádné přerušení nebylo. "Tak o samotným Pervu. Nech mě přemejšlet. Zas tak moc informací k máni není, ale je tady něco... Aha! Mám to!"

Hrábl rukou a najednou v ní držel tlustou knihu, ve které začal listovat. Dychtil jsem slyšet, co řekne, takže jsem ani neokomentoval ten malý trik, ale znovu jsem si slíbil, jakmile se naskytne příležitost, že bude třeba víc prozkoumat Kelvínovy "skromné síly".

"To máme... Parta... P'božkov... Perv! Chceš statistiku nebo mám přeskočit na zboží?"

"Teď stačí jenom to podstatné."

"Tak jo. Píší tady, cituju: 'Perv: jedna z mála dimenzí, kde se po staletí magie a technologie vyvíjely pospolu. Toto spojení vytvořilo kulturu a životní styl, který je mezi známými dimenzemi vskutku originální. Perversové jsou známí svou arogancí, protože jsou neochvějně přesvědčeni, že jejich dimenze je v každém ohledu nejlepší, a toto přesvědčení hlásají všude, kam se vypraví. To navzdory hojným důkazům, že jiné dimenze, které se specializovaly buď výlučně na magii nebo na technologii, Perv v obou oblastech jasně předčily. Naneštěstí Perversové jsou také nepřiměřeně silní a neblaze proslulí svou špatnou náladou a divokostí, takže nemá smysl se s nimi o tom přit'. Konce citace."

Pocházím z Tulpu, kterážto dimenze nevyniká ani v magii, ani v technologii, takže na mě ten lichotivý článek udělal pořádný dojem. Zato Kelvin, jak to tak vypadalo, v něm našel zdroj nekonečné zábavy.

"... "Navzdory hojným důkazům..." To žeru!" zalykal se. "Počkej, až toho chvastouna potkám."

Z nějakého důvodu mě to trošku znechutilo.

"Hele, Kelvíne," řekl jsem, "co se v té knížce píše o Džeenu?"

"V jaký knížce?"

"V té, cos..."

Přestal jsem dávat pozor na provoz a mrkl na něj. Nevinně si otíral ruce. Žádná knížka v dohledu.

Už jsem otevřel pusku, abych ho za to zmizeníčko sjel, když tu do mě něco vrazilo, až jsem odlétl ke zdi. Vrazil jsem do ní ta tvrdě, až jsem viděl hvězdičky.

"Kam si myslíš, že deš, ty skrčku?"

To řekl hromotluk, se kterým jsem se srazil. Se zaťatými pěsti se postavil proti mně, trošku nakloněný dopředu, jako by ho ze zadu podpíral neviditelný kumpán.

I kdyby nebyl tak tlustý, tak by vypadal dost tvrdě na to, že by mohl procházet zdi.

"Promiň... omlouvám se," mumlal jsem a maličko třepal hlavou, jak jsem se snažil zbavit hvězdiček, co mi pořád tančily před očima.

"Tak si příště dávej bacha," zavrčel. Skoro se zdálo, že se zdráhá naše setkání ukončit, ale konečně se otočil na patě a odpochoval pryč.

"Neměl si toho tlustýho troubu nechat, aby se na tebe tak vytahoval," radil Kelvin. "Měl ses mu postavit."

"Proč myslíš, že se vytahoval?" řekl jsem a vydal se na cestu a dával přitom pozor, abych se vyhnul ostatním

Pervektům, kteří se hrnuli kolem. "Kromě toho je tu maličký detail, že byl dost velký na to, aby mě rozmázl jako štenici."

"V něčem měl ale pravdu," pokračoval Džin, jako bych nic neřekl. "Kam to vlastně jdeme?"

"Tady po ulici."

"Chtěl jsem říct, kam máme namířeno? Povídal si, že ten telefonní seznam byl nanic."

Ukázalo se, že Pervský telefonní seznam, který jsme našli, má navzdory miliónům zdejších obyvatel míň než tucet stránek. Bylo jasné, že utajená telefonní čísla jsou v téhle dimenzi ohromně populární - zase jeden ukazatel společenské povahy zdejších občanů. Když jsem v něm marně listoval, napadlo mě, že Aahz byl se mnou mimo tuto dimenzi tak

dlouho, že se dalo pochybovat, že by v seznamu byl, i kdyby byl úplný.

"Opakuju, že jdeme tady po ulici," zopakoval jsem. "Kromě toho nevím, kam jdeme. Tohle jsi chtěl slyšet?"

"Tak proč vlastně vůbec jdeme." Naléhal Džin.

"Nebylo by lepší počkat, až se rozhodneme, co podnikneme, a až pak vyrazit?"

Vyhnul jsem se pomalu jdoucímu páru.

"Myslím, že je lepší, když jdu. Kromě toho nechci k nám přitahovat zbytečnou pozornost tím, že se budem podezřele plížit uličkama, než vymyslím nějaký plán."

"Hej, ty. Počkej!"

Byl to takový řev, že na okamžik přehlušil hluk na ulici. Ohlédl jsem se a uviděl uniformovaného Pervekta, který vypadal jako obří šupinatý buldog, jak se ke mně hrozivě blíží usilovnými kroky.

"Co to je?" řekl jsem spíš pro sebe.

Samozřejmě, že na rozdíl od jiných přímých otázek, které jsem mu pokládal, se na tuhle Kelvín rozhodl odpovědět.

"Jsem přesvědčen, že je to to, o čem si mluvil jako o "nežádoucí pozornosti" ... v některých dimenzích se tomu taky říká polda."

"To vidím. Jenom nechápu, co po mně chce."

"Cos to povídal?" dožadoval se polda, když přede mnou zarazil.

"Já? Nic," odvětil jsem. Jen taktak jsem si včas uvědomil, že Kelvína nemůže ani vidět, ani slyšet. "V čem je problém, pane?"

"Možná, že v tobě. To se uvidí. Jak se menuješ?"

"Neříkej mu to!" zašeptal mi Kelvín do ucha.

"Proč?" řekl jsem. Vypadlo to ze mě, než jsem stihl zapřemýšlet.

"Protože to je moje práce sledovat podezřelý individua," zahřímá polda, který si mou otázku vztáhl na sebe.

"To jako mě? Co jsem provedl podezřelého?"

"Už tě sleduju pár bloků a vidím, jak se vyhejbaš lidem. Dokonce sem viděl, jak se některým omlouváš... hele, k tomu se eště vrátím. A teď, jak se menuješ?"

"Vymysli si něco!" radil Kelvín. "Nemůže si to ověřit."

"Skeeve, pane," odpověděl jsem a zoufale se snažil nevnímat Džina. To bych teď zrovna potřeboval, dostat se do potíží s místními úřady. "Omlouvám se, jestli se chovám podivně, ale nejsem... nejsem odsud a moc se tu nevyznám."

V poslední chvíli jsem se rozhodl nechat si tajemství, že jsem z jiné dimenze, pro sebe. Vypadalo to, že policistu moje proměna oklamala, tak jsem neviděl smysl mu to osvětlovat, dokud se nezeptá přímo.

"Si příliš zdvořilej!" šeptal mi Džin naléhavě. "Nezapomeň, že právě tohle mu bylo podezřelý."

"Tak ne odsud, co?" zavřel polda. "Tak mi teda pověz, pane Skeeve, co neumí chodit jako normální lidi, odkud teda vlastně seš... ale přesně?"

A bylo po tajemství.

"No, narodil jsem se na Tulpu, ale už dlouho žiju na Bazaru na Pakle, kde..."

"Z jiný dimenze! To sem si moh myslet. Vsadím se, že když si z Pakly, tak se mi budeš snažit namluvit, že si tu obchodně."

"No, tak nějak. Hledám tu svého obchodního partnera."

"Další cizodimenzák! Ještě pár dalších a budeme to tu muset vykouřit."

Jeho řeči mi už začínaly jít na nervy. Myslel jsem ale, že bude moudřejší navzdory Kelvínovu upozornění udržet svůj vztek na uzdě.

"On je vlastně zdejší. Tedy, je to Pervekt."

"Pervekt? Teď už mě nemůže nic překvapit. Chlapík cizodimenzák, co prohlašuje, že jeho obchodním partákem je Pervekt!"

To by stačilo.

"Je to pravda!" vyštěkl jsem. "A navíc se stal mým nejlepším přítelem. Pohádali jsme se a teď se ho pokouším najít, aby se vrátil do firmy. Co je vám vlastně do toho?"

Polda se trochu zarazil a zamračil se na mě.

"No, řek bych, že mluvíš pravdu. Dokonce i nějaký cizodimenzák by si vymyslel lepší lež. Jenom si dávej bacha. Tady na Pervu cizince moc v lásce nemáme."

Ještě jednou se na mě výhruzně podíval, pak se doporučil a občas se na mě výhruzně podíval, pak se odporoučel a občas se po mně ohlédl. I když jsem byl zpocený, hrdě jsem mu každý pohled vrátil.

"To už je lepší," zasmál se Kelvín, na kterého jsem skoro zapomněl. "Tak z Tulpu, jo? To vysvětluje pár věci."

"Jo? A co třeba?"

Jak už jsem řekl, byl jsem trochu namíchnutej.

"Třeba to, proč se tu potloukáme bez plánu. Ty nejsi na takhle velký města zvyklej, co?"

I když naštvanej, proti tomu jsem nemohl nic namítat.

"No..."

"Pokud bys proti tomu nic neměl, moh bych ti bez tvého žádání nabídnout malou radu?"

Neurčitě jsem pokrčil rameny.

"Je mi jasné, že to tvoje hledání nějaký čas zabere. Nebyl y špatnej nápad vyšťárat nějaký hotel, kterej by byl jako naše základna. Kdyby se tě ten polda zeptal, kde tady na Pervu bydlíš, mohlo se to docela zvrtnout."

To mělo smysl. Taky mi tak došlo, jak velkým cizincem v cizině jsem. Při většině svých dobrodružství jsem spal pod širým nebem, nebo jsem se ubytoval u kamarádů nebo společníků. Tím pádem jsem měl s hotely pozoruhodně malé

zkušenosti... tedy žádné.

"Díky, Kelvíne," řekl jsem a dostal se trošku do své kůže. "Tak co doporučuješ, abychom ten hotel našli?"

"Mohli bysme postavit taxi a zeptat se řidiče."

Nádhera. Džin pomáhal tak, jak to mělo být. Začínal jsem cítit, že některé věci se nezměnily.

Kapitola čtvrtá

"Daně se dají rozpustit ve vodě."

- G. Kellyová

"Teda řeknu vám, bylo by to tady docela pěkný, kdyby tu nebyli sami Perversové."

Taxikář to říkal stejně jako všechny poznámky od té doby, co nás nabral: hezky přes rameno, zatímco bezstarostně řídil svoje vozidlo plnou parou v největší tlačenici.

Většiny jeho brebentění jsem si nevšímal. Nevypadalo ale, že by mu to nějak vadilo. Očividně ani odpověď nečekal.

Tahle poslední poznámka ale upoutal mou pozornost.

"Promiňte, ale nejste sám taky Pervers... tedy Pervekt?"

Řidič zuřivě přikývl a napůl se ke mně otočil.

"Tak hele. Chápete, co myslím?"

Upřímně řečeno, nechápal jsem nic. Pokud v jeho prohlášení byla nějaká logika, tak mému chápání unikla. Viděl jsem ale, že se stále neochabující rychlostí ženeme dopředu. Vepředu byl chumel stojících vozidel. Vypadalo to, že si jich řidič ve své diskusní rozhorlenosti nevšiml. Srážka se zdála neodvratnou.

"Dávejte pozor!" vykřikl jsem a zoufale ukázal na zácpu.

Aniž tam pohlédl, jeho ruka sklouzla a zmáčkla hračku, která vypadala jako vycpaná husa a měl ji přilepenou dole před sebou. Věc ze sebe vydala ostré děsivé "TÚÚÚ!!!", které by jí určitě vyneslo zvolení králem hus, kdyby se nějaké volby konaly.

"Mimochodem, to je právě to, o čem mluvím." Řidič domluvil a znovu obrátil svou pozornost dopředu.

Dopravní zácpa se zázračně rozpustila, ještě než domluvil, a my projeli křižovatkou bez škrábnutí.

"Klídek, Skeeve," zasmál se Kelvín. "Ten chlápek je profesionál."

"Profesionál v čem?" zamumlal jsem.

"Cože?" řekl řidič a začal se zase otáčet.

"NIC! Já jenom... nic."

Dokud nás nenabral, neudělaly taxíky na mě žádný dojem. Ono i to "nabral nás" je příliš mírný výraz a ani zdaleka nevyjadřuje to, co se seběhlo.

Podle Kelvínova návodu jsem si stoupl na obrubník a zvedl ruku.

"Takhle nějak?" řekl jsem a udělal tu chybu, že jsem otočil hlavu, abych se na něj podíval.

Jak jsem byl otočený od ulice propásl jsem, co se stalo, což je možná jenom dobře. Normální rámus náhle vybuchla výkřiky a třeskotem. Vylekal jsem se, stáhl ruku a uskočil dál do ulice do bezpečí. Přitom jsem se podíval, co se stalo, protože většina hluku už ustala.

U obrubníku zarazil povoz a odprava za ním byla ucpaná. Ostatní řidiči se vykláněli ven a výhružně křičeli nebo hrozili pěstmi. Asi tam bylo pár srážek, ale stav většiny vozidel na ulici byl takový, že mi nešlo určit, které škody byly nové, a co byly jizvy ze starých srážek.

"Tak je to správný," potvrdil Kelvín, očividně tím mumrajem, co se zběhl, nevyvedený z míry. "Nastup."

"Ty si děláš legraci!"

Vozidlo, které u nás zatavalo, zrovna důvěru nevzbuzovalo. Byla to taková hranatá vymyšlenost, která byla nízko zavěšená mezi dvěma bezocasými ještěry. Plazi měli na hlavách pásky, které jim zakrývaly oči. Stejně ale zkoumali kmitajícími jazyky kolem dokola svoje okolí. Krátce řečeno, vypadali dost silně a hladově na to, abych se držel od nich zpátky.

"Možná bysme měli počkat na nějaký jiný," navrhl jsem s nadějí.

"Nastup," nařídil Džin. "Jestli tu budeme dlouho blokovat dopravu, policajt se vrátí."

To bylo pro mě dostatečně přesvědčivé, a tak jsem statečně do té krabice vlezl a posadil se za řidiče. Kelvína jsem měl pořád u ramene. Vnitřek vypadal bezpečně. Kde jsem seděl, byla dvě sedadla vedle sebe. Další bylo vedle řidiče, ale to přetékal papíry a krabicemi, které se sesypaly na podlahu, když jsme zatáčeli moc rychle... což bylo vždycky. Po stěnách a na stropu kolem řidiče byly jako svatozář připíchnuty a přilepeny lístečky s poznámkami a obrázky. Na desce před sebou měl matoucí množství ciferníků a vypínačů. V podstatě to vyvolávalo podezření, že řidič ve vozidle žije, což bylo poněkud uklidňující. Mám tím na mysli, že člověk by přece svůj domov neohrozil, ne?

"Kam to bude?" zeptal se řidič, když opět nebdale vplul do proudu dopravy.

"Vezměte mě do hotelu."

"Do jakýho... levnýho... drahýho?"

"No, něco mezitím, spíš k té levnější straně."

"Jasný."

Finančně jsem na tom byl dost dobře. V opasku jsem měl přes dva tisíce zlatých, které jsem si vzal na výdaje při svém hledání. Nemělo ale smysl je zbytečně vyhazovat, usoudil jsem, že nepotřebuju nic velkolepého.

Po několika prvních blocích jsem ale musel moudrost výběru vozidla přehodnotit. Jak jsem poznal, ještěři měli zavázané oči, aby se do řidičových rozkazů nepletli svým zvířecím pudem sebezáchovy. Nepřišel jsem na to, jak je ovládá, ale

vypadalo to, že je odhodlaný udržovat sebevražedné tempo bez ohledu na takové maličkosti, jako jsou bezpečnost nebo zdravý rozum.

"Jste vy dva na Pervu už dlouho?"

Řidičův hlas mě přitáhl zpátky do přítomnosti, kterou jsem se tak zoufale snažil ignorovat.

"Vlastně zrovna dneska jsme dorazili."

Náhle mi došlo, co řekl.

"Promiňte, ale říkal jste "vy dva"?"

Řidič trhnul hlavou na souhlas.

"Správně. Moc často Tulpa nebo Džina nevozím, tím spíš oba dva naráz."

Nejen, že si všiml, kolik nás je, ale všiml si i toho, co jsme zač! Není třeba říkat, že to zrovna vítaná novinka nebyla.

"Jak to..." spustil Kelvin, ale gestem jsem ho zadržel.

"Než vám odpovím, nevidilo by vám, kdybych se zeptal, jak to víte?" řekl jsem a nenápadně jsem mrkl kolem, abych viděl, jestli je, kudy ven, kdyby to bylo nezbytné.

"Proskenoval jsem si vás, když jste nastupoval," řekl řidič a ukázal na malou obrazovku ve zřeteli dalších přístrojů.

"dneska není v taxicích opatrnosti nazbyt... s takovou zločinností, jaká je. Jsme pohyblivý terče pro každého amatéra, co se učí přepadávat, nebo lupiče, co potřebuje rychle hotovost. Tohle děťátko jsem si nainstaloval, abych dopředu věděl, kdo si za mě sedá."

Přes rameno na mě mrkl.

"Ale nic se nebojte. Za Džina vám nebudu počítat nic navíc. Moc místa nezabere. Pokud můžu soudit, tak vy dva jste poměrně neškodný."

To mě uklidnilo, tedy aspoň do té míry, že jsem přestal uvažovat o vyskočení za jízdy.

"Chápu to dobře, že nesdílíte místní obecně nízké mínění o cizodimenzácích?"

"Pro mě za mě, můžeš být, kdo chceš, hlavně když zaplatíš," mávl řidič rukou. "Podle mě máte dost peněz, takže si nemyslím, že byste se pokusil o lumpárnu při něčem tak malicherným, jako je jízda taxikem. Ale tu proměnu si stejně nechte. Zdejší obchodníci hned zvednou ceny, když uvidí někoho z jiný dimenze, jenom proto, abyste se cítil nevítejte... a ceny jsou tady už tak nehorázně vysoký."

"Díky za varování."

"... A měl byste být opatrnější u sebe takovou hotovost. Všechno, co jste slyšel o zločinech tady v ulicích, je pravda. Vlastně by možná pro vás bylo nejlepší najmout si osobního strážce, dokud jste tady. Kdybyste chtěl, moh bych vám pár dobrých doporučit."

"Viš, to možná není špatnej nápad," řekl Kelvin. "Pokud sem se ti o tom snad nezmínil, Džeen je náramně pokojná dimenze. Při rvačce ti k užítku moc nebudu."

Nevnímal jsem ho, protože řidič pokračoval. Přes všechny svoje hejblátka bylo jasné, že Džina neslyší. Vzpomněl jsem si na některá nebezpečí, kterým jsem čelil při svých dobrodružstvích, a myšlenka najmout si někoho, kdo by mě hlídal, když jdu jenom po ulici, mi připadala směšná.

"Oceňuju vaši starost, ale ohlídat se dokážu dost dobře sám."

"Jak chcete, to byl jenom návrh. Hele, nechcete něco k jídlu? Prodávám svačtinový balíčky."

Hmátl jednou rukou na sedadlo vedle sebe, zvedl jednu krabici a přistrčil mi ji pod nos. Byla plná malých balíčků, ze kterých něco po stranách prosakovalo.

"Eh... teď zrovna ne, díky," řekl jsem a snažil se potlačit náhlou nevolnost.

Řidiče to neodradilo. Hodil krabici zpátky na sedadlo a popadl nějakou knížku.

"A co takhle průvodce? Sám jsem ho napsal a vytiskl. Je lepší než cokoli, co najdete ve stáncích... a taky levnější."

Ten by se mohl hodit, ale když jsem se na něj podíval, uviděl jsem, že písmo je změt klykáků a hieroglyfů, které mi nedávaly smysl. Abych se dostal přes jazykovou bariéru, cestoval jsem vždycky s překladatelským přívěskem, ale na psané slovo jeho síly nestačily.

"Překlad do tulpštiny asi nemáte, co?"

"Lituju," řekl a hodil knížku za krabici. "Chodím do pár kurzů, kde se pokouším naučit nějaký cizí řeči, ale tulpština mezi ně nepatří. Není po ní taková poptávka, víte?"

Navzdory ustavičné starosti o jeho pozornost k řízení mě začal taxikář zajímat.

"Musí se teda nechat, že jste podnikavý. Taxikář, vydavatel, kuchař, překladatel... děláte ještě něco dalšího?"

"Ále, mám rozjetou spoustu věcí. Fotografování, průvodce turistů... dokonce i trošku maluju. Některý tyhle kresby jsem maloval já. Za slušnou cenu bych byl ochotnej se s nima rozloučit."

Ukázal na několik listů, které zdobily interiér, a taxík se nebezpečně stočil doprava.

"No, vlastně by mě zajímalo, co jste právě říkal."

"Jo? Co to bylo?"

"Průvodce turistů."

"Aha, tohle. Jistě. Miluju to, když k tomu dostanu šanci. Jsou to sladoučké peníze. Na celý den za to můžu poslat tohle peklo k čertu."

Mrkl jsem na Kelvína a tázavě zvedl obočí.

"Pokračuj," řekl. "Průvodce by se nám mohl hodit a vypadá to, že si s tímhle chlápkem pěkně rozumíš. Viš, jak se říká, 'Lepší Dabel, kterýho znáš'."

Bylo jasné, že Džin toho o Dablech moc neví, ale teď nebylo vhodné místo ani čas, abych ho poučoval. Obrátil jsem pozornost zpátky k řidiči.

"Uvažoval jsem o tom najmout si vás spíš jako řidiče, než jako průvodce turistů. Kolik si tady za den vyděláte?"

"No, když je dobrej den, tak si přijdu na víc než stovku."

"Ho, ho," řekl jsem. "A co takhle průměrný den?"

To mi vysloužilo další pohled přes rameno.

"Teda musím vám říct, kámo, že vůbec nemluvíte jako Tulp."

"Žiju na Bazaru na Pakle," usmál jsem se. "To udělá s vaším uměním smlouvat zázraky. Tak kolik?"

Pár minut jsme se handrkovali, nakonec jsme se ale na cifře dohodli. Zdála se přiměřená a já nebyl v situaci, kdy bych si mohl moc vybírat. Jestli jsou přístroje, které užíval taxikář, v téhle profesi rozšířené, mohla moje proměna vybuchnout v tom okamžiku, kdy bych lezl do jiného taxíku. A neměl jsem žádnou záruku, že by další řidič byl tak cizodimenzákům nakloněný jako náš nynější mladý podnikavec.

"Tak jo, máte průvodce," řekl řidič nakonec. "A pro koho vlastně pracuju?"

"Já jsem Skeeve a Džin se jmenuje Kelvin."

"O Džinovi ani nevím," pokrčil rameny. "Buď toho moc nenamluví, nebo ho neslyším. Ale těší mě, že vás poznávám, Skeeve. Já jsem Edvik."

Natáhl ke mně na zadní sedadlo ruku. Opatrně jsem jí potřásl. Už jsem se s pervským potřesením setkal a za vlhkého počasí ho pořád cítím.

"Tak kam chcete jet nejdřív?"

Otázka mi připadala divná, ale odpověděl jsem.

"Do hotelu, jako předtím."

"Ho, ho."

"Hele, najal ste si průvodce, tak ho máte mít. Chcete se ubytovat v hotelu. Je to tak?"

"Je."

"Tak když se pokusíte ubytovat v pervském hotelu takhle, jak ste, bez zavazadel, tak vám dají pořádně zabrat, ať už zjistí, jestli ste cizodimenzák nebo ne. Budou se bát, že se chcete dostat do pokoje, abyste ukrad nábytek, nebo se pokusil vloupat do dalších pokojů na patře."

Tohle byla pro mě novinka. Doma jsme sice měl pěkně rozsáhlou garderobu, když pracuji, tak obvykle cestuji nalahko... v šatech, co mám na sobě, a s penězi. Nikdy mě nenapadlo, že by nedostatek zavazadel mohl u lidí vyvolat podezření o mým úmyslech.

"Co myslíš, Kelvine?"

"Pro mě za mě," pokrčil Džin rameny. "Tohle pro mě nikdy nebyl problém. Ale jasně, já cestuju v lahvi a lidi mě stejně nemůžou vidět."

"Tak co doporučujete, Edvik?"

"Vzal bych vás do obchoďáku. Můžete si tam vybrat nějaký pěkný zavazadlo a případně něco do něj. Věřte mi, s hotely mám svý zkušenosti."

Chvilku jsem o tom přemítal, pak jsem se rozhodl, že by bylo nesmyslné najmout si průvodce, a pak neposlouchat jeho rady.

"Tak jo," řekl jsem nakonec. "Jak daleko je ten obchod, co jste o něm mluvil?"

"Á, to není daleko. Držte se!"

Varování přišlo trochu pozdě, protože už prudce strhl taxík doleva, což v provozu nadělalo pořádný zmatek a mě hodilo napříč sedadlem. Než jsem znovu získal rovnováhu, už jsme jeli zpátky na druhou stranu.

I když jsem zvyklý na různé ztřeštěnosti a dobrodružství, napadlo mě, že tohle bude komplikovanější, než co jsem dosud zažil. Doufal jsem, že další lekce budou zábavnější a prospěšnější než dosud.

Kapitola pátá

"Potřebuju si vyzvednout jenom pár věcí."

- I. Marcosová

O Bazaru na Pakle, kde jsem se usadil, jsem už mluvil mnohokrát. Pro vysvětlení těm, kteří po dimenzích necestují nebo nečetli předchozí knihy, je to největší odchodní centrum ze všech známých dimenzí. Na prodej je tam všechno, co si jenom dokážete představit, a spousta věcí, které si ani představit nedokážete. Konkurence je ostrá a dabelští kupci jsou schopni skoro přetrhnout sebe i své zákazníky, jenom aby uzavřely obchod.

Zmiňuji se o tom proto, aby bylo každému, kdo tohle dobrodružství sleduje, jasné, jak bylo nakupování na Pervu pro mě šokující. Rozdílů bylo tolik, že bylo skoro těžko k uvěření, že v obou případech jde o totéž.

První rozdíl byl už v uspořádání. Bazar jsou nekonečné řady stánků a obchodů, které se táhnou všemi směry k obzoru. Jsou tam nejrůznější seskupení obchodů s podobným zbožím, to je jasný, ale neexistuje žádný plán, a co je důležitější, ani žádný způsob, jak něco najít bez hledání. V naprostém kontrastu se nakupování na Pervu děje hlavně v tom, čemu Edvik říkal "obchoďáky". Jeden takový obchod taky zabere celý blok a má šest pater nacpaných kupci. Zboží je rozděleno do úseků nebo "oddělení" a pečlivě se dohlíží, aby si navzájem nekonkurovalo. Všude jsou značky, aby nakupující věděli, kde co je. Stejně je ale docela snadné se v té změti uliček a pultů ztratit. Samozřejmě, když umíte pervsky, je to všechno snazší.

Nejspíš ale největší rozdíl je ve všeobecném přístupu k zákazníkům. To bylo jasné, když jsem dorazil do oddělení zavazadel.

Byl tam slušný výběr brašen a kufřů, které byly dobře vystavené, takže i když jsem nerozuměl nápisům, mohl jsem odlišit kouzelné brašny od normálních. Dokonce ani vybrat si nebylo těžké. Měli tam malý plátěný kufřík, velký asi jako

silnější aktovka, který mě zaujal svou jednoduchostí i tím, že byl magicky vybavený. Byl totiž nastálo začarovaný tak, že vnitřek byl třikrát větší, než jak to vypadalo zvenku. Napadlo mě, že je to šikovná věcička, která by se mohla hodit, a když už mám něco koupit, abych se mohl přihlásit v hotelu, tak něco, co se může později hodit. Potíže nastaly, když jsem ho chtěl koupit.

Až do té doby jsem byl příjemně překvapen, že mě prodavači nechali na pokoji. Na Pakle by ke mně vyrazil majitel nebo jeho pomocník hned, co bych se k jeho krámu jen přiblížil. Tady bylo pro změnu příjemné okukovat se, aniž by na vás někdo tlačil a vychvaloval svoje zboží až do nebe. Jakmile jsem si ale vybral, zjistil jsem, že upoutat pozornost nějakého prodavače bylo neskutečně obtížné.

Stál jsem u vystaveného zboží a hleděl k pokladně, kde byli do rozhovoru zabráni dva prodavači. Na Pakle by tohle stačilo, aby se ke mně prodavač vrhl a ani by mi nedal čas, abych něco řekl. Tady to vypadalo, že si ničeho nevšimli. Trošku mě to zmátlo. Chvilku jsem čekal a pak se hlasitě vysmrkal. Ani se po mně nepodívali.

"Něco na tebe leze, Skeeve?" zeptal se s obavami Kelvín. "Teda něco nakažlivého?"

"Ne, jenom se snažím upoutat prodavače."

"Aha."

Džin se vznesl o pár stop výš a koukl k pokladně.

"Vypadá, že to nezabralo."

"To vidím, Kelvíne. Otázka je, co by zabralo?"

Čekali jsme dál a sledovali rozmlouvající prodavače.

"Možná bys tam měl jít," navrhl nakonec Džin.

Připadalo mi podivné přesvědčovat prodavače, aby si vzal ode mě peníze, ale protože jsem lepší nápad neměl, došel jsem k pultu.

... A stál tam.

Prodavači přestali mluvit o sportu a začali oplzle vtipkovat.

... A já tam stál pořád.

Pak se tématem staly dívky, se kterými chodili. Mohlo by to být zajímavé, neku-li instruktivní, kdyby mě to nezačalo štvát.

"Nezačínáš mít pocit, že tu nejsem jedinej, kdo je neviditelnej?" zamumlal Kelvín sarkasticky.

Když začne být netrpělivý i Džin, který je zvyklý trávit roky v lahvi, usoudil jsem, že mě to opravňuje k akci.

"Promiňte," řekl jsem důrazně a skočil jim do řeči. "Rád bych se podíval na támhle na ten kuffík. Ten malý kouzelný ze zeleného plátna."

"Tak prosím," pokrčil jeden z prodavačů rameny a vrátil se k hovoru.

Nevěřicně jsem tam chvilku stál, a pak odpochoval zpátky ke kufru.

"Už začínáš chodit jako Pervekt," poznamenal Džin.

"To mě nezajímá," zavrčel jsem. "A říká se Pervers! Snažil jsem se být slušnej... nechtěl jsem nic provést... ale když si o to říkaj..."

Na několik minut jsem svůj vztek zaměřil na kuffík, což byl nejspíš nejbezpečnější předmět, na kterém jsem si ho mohl vybit. Vzal jsem ho, zdvihl nad hlavu a několikrát s ním práskl o zem a dělal s ním všechno možné, co mě v rozčilení napadlo. Musím přiznat, že byl bytelný. Začínal jsem ale chápat, proč musí být věci na Pervu tak odolné. Prodavači mě nepoctili ani pohledem.

"Pomoz mi, Kelvíne," lapal jsem po dechu, když už mě to konečně začalo zmáhat. "Na tom kufru je cenovka, že stojí 125 zlatých, je to tak?"

Neumím sice číst v mnoha jazycích, ale čísla a ceny mi nikdy nedělaly potíže. Myslím, že to mám z toho, jak dlouho jsem byl s Aahzem... a to ani nemluví o Tanandě a Zajdě.

"Taky bych to tak četl."

"To teda není zrovna levné. To jsem viděl prodavače, kteří měli strach a chránili věci za deset měďáků. Copak je to nezajímá?"

"Pokud sis nevšiml, tak ne," potvrdil Džin.

"Myslíš, že by si všimli, kdybych ho prostě vzal pod paždí a šel pryč bez placení? Bylo by dobré vědět, že něco ty chlápky dostane."

Džin nervózně mrkl kolem.

"To fakt nevím, ale myslím, že tohle bys neměl zkoušet."

Trošku mě to zchladilo. Pořád jsem byl v akci na cizím území a nebyl čas na zkoušení bezpečnostních systémů.

"Tak jo," zabručel jsem. "Tak to zkusím znova."

Když jsem přišel k pultu, rozhodl jsem se, že jsem se poučil. Už žádný pan Slušňák. Žádné čekání, až spolu domluví.

"Chtěl bych si koupit ten zelený kouzelný kufr, ten malý plátěný," řekl jsem a vpadl jim zas do řeči.

"Tak jo."

Prodavač, se kterým jsem mluvil poprvé, byl už na půl cesty ke zboží, když mi došlo, co chce udělat. Když jsem získal jeho pozornost, zapnuly se moje normální nakupovací instinkty.

"Promiňte. Chtěl bych radši nový, ne ten vystavený... a neměli byste ho náhodou v černém?"

Prodavač mi věnoval dlouhý utrápený pohled.

"Tak chvilku, musím se podívat."

Někam se odploužil, zatímco jeho kolega se začal bezcílne potulovat po oddělení mezi zbožím.

"Pokud ti nevadí můj názor, Skeeve, tak myslím, že pokoušíš svoje štěstí," poznamenal Kelvín.

"Hele, vždycky se vyplatí zeptat," pokrčil jsem rameny. "A kromě toho, i když je tu mizerná obsluha, pořád je to krám."

Musí mít aspoň nějaký zájem o poskytnou zákazníkovi, co chce."

Po patnácti minutách se prodavač ještě neobjevil a já zjistil, že se opět začínám rozehřívat.

"Ehm... není načase, abych ti řekl 'já ti to říkal?'" usklíbl se Džin.

Nevšimal jsem si ho a přistoupil k druhému prodavači.

"Promiňte, jak daleko máte skladiště?"

"Proč se ptáte?" zamrkal.

"No, váš kolega tam šel něco pro mě zjistit a už je to docela doba."

Prodavač se zašklebil.

"Kdo? On? Má teď pauzu. Bude zpátky asi tak za hodinu, jestli se vám chce čekat."

"Cože??"

"Jestli chcete, tak bych se vám po tom moh podívat já. Co ste to chtěl?"

Jak už jsem říkal, možná jsem pomalejší, ale učím se. Tohle byl poslední prodavač v oddělení a rozhodně jsem ho nechtěl pustit z dohledu.

"Zapomeňte na to. Vezmu si tamhle ten malý zelený kouzelný kufr. Ten plátěný."

"V pořádku. Dělá to 125 zlatých. Vezmete si ho rovnou, nebo vám na něj dám tašku?"

Než jsem se stačil zamyslet, sepnuly moje instinkty z Bazaru.

"Tak moment. 125 stojí nový. Kolik slevíte za ten co byl vystavený?"

Kelvín zasténal a rukou si zakryl oči.

"Já ceny neurčuju," řekl prodavač a začal se otáčet. "Jestli se vám to nelíbí, kupte někde jinde."

Pomyšlení, že bude nutný začínat to fiasko znovu, mě schladilo.

"Počkejte," zavolal jsem a lovil z opasku peníze. "Vezmu si tenhle. Mohl bych aspoň dostat účet?"

Nakupování oblečení se ukázalo být utrpením jiného druhu. Byly tam kouzlené zdviže, které mě vynesly o dvě patra výš do oddělení oděvů. To mi naštěstí poskytlo čas si to promyslet.

Potíž byla v tom, že jsem byl proměněný jako Pervekt. Vzhledem k jejich konstituci mě to dělalo rozložitějším, než jsem ve skutečnosti byl. Kdybych si koupil šaty, aby seděly mojí proměně, visely by na mně ve skutečnosti jako stan.

Kdybych chtěl svou opravdovou velikost, dostal bych se do slepé uličky, kdybych si je chtěl vyzkoušet.

Nakonec jsem se rozhodl nakoupit v dětském oddělení, kde jsem stejně mohl nejlíp najít svou velikost, a říkat, že to kupuji pro syna. Na velikost šatů mám totiž dobrý odhad, takže by zas tak špatně padnout nemusely.

Neměl jsem se čeho obávat.

Vypadalo to, že šaty nakupuje mnohem víc lidí než zavazadla. Mnohem víc.

Protože jsem nerozuměl nápisům, nevím, jestli byl výprodej, nebo jestli to bylo obvyklé množství zákazníků. Ať už to bylo jakkoliv, byl tu úplný bláznec. Davy zákazníků, mužů i žen, do sebe strkaly a rvaly se u pultů s hromadami nejrůznějšího oblečení. Jak jsem se k nim blížil, zasáhla moje uši změt' vzteklých hlasů s výkřiky a kletbami, občas jsem rozeznal i zvuk trhání látky. Jestli to bylo zboží, o které mezi sebou kupující zápasili, nebo jestli si trhali vlastní oblečení, to nemůžu říct. Bylo to jako sledovat mlýn při Mači, jenže bez týmů a přestávek ve hře.

"Neříkej mi, že do toho jdeš?" vydechl Kelvín. "Bez brnění a dělostřelecké podpory?"

Na někoho z údajně mírumilovné dimenze to byla podivná otázka, ale byl jsem příliš soustředěný na úkol před sebou, než abych se ptal.

"Tohle nakupování trvá už příliš dlouho," prohlásil jsem zachmuřeně. "Nechci ztrácet další čas tím, že by nás Edvik musel vozit do jiného obchodu... zejména, když nikde nemáme záruku, že to tam bude lepší. Vrhnu se do toho, popadnu pár kousků a skončím s tím jednou provždy."

Dobrý vkus a zvedající se žaludek při té vzpomínce mi brání, abych se pouštěl do detailů, co se seběhlo v následující půlhodině. Stačí, když řeknu, že mě Kelvín opustil a vznášel se u stropu a čekal, až budu hotov. Jsem už docela otlučený a byl jsem otlučený už tolikrát, že si na to ani nevzpomínám, ale jestli jsem měl nějakou vzpomínku, srovnatelnou s tou na dav pervských nakupujících, tak ji moje mysl úspěšně zahnila. Šťouchal jsem lokty a strkal se, a když se nikdo nedíval, používal jsem nemálo magie a užil většinu špinavých triků, co jsem se naučil při Mači. Nakonec jsem získal dva ohozy, ze kterých jsem nebyl sice nijak odvázaný, ale byl ochoten si na ně zvyknout, než se znovu pustit do rvačky a hledat něco lepšího. Neskonanou vděčnost chovám k jedné tlusté pervské dámě, za kterou jsem se občas schoval, abych popadl dech.

Kelvín zůstal v dobré formě, a tak mě dovedl k východu. To bylo štěstí, protože po té šarvátce mi tak klesl adrenalin, že jsem sotva koukal a tím spíš sám šel.

Nevím, kde Edvik čekal, ale jakmile jsme se z obchodu vynořili, zhmotnil se jeho taxík z provozu a vmžiku jsme byli zpátky v bezpečí na zadním sedadle. V tu chvíli mě napadlo, o čem jsem před návštěvou obchodáku přemýšlel a taxík mi teď připadal naprosto bezpečný.

"Můžeme teď jet do hotelu?" řekl jsem, opřel se a zavřel oči.

"Takhle? Nechcete se nejdřív převlíct?"

"Převlíct?" Ten tón se mi nelíbil.

"Víte, do něčeho trošku konzervativnějšího. Pro obchodníky mají v hotelech vždy nejlepší služby."

Kelvín zasténal, ale bál se zbytečně. Jestli jsem něco věděl jistě, tak to, že zpátky do obchodu nepůjdu.

"Tak jo, Edviku. Popište mi to oblečení."

Taxikář si mnul bradu a proplétal se přitom provozem.

"Tak se na to podíváme. Obvykle sou v černym nebo šedym... trojdílný oblek s vestou... s úzkými bílými proužky... a obvyklý doplňky sou bílá košile a pruhoaná kravata."

Jako bych na to nemyslel. To samý, co se nosí na Pakle... a v každý dimenzi, kde jsem potkal obchodníky. Znovu jsem

zavřel oči a udělal pár úprav na své proměně.

"Jako tohle?"

Taxikář mrkl přes rameno, a pak se s otevřenou pusou otočil.

"Páni! To je teda něco!" vykřikl.

"Díky," řekl jsem potěšen. "Nic to není. To jsem jenom užil proměňovací kouzlo."

"Tak proč ste ho nepoužil, abyste předstíral nověj ohoz a zavazadla namísto rvaní se v krámu?"

"Zrovna sem se chtěl zeptat na to samý," zamumlal Kelvin.

Ani za život jsem nemohl přijít na vhodnou odpověď.

Kapitola šestá

"Nad domov není!"

- E. Holub

Když jsme dorazili k hotelu, který Edvik doporučil, byl jsem jeho vzhledem poněkud zaražen. Nápis sice prohlašoval, že je to Hotel Novum, ale vyhlížel jako většina budov, které jsme zatím viděli. To znamená, že byl starý, zchátralý a celý špinavý. Ale i kdyby vypadal líp, stejně by mě zarazilo okolí. Odpadky na ulicích, železné rolety na výlohách. To nebylo zrovna místo, kde by se mi chtělo z taxiku vystoupit, tím miň najmout si pokoj. Už jsem se to chystal poznamenat svému řidiči/průvodci, když jsem si povšiml uniformovaného vrátného a rozhodl na to vyptat šetrněji.

"Ehm... tohle je ten levný hotel, co jste měl na mysli?"

"Je levný, ale zas ne tak, abyste skončil v nějakým opravdovým doupěti," pokrčil taxikář rameny. "Vlastně je o trošku hezčí, než většina téhle úrovně. Kvůli problému, co tu mají, museli snížit ceny."

"Problému?"

"Jo. Potlouká se tu okolo nějaký vrah se sekáčkem a policie není schopná ho chytit. Vraždí tak jednou do týdne... zrovna minulý týden dostal jednoho v hale."

"Vrah se sekáčkem?"

"Jo. Ale vy se bát nemusíte."

"Jak jste na to přišel?"

"No, už to běží přes měsíc a protože ste přijel zrovna dneska a nikdy předtím tady nebyl, tak možnost, že by to na vás hodilo, není velká."

Tohle mi ani starost nedělalo. To spíš jaké mám šance stát se další obětí. Než jsem to ale Edvikovi mohl vyjasnit, otevřel vrátný škubnutím dvířka a popadl můj kufr.

"Měl byste radši sledovat svůj kufr a nespouštět ho z očí," radil řidič. "Ráno tady budu, abych vás vyzved. Jo, a nezapomeňte dát spropitné tomu, co má na starosti zavazadla. Jinak by se mohlo stát, že až je dostanete zpátky, tak je nepoznáte."

Ještě se už začínali rozbíhat, když mi sděloval poslední moudrost, takže jsem vyskočil ze dvířek, než vozidlo nabere rychlost a já budu navždy od svého zavazadla odloučen. Ať už je mi k něčemu nebo ne, nechci o něj přijít, když jsem kvůli němu tolik vytrpěl. Než mi došlo, že ztrácím kontakt se svým průvodcem a rádcem v téhle dimenzi, zahrnul taxík za roh a zmizel.

"Řek bych, že ten chlapík chce spropitný," ozval se Kelvin a ukázal na vrátného. Aspoň že jsem měl pořád Džina. Musel jsem mu dát za pravdu. Uniformovaný Pervers ztuhle stál s nataženou dlaní a neurčitým úšklebkem ve tváři, který tady asi znamenal úsměv. Na vteřinku jsem zaváhal, než jsem mu dal nějaké drobné. Obvykle bych očekával, že si někdo bude říkat o spropitné, až poslouží, ale očividně je to dimenze od dimenze jiné. Před tímhle mě nejspíš Edvik varoval... Vrátný bude chtít peníze ještě předtím, než mi vezme kufr, a když se mu to bude zdát málo, tak bagáž nashledanou! Docela to dávalo smysl.

Moje spekulaci o této filozofii byla uřata, když jsem si všiml další osoby. Tentokrát to byl poslíček, který vzal můj kufr a zamířil s ním do hotelu. Vrátný zůstal venku a poměřoval si spropitné, které jsem mu zrovna dal. Začal jsem cítit podraz.

"Kam jde?" řekl jsem blazeovanému vrátnému tak nedbale, jak mi to jen šlo.

"K recepčnímu pultu, pane."

"Ale to je můj kufr."

"Ano. Radil bych vám, abyste si ho pohlídal. Víte, nedá se mu moc věřit."

"Ale... Aha...!"

Poznám, když mě doběhnou. Bylo jasné, že všechno, co vrátný udělal, bylo, že mi otevřel dveře a vyložil kufr... ale už nenese dovnitř. Samozřejmě, že to, že jsem mu dal spropitné a předpokládal, že tak učiní, byla moje chyba, ne jeho. Přemožený jsem vyrazil za poslíčkem, který čekal uvnitř s nyní již dobře známým gestem s nataženou rukou, které znamenalo "Zaplat', nebo mě už neuvidíš." Tentokrát jsme mu víc než rád zaplatil. Ať už říkal Edvik cokoliv, rozhodl jsem se, že se o svoje zavazadlo postarám sám.

Kelvin mi do ucha mumlal něco o tom neplatit za pomoc, dokud není udělaná. Vypadalo to ale, že poslíček chápal, oč běží, protože zmizel jakmile jsem mu zaplatil. Nevšiml jsem si Kelvinova brumlání a začal si prohlížet vnitřek hotelu.

Recepce nebyla o moc větší než místo, které k podobným účelům používáme doma u M.Y.T.H. Inc., až na to, že vybavení tady dominoval ohromný pult, což byla asi to, čemu vrátný říkal recepční pult. Podle měho to dosti zmenšilo halu, protože se dalo předpokládat, že tu bude větší provoz než u nás ve firmě. Pro mě to byla špatná předzvěst velikosti pokojů. Ale říkal jsem Edvikovi, aby nás vzal někam, kde to není moc drahé. Řekl bych, že nemůžu očekávat

nízké ceny a stylové vybavení, a když si mám vybrat...

"Čím posloužím?"

To řekl Pervers za recepčním pultem. Napsané to může vypadat zdvořile, ale řekl to tónem, jako kdyby mluvil k někomu, kdo zrovna vešel a táhl za sebou pytel s odpadky.

"Ano," řekl jsem a učinil poslední pokus být zdvořilý. "Rád bych pokoj, prosím. Jednolůžkový."

Recepční koukal, jak bych zrovna spadl z nebe.

"Máte vyhrazeno?"

Trochu mě překvapilo, že se mě ptá na výhrady, ale rozhodl jsem se být upřímný.

"No, z okolí moc nadšený nejsem... a pak ty řeči o tom vrahovi..."

"Skeeeve... SKEEEVE!!" zasykl zoufale Kelvín. "On myslí, máte rezervovaný pokoj?"

Takže s upřímností jsem se daleko nedostal. Mrkl jsem na recepčního. Zíral na mě, jako kdybych po něm chtěl, aby prodal svoje prvorozené do otroctví.

"... Ehm, tedy pokud se ptáte, jestli jsem si dopředu zamluvil pokoj, tak odpověď zní ne," dokončil jsem nešikovně.

Recepční na mě ještě chvíli zíral, a pak projel cvičeným prstem seznam před sebou na pultu.

"Obávám se, že nyní máme k dispozici pouze jeden z pokojů naší ekonomické třídy. Pro lepší výběr, byste si měl opravdu vždy něco rezervovat dopředu."

"Ten ekonomický pokoj bude v pořádku," ujistil jsem ho. "Zdržím se tu asi týden."

"Vynikající," přikývl a přistrčil formulář. "Tak jen vyplňte tohle a dělá to sto zlatých."

Byl jsem rád, že mě o cenách na Pervu předem varovali. Sto zlatých se mi zdálo trochu přehnané, ale varovaný předem, podařilo se mi skrýt překvapení a sáhl jsem po formuláři.

"... za den. Platí se předem, samozřejmě."

Ruka se mi nad formulářem zarazila.

"Sto zlatých!" vyštěkl mi do ucha Kelvín. "Nezapomeň, že ti říkali, že je to tady drahý! Tohle je lacinej hotel, nezapomeň!"

"Platí se předem," potvrdil recepční.

Sundal jsem ruku z pultu.

"Jak dlouho chceš ještě hledat ubytování, Skeeeve?" pokračoval Džin zoufale. "Taxi tu bude až ráno a venku se stmívá. To opravdu chceš chodit po těchhle ulicích v noci?"

Z opasku jsem vytáhl sto zlatáků, položil je na pult a začal vyplňovat formulář.

"Předpokládám, že když se každý den platí napřed, tak jsou v tom i slevy," prohlásil jsem chladně. "Aha, a ještě bych si prosil účet."

Recepční mi vytrhl formulář z ruky, že jsem se málem nestačil podepsat, a pohlížel si ho.

"Jistě, pane... Skeeeve. Za okamžik bude připraven."

To bylo příjemné zjištění, jak jsou Pervekty výkonné, když přistoupíte na jejich ceny. Stovka zlatáků už mezitím zmizela.

Recepční přisunul přes pult účet a ve druhé ruce elegantně držel klíč. Sebral jsem účet a sáhl po klíči. On ale nedbale uhnul rukou z mého dosahu a druhou dlaní plácl do malého zvonku, který byl na pultu.

"Poslíček!"

Než jsem se mohl zeptat, co zase tohle znamená, objevil se po mém boku poslíček... jiný než předtím.

"Pokoj 242," oznámil recepční a podal mu klíč.

"Samo, pane. To jsou vaše zavazadla?"

"Ano, je to..."

Poslíček ani nečekal, až domluví, popadl můj kufr, vyrazil ke schodům a pokynul mi, abych ho následoval. Hned jsem mu byl v patách. Teď už jsem se v Pervektech, hotelech a spropitném vyznal. Jestli si tenhle šašek myslel, že mu...

"Dáš mu spropitné?" zeptal se Kelvín a vznášel se přede mnou. Naštěstí byl natolik průhledný, že jsem skrz něj viděl.

Věnoval jsem mu pořádně kousavý úsměv.

"Jestli to znamená "Ne", jak si myslím, měl by sis to raději rozmyslet."

Možná jsem to slyšet potřeboval, ale nechtěl. Schválně jsem koukal do stropu a skoro zakopl o schod.

"Nezapomeň, co říkal Edvik," pokračoval naléhavě Džin. "Potřebuješ všechny spojence, co můžeš získat. Na tohohle kluka si nemůžeš dovolit nevražít."

Rozčilení začalo pomalu ustupovat zdravému rozumu. Kelvín měl pravdu. Kdyby pro nic jiného, tak proto, že jsem slyšel, že poslíčkové jsou vynikající zdroj místních klepů. Kdyby snad být hodný zrovna na tohohle urychlilo najít Aahze, a tak zkrátilo můj pobyt na Pervu, určitě by se mu vyplatilo dát slušné spropitné. Zhluboka jsem se nadechl, zachytil Džinův pohled a stroze přikývl, což ho uklidnilo. Napadlo mě, že je prima mít co do činění s někým, kdo se přestane hádat, když vyhraje.

Poslíček odemkl dveře pokoje a rozmáchlým gestem mě uvedl dovnitř. První pohled na mou nadcházející základnu mě ale skoro přiměl znovu změnit názor.

O pokoji se dalo slušně vyjádřit jako o díře... a já ve zvlášť zdvořilé náladě nebyl. Tak zaprvé, byl malý... menší než většina záchodů u mě doma na Bazaru. Okolo postele se skoro nedalo projít, abyste se neodřeli o zeď a aby v něm bylo ještě miň místa, byl tu ještě malý psací stůl, kterému na jedné ze dvou zásuvek chyběl knoflík, a židle, která vypadala pohodlně jako fákírské lůžko s hřebíky. Stínilo noční lampičky bylo nakřivo a tapety visely dolů v jednom velkém círu kromě míst, kde je přichytily pavučiny. Nedalo se poznat, jestli je koberec špinavý nebo plesnivý, i když podle zápachu bych soudil spíš na druhé. Na stropě byly fleky od vody, i když bez bližšího pohledu se to jistě říct nedalo, protože tam bylo tak šero, že by z toho i upír měl klaustrofobii. Tohle všechno za sto zlatých za noc.

"Nádherný výhled, co?" řekl poslíček a roztáhl závěsy, čímž odkryl okno, které nebylo umyté určitě od vynálezu ohně.

Nejdřív jsem si myslel, že tyč na záclony je zlomená, ale bližší pohled ukázal, že je přibitá hřebíky.

"Tomu říkáš hezký pohled?"

Tahle poznámka mi uklouzla navzdory mému odhodlání. Zjistil jsem totiž, že to nebylo špinavým oknem, že jsem neviděl ven. Výhled totiž vedl na holou kamennou zeď vzdálenou sotva na délku paže.

Vypadalo to, že poslíčka moje řečnická otázka nevyvedla z klidu.

"To byste měl vidět z prvního patra," pokrčil rameny. "Okna ve všech pokojích tam vedou do dvora, kde je smetiště.

Odsud aspoň ty červy nevidíte."

Žaludek se mi převálil doleva a pak klesl. Ztěžka jsem polkl a rozhodl se dál na pokoj nevyptávat.

"Nemůžeš toho s tím výhledem nechat?" zakvílel zoufale Kelvin.

"Jdi se vycpat," odvětil jsem.

"Cože?" zeptal se poslíček a obrátil se ke mně.

"Řekl jsem, že ještě, že si můžu vybrat," opravil jsem se honem.

"Taky si myslím. Kdepak, pane, za takovou cenu jinde takový pokoj nenajdete."

Uvědomil jsem si, že na mě hledí s očekáváním, jestli to potvrdím.

"Tedy... tedy nikdy jsem nic takového neviděl."

Stále na mě koukal. Lovil jsem v mysli, co bych tak mohl ještě na pokoji pochválit.

"Spropitný, Skeeve! Čeká na spropitný!"

"Ach! Aha, samozřejmě."

Z opasku jsem vylovil několik mincí.

"Díky, pane," kývl poslíček, když si je vzal. "Pokud budete mít nějaké další otázky, tak se jmenuju Lumpť."

Zamířil ke dveřím, když mě napadlo, že bych mohl ihned využít, že se tu vyzná.

"Hele... ehm, Lumpťe. Je tady někde poblíž něco, kde bych dostal něco k snědku? Něco, kde se specializují na cizodimenzácká jídla?"

"Jasně. Je tu malej podnik, asi půl bloku daleko, když se dáte z hotelu doleva. Jmenuje se U Bandiho. Nemůžete to minout."

Ocenil jsem to několika dalšími drobnými. Navíc mě něco napadlo.

"Hele, Lumpťe, zaslech jsem, že vy poslíčci máte hotovou informační síť. Je to pravda?"

Poslíčkovy oči sledovaly drobné, které jsem si přesypával z jedné dlaně do druhé.

"Něco takového," připustil. "To záleží, jaký druh informace hledáte."

"No, hledám jednoho chlapíka, co se jmenuje Aahz. Dorazil do města před pár dny. Skutečně velmi bych ocenil, kdybys ty nebo tvoji kamarádi něco zjistili a dali mi vědět. Chápeš?"

Nechal jsem mince sklouznout do kapsy jeho uniformy.

"Ano, pane. Aahz, říkáte? Poptám se a uvidíme, na co narazíme."

Rychle odešel a rázně, ale tiše zavřel dveře.

"To si proved dobře, Skeeve," prohlásil Kelvin.

"Cože? Aha. Díky, Kelvíne."

"Opravdu. Vypadal si úplně jako gangster, který platí informátorovi."

Řekl bych, že mě spolupráce s Mafií poznamenala víc, než bych si myslel. To ale nebylo téma, ve kterém bych chtěl dál příliš pokračovat."

"To jsem jenom tak pochytil," řekl jsem nedbale a strčil klíč od pokoje do kapsy. "Tak pojďme. Pokusíme se v téhle dimenzi najít něco požitelného."

Kapitola sedmá

"... na ulici, kde žiješ."

- z poznámek anonymního vyděrače

Ulice Pervu s mi zdály už dost hroznivé, když jsme jimi procházeli nebo projížděli za dne. V noci to byl úplně jiný svět. Nevěděl jsem, jestli se mám bát, nebo být smutný, ale dobře mi z toho rozhodně nebylo.

Nebylo to tím, že jsem byl sám. Na ulici byla spousta Pervektů a jasně že Kelvin byl pořád se mnou. Jsou ale společnosti, před kterými dávám přednost samotě. Kelvinovu společnost jsem samozřejmě vítal... což by mělo ty z nejpozornějších čtenářů přivést k tomu, co byl zdroj mé nepohody.

Pervekti. (Správně! Můžete si přesednout do předních lavic.) Říkat, že se někdo ve společnosti Pervektů necítí dobře, se může zdát zbytečné. Jak už bylo řečeno, ona cizí dimenze zrovna vsťicností, tím méně pohostinností nevyuniká. Té noci v ulicích jsem ale poznal, že jsou Pervekti a Pervekti.

Většina místních, se kterými jsem měl až dosud co dočinění, byli obyčejní lidé... jen trochu sprostí. Obecně to vypadalo, že mají práci a především je zajímá, aby si vydělali na živobytí a ohoz pro sebe (ne nezbytně v tomto pořadí).

Ti, co obsadili terén po slunce západu, byli ale úplně jiná sorta.

Nejnápadnější byli ti, co spali v průchodech a kanálech. Nejdřív mě napadlo, že to je způsob, jak se vyhnout placení stovky zlatých za noc, a řekl jsem to Kelvinovi. On mi na oplátku navrhl, abych si tyhle Pervektky, kteří byli rozestí kolem, dobře prohlédl. Když jsem to udělal, usoudil jsem, že pět set zlatých za noc by za vyhnutí se jejich společnosti nebylo moc.

Tak zaprvé byli špinaví... což u někoho, kdo spí po kanálech, zas tak překvapivé není. I když jsem nikdy o sobě netvrdil, že jsem na barvy přeborník, dokonce i ve sporém nočním světle jsem viděl, že zeleň jejich šupin má nezdravý

odstín. Opravdu, vypadali, jako by byli mrtví... jenže nebyli mrtví. Později, když jsem o nich říkal Edvikovi, jsem se dozvěděl, že to jsou prostě Pervekti, jejichž příjem klesl pod místní životní minimum. Z nějakého důvodu prostě zůstali v závodě pozadu a nemohli si dovolit střechu nad hlavou a oblečení, aby se znovu postavili na nohy.

Ať už se tihle spáči potýkali s jakýmikoliv finančními problémy, rozhodně je nesdíleli s Pervektou, se kterými sdíleli noční ulice. Protože ti provozovali zejména prodávání, proto budu o té druhé skupině mluvit jako o kšeftářích... i když tomuhle označení dává nelichotivý význam, se kterým jsem se předtím nesetkal. Zatímco Pervekti, které jsem potkal ve dne, by se dali popsat jako "podnikavci", kšeftaři mi připadli spíš jako "dravci".

Oblečení byli skvěle jako Impové, ale přesto se drželi spíše ve stínu, který opouštěli jen aby něco mumlavě nabízeli kolemjdoucím. Co vlastně prodávají, jsem se nedozvěděl, protože mě žádný přímo neoslovil. To neznamená, že by i mě nevšimli, dobře mě sledovali svými úzkými hadíma očima, ale něco, co viděli, je přesvědčilo, aby mě nechali na pokoji. Nemohu říct, že by mě z jejich opomenutí bolelo u srdce.

Tak jsem byl do pozorování mě pozorujících zabrán, že jsem málem restauraci minul. Kelvín si jí ale všiml a upozornil mě na ni. Vešli jsme dovnitř.

Dávno, ještě když jsem se poprvé setkal s Aahzem, jsem byl vystaven účinkům pervské restaurace. To bylo ale na Bazaru, kde platilo nařízení, že pervské restaurace musí být začarovány tak, aby pořád putovaly a nesnižovaly tak cenu okolních nemovitostí, jak by se dělo, kdyby byli pořád na jednom místě. To mě trochu připravilo na to, co můžu očekávat.

Zato Kelvín neměl s pervskými požitavými vůbec žádnou zkušenost. Po dvou krocích ho zápach málem porazil. Upřímně řečeno, mě málem taky. I když jsem jeho účinkům již vystaven byl, nebyl jsem ale ještě nikdy uvnitř. Jestli si někteří z vás myslí, že jsou chytřejší, protože něco podobného již zažili, dovolte, abych vás varoval: Když se smrad dostane na ulici, ztratí již mnoho ze své razance.

"Co tu chćíplo?"

Džin si tiskl nos a opovrřlivě se rozhlížel kolem.

"Ale, no tak, Kelvíne," snažil jsem se to zlehčit. "Copak jsi ještě nikdy necítil dobré domácí jídlo? Víš, jako když máma něco spálila?"

Jestli si čtenář z předchozího vyvodil, že pervská kuchyně není nejvoňavější... tedy, že smrdí, až to volá do nebes, mohu prohlásit, že můj spisovatelský um konečně dosáhl úrovně mého čtenářstva. Tohle jsem se totiž pokoušel vyjádřit. Naštěstí pro všechny dimenze pouhá slova sílu toho smradu vyjádřit nedokážou.

"Kdyby moje matka takhle vařila, tak bysme se jí zbavili... ještě dřív, než sme to udělali," prohlásil stroze Kelvín.

Zajímavá poznámka.

"Neříkej mi, že máš rád tohle," naléhal. "Možná seš trochu divnej, ale pořád seš vřímavá bytost."

"To jsou i Pervekti."

"O tom sem ochotnej diskutovat... a víc než kdy jindy, když už jsem ucítil, co jedí. Vyhnul ses ale otázce. Ty budeš opravdu něco z toho jíst?"

Usoudil jsem, že legrace už zašla příliš daleko.

"Ani náhodou," přiznal jsem šeptem. "Když se podíváš pozorně, tak vidíš, že některý jídla se v misce henží."

"To snad ani nemusím!" odvětil Kelvín a odvrátil oči. "Vážně, Skeeve, když nebudeš nic jíst, tak proč tu jsme?"

"Protože se tu pokusím něco k snědku dostat. Jenomže nic z toho, co připravují pro místní. Proto jsem hledal podnik, kde podávají jídla, doufejme, že tak i stravitelná, z jiných dimenzí a pro cizodimenzáky."

Na Džina to dojem neudělalo

"Mě nezajímá, odkud je recept. Chceš snad říct, že si objednáš něco, co bylo připraveno v týhle kuchyni a bylo v těsné blízkosti jídel, která takhle smrdí, a že to dáš do úst? Nejspíš bysme měli probrat hodnocení tebe jako rozumné bytosti."

Když se na to podíváme takhle, měl pravdu. Najednou jsem se už necítil tak chytrý jako před chvílí.

"Čćímpak posloužím, pane?"

Pervekt, který se mi zjevil u boku, byl tak škrobeně obřadný, jako kdyby seděl na svatebním dortu. Osvojil si techniku být servilní, i když se na nás díval svrchu. A to se říká, že být číšníkem se nedá naučit!

"Nu, my... tedy já..."

"Ach! Tabulí pro jednoho!"

Vlastně jsem byl připraven troubit k ústupu, ale tenhle chlapík mi nedal šanci.

Vrhl se mezi hosty a táhl mě za sebou. Vypadalo to, že se stoly a židle před ním rozestupují jako řasy před přídř plachetnice. Jak jsme procházeli, hlavy se otáčely a počal řum. Pokud se snažili přijít na to, kde mě už viděli, tak jim to nějaký řas zabere.

"Taky jsem moh pomyslet na vhodný oblečení," zamumlal jsem Kelvínovi. "Tady to vypadá pěkně honosně."

Překvapuje mě, že mě tu bez kravaty nechali."

Džin na mě úkosem pohlédl.

"Teda nevím, Skeeve, jak ti to říct, ale ty jsi vhodně oblečen a máš kravatu."

"Aha! Jasně."

Zapomněl jsem, že jsem se v taxíku proměnil. Jeden z problémů proměňovacího kouzla je, že sám na sobě jeho výsledek nevidím. Daří se mi iluzi udržovat, aniž bych na ni musel příliš myslet. To ale taky znamená, že obřas zapomenu, jak proměna, kterou udržuji, ve skutečnosti vypadá.

Klesl jsem do židle, která mi byla nabřidnuta, a gestem odmítl nabřzený jídelní lístek.

"Je tomu tak, že podáváte pokrmy z jiných dimenzí?"

Pervekt se zlehka uklonil.

"Je to tak. Máme široký výběr pro nejvybřravější jazýčky."

Znalecky jsem přikývl.

"Tak mi přineste něco tulpského... a nějaké slušné víno, které by se k tomu hodilo."

"Velmi dobře, pane."

Taktně se vzdálil a zanechal mě, abych studoval ostatní hosty. Bylo příliš doufat, že by náhoda Aahze přivedla do toho samého podniku, ale neuškodí se porozhlédnout.

"To si vyřídil ukázkově."

"Co, Kelvíne? Aha. Objednání. Díky."

"To jsi fakt tak sebevědomý?"

Než jsem odpověděl rozhlédl jsem se, jestli někdo u vedlejších stolů neposlouchá.

"Já mám tolik sebevědomí, že ani nepřečtu jídelní lístek," řekl jsem potichu. "Kdybych to předstíral, tak bych vypadal jako pořádný blázen. Jenom jsem se řídil obecným pravidlem "Když nevíš, spolehni se na vrchního". Obvykle to funguje."

"To je fakt," připustil Kelvín. "Ale vrchní není obvykle z Pervu. Na můj vkus to šlo až moc dobře."

Džin měl vynikající talent zpochybňovat rozhodnutí, která jsem už udělal, až mi z toho bylo nevolno.

Naštěstí zrovna dorazil víno. Nervózně jsem zvládl rituál ochutnávání a vehementně se pustil do pití. Roztřesené nervy spolu s žízni mi napomohly rychle zvládnout tři sklenky skoro bez nadechnutí.

"Měl bys trošku zvolnit, dokud do sebe nedostaneš nějaký jídlo," radil mi důrazně Kelvín.

"Žádný strachy," máchl jsem rukou. "Aahz mi vždycky říkal 'Pokud si v nějaký dimenzi nejsi jídlem jistej, vždycky můžeš potravu vypít'."

"Tohle ti říkal? To musí bejt chlapík. Hele, řekni mi a fungovalo to?"

"Cože mělo fungovat?"

"Pitelná potrava. Bylo vám to ku prospěchu, nebo vás to vždycky přivedlo do potíží?"

"Ále, my jsme měli spoustu trablů. Jednou ti budu povídat, jak jsme se rozhodli ukrást trofej z Mače."

"Ty s Aahzem?"

"Ne. Já s... ehm... to byl..."

Z nějakého důvodu jsem měl potíže si vzpomenout, kdo přesně se mnou tenkrát byl. Usoudil jsem, že nejmoudřejší bude, dokud nedorazí jídlo, změnit téma hovoru.

"To je jedno. Když už ale mluvíme o flaškách, hele, jak dlouho jsi čekal, než jsem tu tvoji odšpuntoval?"

"Ach, na Džina ne moc dlouho. I když musím říct, že to bylo víc než..."

"Tananda!"

"Prosím?"

"Tananda se mnou byla, když jsme se pokoušeli otočit trofej... tedy prvně."

"Aha."

"To jsem rád, že jsem si vzpomněl. Cos to říkal, Kelvíne?"

"Nic důležitýho," pokrčil Džin rameny.

Vypadal trochu znechuceně, ale já si myslel, že vím proč.

"Kelvíne, rád bych se ti omluvil."

Zdálo se, že se trošku uvolnil.

"Ach, to je v pořádku, Skeeve. To jenom, že..."

"Ne, trvám na tom. Bylo ode mě hrubé, že jsem si objednal a nezeptal se tě, jestli nechceš taky něco jíst. Když ono by to vypadalo trapně objednávat pro někoho, koho nikdo nevidí. Chápeš, jak to myslím?"

"Jasně."

Zdálo se mi, že jsem zase něco pokazil.

"Nebylo to tím, že bych na tebe zapomněl, fakt," naléhal jsem. "Jenom jsem si myslel, že když jsi tak malý, že toho moc nesníš a že bychom se mohli podělit. Ale teď vidím, že je to vůči tobě ponižující, tak kdyby sis chtěl objednat..."

"Bude stačit podělit se s tebou. Dobrý? Můžem toho nechat?"

Ať už Džina trápilo cokoli, moje snaha změnit jeho náladu žalostně selhala. Chvilku jsem uvažoval nechat to být, ale pak jsem se rozhodl, že ne. Nechávaní věcí na později bylo pávě to, co dostalo situaci s Aahzem do nynějšího stavu.

"Ty... hele... Kelvíne?"

"Co je zas?"

"Je jasný, že jsem tě naštvál, a moje snaha to napravit to ještě víc pokazila. Neměl jsem v úmyslu tě nějak urazit, ale zdá se, že se to stejně stalo. Když už to nemůžu napravit, mohl bys mi říct, co sem udělal, abych se nechtyl do stejné pastí znova?"

"Vino tomu nepomůže."

Kývl jsem na Kelvínovu pádnou odpověď. Měl pravdu. Víno mi stouplo do hlavy víc, než jsem čekal, a měl jsem potíže se na něj na to, co říká, soustředit.

"Nepomůže... to ale není ten problém," řekl jsem. "Všechn alkohol jenom zesiluje to, co už je. Může moje návyky, co jdou na nervy, ještě vystupňovat, ale nezpůsobuje je."

"To je pravda," připustil zdráhavě.

"Tak mi to natřít," naléhal jsem. "Co je na mně, co ti jde tak na nervy? Snažím se bejt kamarádskej, ale poslední dobou to vůbec nefunguje. Nejdřív s Aahzem teď s tebou."

Džin s odpovědí trochu zaváhal.

"Já tě fakt nijak dlouho neznám, Skeeve. Cokoli bych řekl, byl by jenom ukvapenej úsudek."

"Tak mi řekni ukvapenej úsudek. Já opravdu chci..."

"Váš pokrm, pane!"

U stolu byl opět Pervekt, který mě prve usadil, tentokrát v patách s číšníkem. Ten se potácel pod ohromným podnosem s poklopem, ze kterého se lákavě kouřilo.

Zoufale mě zajímalo, co chce Kelvin říct, ale pohled na podnos mi připomněl, že jsem taky zoufale hladový. Džin zjevně vycítil můj konflikt.

"Dej se do toho a jez, Skeeve," řekl. "Já vydržím, než dojíš."

S díky jsem kývl a věnoval se čekajícím Pervektům.

"Voni to nádherně," vypravil jsem ze sebe s upřímným překvapením. "Co to je?"

"Jedna ze specialit naší kuchyně," rozzářil se a sáhl po poklopu. "Z Tulpu!"

Poklop s gestem zmizela já hleděl tváří v tvář krajanovi z mé domácí dimenze Tulpu. Naneštěstí on jídlo neservíroval... on sám byl jídlo! Pečený mrtvou krysou v ústech.

Udělal jsem jedinou rozumnou věc, která mě napadla.

Omdlel jsem.

Kapitola osmá

"Zrovna, když ho potřebuješ, tak nikde žádnéj policajt není!"

- A. Capone

"SKEEVE!"

Zdalo se mi, že hlas přichází z hrozné dálky.

"No tak, Skeeve! Nech toho! Sme v průšvih!"

To mě upoutalo. Rozhodně jsem se neorientoval, ale jestli jsem něco nepotřeboval, tak to byl další průšvih. Další průšvih? Cože... později! Nejdřív se vypořádat s tím, co se děje teď!

Přinutil jsem se otevřít oči.

Scéna, která mě přivítala, mě kvapem přivedla zpátky do skutečnosti. Byl jsem v restauraci... na podlaze, abych byl přesný... nade mnou se skláněl pervský číšník... a taky policajt!

Nejdřív jsem si myslel, že je to ten samý, kterého jsme potkali prve, ale nebyl. Byli si tak podobní, jako kdyby pocházeli ze stejného vrhu... nebo snůšky. Oba měli stejně hranaté čelisti, široká ramena a panděro, o tvrdém třeptu v jinak znuřených očích ani nemluvě.

Pokoušel jsem se posadit, ale převalila se přes mě vlna závratí, až jsem se zakymácel.

"Vstávej, Skeeve! Teď budeš potřebovat všechnen svůj důvtip!"

Kelvin se nade mnou vznášel s tváří zbrázděnou starostí.

"Co..co se stalo?" řekl jsem.

Příliš pozdě jsem si uvědomil, že Džina můžu vidět a slyšet jenom já. Takže jsem nepřipravený zahájil rozmluvu s ostatními.

"Zdá se, žeš omdlel, hošane," odvětil policajt.

"Já si myslím, že prostě nechtěl zaplatit za jídlo, které si objednal."

To řekl Pervekt, který mě usazoval ke stolu. Jeho slova mi všechno připomněla. Speciální jídlo z Tulpu!

"Přinesl mi na tácu pečenýho Tulpa!" vyhrkl jsem a ukázal obviňujícím, byt' třesoucím se prstem na Pervekta.

"Je to pravda?"

Policajt mrkl na Pervekta, který začal být nervózní.

"Ale nesmysl! Teď je přece protizákonné podávat bez licence rozumné bytosti. Podívejte se sám, strážníku! Je to jenom pouhá napodobenina."

Bylo to tak, měl pravdu! Postava na tácu byla sestavená z pečených plátků masa, kdo ví z čeho nadívaných, kdo ví čím. Krysa vypadala jako opravdová, ale je pravda, že zblízka jsem se nedíval. Celé to ale vypadalo, to vám tedy přísahám, úděsně opravdově.

Policajt pozorně pokrm studoval a pak se znovu obrátil k číšníkovi.

"Nemyslíte, že to bylo trochu drsný přinést tomu hošanovi něco, co vypadá jako on?"

"Ale když přišel, tak tak nevypadal! Přinesl jsem mu jenom to, co chtěl... něco z Tulpu!"

Tak mi došlo, že proměňovací kouzlo je pryč. Musel jsem nad ním ztratit kontrolu, když jsem omdlel. Nicméně, kdy zmizelo, nebylo zas tak důležité jako fakt, že bylo pryč! Teď každý viděl, kdo opravdu jsem... Tulp!

Policajt se teď na mě zadíval a studoval mě, řekl bych, s až nezdravým zájmem.

"Hele, to je fakt," řekl. "Možná bys nám měl říct, jak to, že chodíš do takovýho podniku proměněný? Nemůže to bejt proto, že bys měl v plánu po najezení bez placení pláchnout, co?"

"Ne. To proto, že..." přestal jsem, až přešla závrať. "No, slyšel jsem, že na Pervu máte lepší obsluhu a ceny, když lidi nepoznají, že jste z jiné dimenze."

"Špatně, Skeeve," sykl Kelvin, ale na to už jsem přišel taky.

Policajt o několik odstínů ztmavl a hlava mu málem zmizela mezi rameny. I když měl srdečný hlas, bylo vidět, že slova volí velmi pečlivě.

"Chceš snad říct, že v naší dimenzi jsou samí zloději a hospody, kde berou na hůl? Tohle jsi měl na mysli?"

Svou chybu jsem si uvědomil příliš pozdě. Aahz se zdál být vždycky pyšný na to, že ve vydělávání peněz jsou Pervekti fakt dobří. Nikdy mě nenapadlo, že by to pro někoho mohla být urážka.

"Ale to vůbec ne," pospíšil jsem si. "Myslel jsem, že to tady chodí jako všude jinde... že lepší ceny a služby jsou pro

místní a cizí dostanou, co zbyde. Jenom jsem se snažil využít normální situace, to je všechno."

Pomyslel jsem si, že to byla skutečně dobrá omluva. Nezdálo se ale, že by na policajta udělala dojem. Beze stopy úsměvu vytáhl tužku a notes.

"Jméno?"

Hlas měl bezvýrazný a neosobní, ale pořád v něm měl slušnou dávku znechucení.

"Podívejte, jestli je to problém, tak za to jídlo zaplatím."

"Já se tě neptal, jestli za to jídlo zaplatíš. Já se tě ptal, jak se jmenuješ. Tak řekneš mi to tady, nebo si promluvíme dole na stanici?"

Kelvín se najednou zase vznášel přímo přede mnou.

"Radši mu to řekni, Skeeve," řekl a jeho hlas odpovídal jeho ustaranému výrazu. "Tehle polda vypadá na to, že má svaly i v tykvi."

Tím mě zmátl.

"Svaly i v tykvi?"

Policajt vzhlédl od notesu.

"Jak se to píše?"

"Ehm... to nic. Prostě napište Skeeve. Tak se jmenuju."

Tužka se mu mrskala a chvilku jsem si myslel, že mi to ujetí projde. Ani náhodou.

"... A cos to říkal předtím?"

"To nic. To je jenom přezdívka."

Dokonce i mně se zdálo tohle vysvětlení chabé. Policajt se na mě tvrdě podíval a zapsal pár dalších poznámek. Kelvín zasténal.

"Něco jako alias, co?" zamumlal si pod vousy.

Vypadalo to čím dál hůř.

"Ale..."

"Bytem?"

"Hotel Novum."

Vypadalo to, že moje námitky to celé jenom zhoršují, takže jsem se rozhodl na všechny jeho otázky odpovídat co nejstručněji a podle pravdy.

"Tak hotel, jo?" Tužka se míhala ještě rychleji. "A jaké je trvalé bydliště?"

"Bazar na Pakle."

Policajt přestal psát. Pozvedl ruku a pozorně si mě prohlížel.

"A to sem si myslel, že s tou proměnou to máme vyřešený," řekl až moc nedbale. "Tak mi teda řekněte, pane Skeeve, ste Tulp... nebo Dabel přestrojený na Tulpa?"

"Já jsem Tulp... opravdu!"

"... kterej žije na Pakle," dokončil policajt pochmurně. "To je na bydlení pěkně drahý místečko, hošane. Čím se vlastně živíš, že si můžeš dovolit takovou honosnou adresu... nebo jako tady platit za drahý jídla, který nebudeš jíst?"

"Já, ehm, pracuju pro společnost... M.Y.T.H. Inc... To je sdružení čarodějů a poradců."

"A to opravdu?" Policajtova neúvěra byla očividná. "Tak mi teda řekni, hošane, co je na tobě zvláštního, že si tě najali místo nějakého šikuly?"

Asi jsem se z toho omdlení už dost sebral, nebo mně šla na nervy jeho kousavost, ale ty otázky mě začínaly štvát.

"Já jsem prezident a zakladatel," odsekl jsem, "a protože zaměstnance přijímám osobně, tak toho k mé kvalifikaci moc co říct nemají."

Ve skutečnosti by toho měli na povídání spoustu. Oni totiž byli, kteří mě prosadili do toho vznešeného postu. Nicméně situace se mi nezdála vhodnou zrovna na toto upozorňovat.

"Opravdu?" Policajt nedal pokoj, ale vypadalo to, že má nyní mnohem víc respektu. "Je teda jasný, že se na pohled nezdáte, pane Skeeve."

"Klídek, Skeeve," pronesl tiše Džin. "Nebud' moc agresivní na zdejší ochránce zákona."

Byla to dobrá rada a já se snažil zkrotit svou zlost.

"Jestli chcete, můžete si to ověřit," prohlásil jsem koženě.

"Ach, to mám v úmyslu. Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, co prezident firmy z Pakly dělá v naší vzdálené dimenzi? Jste tady obchodně?"

"Nu... dalo by se to tak říct."

"Dobrá. Pak jsem si jist, že vám nebude vadit poskytnout mi jména našich občanů, se kterými obchodujete."

A byl jsem v pasti. Jako obchodník bych měl mít doporučení. Možná se vám to zdá jako hloupé opomenutí, ale nezapomeňte, jak to se mnou dosud bylo. Většina mých dobrodružství v různých dimenzích byla přepady nebo záchranné výpravy, takže mě nikdy nenapadlo, že se obchody dělají i jiným způsobem. Samozřejmě, že kdybych tohle přiznal, rozhodně by mi to v očích tohoto neochvějného zastánce zákona nepomohlo.

Zvažoval jsem jaké mám možnosti. Zvažoval jsem pokusit se z té šlamastyky vyhat. Nakonec jsem se rozhodl jako poslední pokus jít s pravdou ven.

"S nikým určitým tady jednání nemám," řekl jsem opatrně. "Po pravd řečeno tu někoho hledám."

"Aha? Takže naverbovat tu někoho pro vaši firmu? Na lovu našich místních talentů?"

To taky neznělo příliš dobře.

"Ujišťuju vás, že nejde o žádné verbování. Hledám svého... jednoho ze svých zaměstnanců."

Policajt se narovnal a znovu od notesu vzhlédl.

"No ale to je pak něco jinýho," prohlásil. "Už ste byl na stanici vyplnit hlášení o pohřešovaný osobě?"
Zkoušel jsem si představit Aahzovu reakci, kdyby si pro něj přijel s policií. Moje mysl však tu představu naštěstí odmítla dál rozvíjet.

"Děláte si legraci? Tedy... chtěl jsem říct, že ne."

"... nebo si snad myslíte, že ste v hledání osob lepší než policie?"

Začínal jsem si zoufat. Zdálo se, že vůbec nezáleží na tom, co řeknu. Všechno to překroutí do toho nejhoršího možného smyslu.

"On se vlastně ztratil. Heleďte, strážníku, nepohodl sem se se svým starým parťákem, který je náhodou spoluzakladatelem firmy a taky Pervekt. Ve vzteku zmizel a nejspíš se vrátil sem na Perv. A já ho chci najít a pokusit se ho přesvědčit, aby se vrátil zpátky k firmě, nebo aspoň to zachránit tak, abychom se rozešli přijatelněji. Takže stručně a krátce, i když je to svým způsobem obchodní, tak hlavně je to osobní záležitost."

Policajt pozorně poslouchal, dokud jsem nedomluvil.

"Proč ste tohle neřek hned, mládenče?" zachmuřil se a sklapl notes. "To si pište, že můj čas je drahocennej, a ne abych ho utrácel plkáním s každým, kdo mi chce povídat o svém mizerným životě."

"Je to dobrý, Skeeve!" zamrkal Kelvína vztyčil palec. "Myslím, že sme z toho venku."

Nevyšiml jsem si ho. Policajtova poznámka o mrhání časem opět přikmčila mou podrážděnost. Vždyť to byl on, kdo to celé prodlužoval.

"Tak moment," řekl jsem, když se chystal odejít. "Znamená to snad, že si mě už nebudete dál prověřovat?"

"Skeeve!" snažil se mě zarazit Džin, ale už bylo pozdě.

"Je tu snad nějaký důvod, proč bych měl?" otočil se policajt zpátky.

"To já jenom proto, že když jste věnoval tolik svého cenného času vyptávání kvůli obyčejnému omdlení, tak bych nerad, abyste ho marnil ještě víc."

"Nesnažte se mi radit, pane Skeeve, jak mám dělat svou práci," zavrčel a strčil mi obličej pod nos. "Pro vaši informaci si vůbec nejsem jistý, že je to tak jednoduchý, jak ste se to tady snažil vystříhnout."

"Ne?"

Moje otázka byla spíš vyjeknutí. Náhle mi došlo, že z té kaše ještě nejsem zdaleka venku, jak jsem si myslel.

"Ne, kdepak. Máme tu něco, co vypadalo jako malý rozruch ve veřejném podniku, jenomže se ukázalo, že osoba, které se to týká, cestuje v přeměně. A navíc je to cizodimenzák a používá falešná jména, a i když prohlašuje, že je počestným obchodníkem, tak to nevypadá, že by se našel někdo místní, kdo by se za něj mohl zaručit, nebo nějaký jiný okamžitý způsob, jak potvrdit jeho historiku. Nezdá se vám to trochu podezřelý?"

"No, když s na to díváte takhle..."

"Jasně že jo! Ale jak už sem řek, na stanic máme dost svý práce a přes to svý brebentění se zdáte bejt neškodnej, takže podle mě nemá smysl to tady protahovat. Jenom si pamatujte, hošane, že vás mám v notesu, a jestli budou ještě nějaký potíže, tak zjistíte, že už nebudu tak chápavej!"

Nato se otočil na patě a odpochoďoval z restaurace.

"To bylo těsně," hvízdal Kelvín. "Příště by sis neměl tak pouštět hubu na špacír."

Dospěl jsem ke stejnému závěru, ale stejně jsem přikývl na souhlas.

Vrchní se potloukal okolo, tak jsem na něj zamával, aby mi přinesl náš účet. Zapomenout na něj a odporoučet se bez placení, to by bylo to poslední, co bych teď potřeboval.

"Tak kam teď půjdeme?" zeptal se Džin.

"No, vyrovnáme to tady a vyrazíme zpátky do hotelu se trochu vyspat. Mít dvakrát denně co do činění s policií, to je tak akorát, co zvládnou."

"Nic si ale nejedl."

"Najím se zítra. Jak říkám, pomyslení, že bych riskoval další střet se zákonem, třeba náhodu, mě vůbec neláká."

I když mi radil vycházet dobře s policií, vypadalo to, že tohle Džinovi těžkou hlavu nedělá.

"Žádný strachy. To byly jenom řeči. Co ti můžou udělat? Žádný zákon na to být zdvořilý na chodníku nebo na omdlívání v restauraci není."

"Mohli by si mě prověřovat. Nejsem nijak žhavej, aby policie strkala nos do mých záležitostí."

Džin se na mě pobaveně podíval.

"A co když budou? Jasně, je to nepříjemný, ale není se čeho bát. Teda pokud nemáš trestní záznam nebo spojení s organizovaným zločinem nebo něco takového."

Pomyslel jsem na dona Bruceho a na Mafii. Najednou se mi spolupráce s nimi nezdála tak neškodnou, jako když jsme poprvé souhlasil, že budu zastávat zájmy Mafie na Pakle. Na Pakle o tom, naštěstí, kromě mých lidí, nikdo nevěděl, a ti o tom nikde nemluví. S tím, jak se mi poslední dobou dařilo, nemělo smysl v tom abych přidělal Kelvínovi starosti, kdybych mu řekl, na jakém sudu se střelným prachem nejspíš sedím.

Kapitola devátá

"... Někde začít musíte."

- mluvčí Autoinvestu a.s.

Příští ráno jsem hodlal spát dlouho. Jasně, že jsem byl celý žhavý najít Aahze, ale jen zřídka jsem měl příležitost si pospat pár hodin navíc. Obchody běžely, čile, takže obvykle jsem mířil do kanceláře brzo ráno, abych se pokusil něco udělat ještě předtím, než vypukne denní přehlídka otázek a problémů. Dokonce i když jsem se rozhodl spát déle, ostatní

okolo už byli vzhůru. Pak jsem měl nutkání vstát a přidat se k nim, protože jsem měl strach, že bych mohl přijít o nějakou důležitou nebo zajímavou rozmluvu. Takže teď, když jsem měl šanci si zalenošit, hodlal jsem ji plně využít. A kromě toho, ta restaurace a policie... byla to rušná noc.

Bohužel to ale vypadalo, že zbytek světa má o mých zvyklostech a úmyslech týkajících se spánku naprosto odlišné představy.

Kvůli nezvyklému hluku a tomu všemu jsem měl potíže usnout. Když se mi to konečně podařilo, zdálo se, že jsme sotva zamhouřil oči a najednou se ozvalo ostré zaklepání na dveře pokoje.

"... se děje?" zavolal jsem a snažil se aspoň trochu otevřít oči, abych dorazil ke dveřím.

Nato se dveře otevřely a do pokoje vpadl poslíček, který mi včera přinesl zavazadla.

"Promiňte, že vás ruším tak časně, pane Skeeve, ale..."

Náhle se zarazil a rozhlédl se po pokoji. Snažil jsem se zjistit, co hledá. Obrátil se ale zase ke mně.

"Pane Skeeve?" řekl znovu. Hlas měl stejně váhavý jako chování.

"Ano?" odvětil jsem a snažil se udržet svou rozmrzelost na uzdě. "Chceš mi něco říct? předpokládám, že je to něco, co nemohlo počkat na slušnějšího hodinu?!"

Jestli jsem doufal, že ho tím zapudím, tak jsem se šeredně zklamal. Když uslyšel můj hlas, rozzářil se mu obličej a očividně se mu ulevilo.

"Tak ste to vy. Na chvílku ste smě málem dostal. Co ste se přihlásil, tak ste se změnil."

Chvilku trvalo, než mi došlo, o čem mluví. Pak jsem si vzpomněl, že od střetu se zákonem o včerejší noci jsem svoje proměňovací kouzlo neobnovil. Řekl bych, že je to trochu šok, čekat, že najdete Pervekta a místo toho nakonec mluvíte s Tulpem. Napadlo mě kouzlo obnovit, ale pak jsem se rázem rozhodl nechat věci být, jak jsou. Vypadalo to, že proměna v Pervekta víc potíží způsobila, než odvrátila. Jeden den to zkusím jako Tulp a uvidím, jak to půjde.

"To byla jenom proměna," prohlásil jsem blazeovaně. "O co jde?"

"Nu, totiž... Tohle je proměna, nebo to předtím?"

"Pokud na tom záleží, tak ve skutečnosti vypadám takhle. Tak o co jde?"

"Ach mě na tom nezáleží. Tady v hotelu máme lidi ze všech možnejch dimenzí. Já vždycky říkám, že nezáleží, odkud sou, dokud jim zlato..."

"O CO JDE?"

Už jsem zjistil, že mám malou toleranci pro zdlouhavé řeči v přímém poměru k době, po jakou jsme už vzhůru. Dnešek se ukázal nebýt výjimkou.

"Aha, promiňte. Dole u vchodu je taxík a říká, že čeká na vás. Myslel sem si, že byste to rád věděl."

Připadala mi, že podstatné bylo to "čeká", ale vypadalo to, že poslíčkovi to naprosto uniklo. Už jsem ale byl vzhůru, a když budu jen tak sedět na pokoji, nijak se tím moje pátrání nezkrátí.

"Dobrá. Tak mu řekněte, že budu za pár minut dole."

"Jasnačka. Aha... chtěl sem se vás ještě zeptat na jednu věc. Bude v pořádku, když se ten chlapík Aahz dozví, že ho hledáte?"

Chvilku jsem o tom musel přemýšlet. Aahz zmizel, aniž by mi cokoliv řekl. Nemyslel jsem si ale, že by se mi až tak vyhýbal, že by se skrýval, kdyby se dozvěděl, že jsme na Pervu.

"To by neměl být problém. Proč?"

"Uvažoval jsem dát inzerát do osobní rubriky v novinách, ale pak mě napadlo, že vám třeba dluží peníze nebo něco takovýho. Tak sem si řek, že si to nejdřív ověřím."

"Do osobní rubriky v novinách?"

"To jsou zprávy tištěné každý den na papír," doplnil se zívnutím Kelvín, který se k nám připojil. "Oznámení lidí navzájem... blahopřání k narozeninám, vzkazy manželek zmizelým manželům, takovýhle věci. Spousta lidí to svědomitě čte."

Nevypadalo to sice moc jako podle Aahzova gusta, ale pořád tu byla šance, že to uvidí někdo, kdo ho zná a dá mu vědět. V žádném případě uškodit to nemůže.

"Ano, jasně. Osobní oznámení. Promiň, ještě nejsem pořádně probuzený," řekl jsem a snažil se vyhrabat nějaké drobné.

"Kolik to stojí?"

K mému překvapení zvedl poslíček odmítavě ruku.

"Náklady jdou na mě, jestli vám to nevdá, pane Skeeve."

"Prosím?"

"Jasně. Jestli tohle zabere, tak nebude pochyb, komu patří odměna, o které ste mluvil."

Zazubil se a zmizel. Napadlo mě, že bych si měl začít hlídat svoje výdaje, aby bylo jisté, že budu mít na zaplacení odměny, kdyby poslíček nebo nějaký jeho kamarád Aahze našli.

"Tak jaký je dneska plán, Skeeve?"

Kelvín mě sledoval do koupelny a zeptal se mě, když jsem do zrcadla zíral na svou tvář. Už to došlo tak daleko, že jsem se musel holit, i když jenom občas... a dnes jsem se rozhodl, že tohle občas zrovna nebude. Je to legrační, ale když jsem byl mladší, tak jsem se na holení těšil. To mě ale rychle přešlo a teď jsem v tom spíš viděl otravu, což taky byla. Začal jsem chápat, proč si někteří muži nechávají narůst vousy.

"No, řekl bych, že bychom tu neměli jenom tak sedět a čekat, až Aahz odpoví na poslíčkovu oznámení," řekl jsem. "A kromě toho, dneska se od toho stejně ještě nedá nic čekat. Takže si myslím, že bychom se měli trochu porozhlédnout sami."

Jakmile jsem to řekl, došlo mi, jak hloupě to znělo. Je jasné, že budeme hledat Aahze. To bychom dělali, i kdyby nepřišel poslíček s tím nápadem s "osobním oznámením". Pokud si toho ale Kelvín všiml, nechal mě při tom.

"To se mi zamlouvá. Kde začneme?"

Nad tím jsem se musel zamyslet. Výsledek ale bohužel byl, že jsem upadl do rozpaků, protože jsem si uvědomil, jak málo toho vím o Aahzově minulosti... nebo o minulosti kteréhokoliv z mých partáků, když už je o tom řeč.

"Hlavní věci, na které se Aahz specializuje, jsou magie a finance. Takže bysme se mohli chvilku porozhlédnout v těchhle kruzích a uvidíme, jestli nás někdo nasměruje."

Jak se ukázalo, start naší výpravy zdržela jedna malá příhoda.

Vyšli jsme zrovna ze dveří hotelu a rozhlíželi se po Edvikovi, když jsem si všiml pouličních prodavačů. Byli tady už včera, když jsme se ubytovali, ale moc jsem si jich nevšímal a zapomněl se o nich zmínit. Dnes jsem jim ale pozornost věnoval. Kdyby pro nic jiného, tak proto, jak byli odlišní od kšeftařů, kteří tu byli v noci.

Noční kšeftaři byli fakt dravci, kteří vypadali na to, že jsou ochotni vás prodejem obrát o nějaké peníze, jedině tehdy, když vidí, že vás jednoduše nemůžou praštit a vzít vám je všechny rovnou. Na druhé straně tihle denní ptáci vypadali spíš jako laciní obchodníci, kteří poklidně postávali za svými provizorními rozkládacími stánky nebo rozloženými dekami. Usmívali se a ukecávali kolemjdoucí, kteří se náhodou u nich zastavili, aby se podívali, co nabízejí. Jejich chování bylo spíše jakoby tajnostkářské než hrozné. Přitom se pořád rozhlíželi po ulici, jako by se báli, že je bude někdo při obchodování pozorovat.

"To by mě zajímalo, na co čekají?" řekl jsem si skoro pro sebe. Říkám skoro, protože jsem na chvilku zapomněl, že v doslechu se vznáší Kelvin.

"Kdo? Oni? Nejspíš vyhlízejí policii."

"Policii? Proč?"

"Z obvyklého důvodu... dělají to nelegálně."

"Ano?"

Vůbec jsem netoužil mít zase co do činění s policií, ale byl jsem přirozeně zmatený. Možná mi něco ušlo, ale na pouličním prodeji jsem neviděl nic špatného."

"Pořád na to zapomínám. Ty si z Bazaru na Pakle," zasmál se Džin. "Víš, Skeeve, na rozdíl od Bazaru se všude většinou vyžaduje k pouličním i prodeji povolení. A jak se tak na ně dívám, tak tihle ubožáci si ho nemůžou dovolit. Kdyby na něj měli, tak by si nejspíš zařídili obchod a nemakali by na ulici."

"To myslíš, že jsou na tom takhle? Že neprodávají pro větší firmy?"

Na Pakle byla většina pouličních prodavačů zaměstnanci velkých obchodů. Vždycky ráno si vyzvedli zboží a na konci směny vrátili to, co neprodali. Jejich taktika byla, aby vypadali jako podomní obchodníci, aby si turisté, kteří se báli smlouvání ve velkých obchodech, mysleli, že na ně mají a že u nich dostanou lepší cenu. Nikdy by mě nenapadlo, že pouliční prodavači, které tu vidím, opravdu prodávají jenom na sebe.

"Správně," řekl Kelvin. "Prodávají jenom to, co vidíš. Většina z nich do toho vrazila svoje životní úspory... Hej! Co to děláš?"

Nevšímal jsem si ho a rázně přistoupil k jednomu prodavači, kterého jsem si včera všiml. Byl na tom samém místě jako včera, usazený za dekou plnou slunečních brýlí a laciných náramků. Co mě na něm včera upoutalo, bylo to, že byl mladý, dokonce ještě mladší než já. Když uvážíme dlouhověkost Pervektů, tak byl velmi mladý.

"Padlo vám něco do oka?" řekl a v úsměvu předvedl spoustu špičatých zubů. Kdybych nebyl zvyklý na Aahzův škleb, asi by mě to zneklidnilo.

"No, vlastně jsem doufal, že bys mi mohl odpovědět na pár otázek."

Úsměv zmizel.

"Co jste zač? Reportér nebo něco takového?"

"Ne. Jsem jenom zvědavý."

Trošku se zamračil a rozhlédl se kolem.

"Pro mě to je v pořádku, pokud mi nebudete odhánět zákazníky. Čas sou peníze, víte?"

Místo odpovědi jsem mu hodil na deku zlaták.

"Tak mě považuj za zákazníka, který si koupil trochu tvého času. Dej mi vědět, až vyprší."

Kmitl rukou a mince zmizela stejně rychle jako se znovu objevil úsměv.

"Pane, plně se vám věnuju. Ptejte se."

"Proč děláš tohle?"

Úsměv se změnil v úšklebek.

"A proč asi myslíte? Z rozmaru milionáře, protože mě vzrušuje třet v dešti a zdrhat před poldama. No přece pro prachy, jako každéj."

"Ne. Mám na mysli proč děláš pro prachy tohle a nejdeš někam do práce?"

Chvilku si mě žlutýma pervským očima prohlížel, a pak pokrčil rameny.

"Tak jo," řekl. "Řeknu vám to na rovinu. Prací pro někoho jinýho nezbohatnete... obzvlášť v tom, v čem jsem vyučeněj.

Víte, nejsem zrovna z bohatejch poměrů. Všechno, co mi naši mohli dát, bylo jméno. A brzy sem se musel začít starat sám o sebe. Školama se chlubit nemůžu a známosti naši nemaj. Takže dobrou práci od nějakýho starýho kámoše máho táty nedostanu. Tak sem musel začít ode dna... a taky tam možná skončit. Hodně sem ale o tom přemýšlel a rozhod sem se, že chci ze života co nejvíc."

Pokoušel jsem se přijít na způsob, jak mu ohleduplně říct, že tohle mi pořád připadá jako dno.

"... Takže myslíš, že tohle je pořád lepší než začít pracovat pro někoho jinýho?"

Pyšně zvedl hlavu.

"To sem neřek. Tohle nechci dělat pořád. Je to jenom způsob, jak získat kapitál k většímu obchodu. Všechno sázím na svoje schopnosti. Když to poběží, shrábnu celý zisk místo mzdy a můžu začít s něčím lepším. A když to poběží dost

dobře, tak můžu navíc nechat svým dětem víc než moji rodiče mně. A když ne... no, tak na tom nebudu hůř než na začátku."

"Máš děti?"

"Kdo? Já? Ne... aspoň ještě ne. Možná někdy. Zrovna teď se mi nedaří tak, abych si moh dovolit chodit nastálo s nějakou dívkou. Rozumíte?"

Vlastně jsem nerozuměl. Měl jsem spoustu peněz, ale žádnou dívku. A tak jsem neměl nejmenší představu, na kolik to přijde s nějakou chodit.

"No, řekl bych, že máš vznešený cíl... chtít vybudovat něco, co bys předal svým dětem."

Nato se zasmál a znovu vycenil zuby.

"Neberte mě zas tak vážně," řekl. "Nechci vás natahovat. Taky si chci užít pár hezkejších věcí... jako bydlet v přepychovejších hotelech a vozit se taxikem. Než to nechám svejím dětem, tak něco rozfofruju."

Náhle jsem si uvědomil rozdíl v našich ekonomických podmínkách. To, o čem jsem snil, jsem považoval skoro za zaručené. Nebylo mi z toho dobře.

"Jo... no, budu muset jít. Aha! Jaké vlastně bylo?"

"Co jaké bylo?"

"To jméno, co ti dali rodiče."

"Nebylo to nic moc, fakt," řekl a usklíbl se. "Kamarádi mi říkají Džejár."

Nato jsem honem naskočil do čekajícího taxíku.

"O čem ste si povídali?" zeptal se Edvik, když jsme se usadil.

"Ale, byl jsem zvědavý, jak si pouliční prodavači vydělávají."

"Tihle? Zbytečná starost. Je to jenom banda ničemnejších kšeftářů, co se pachtí za mizerným grošem. Nikdy se nikam nedostanou."

Překvapila mě náhlá rozhodnost v jeho hlase. Nebyla v něm ani stopa laskavosti.

Napadlo mě, že Edvikovo hodnocení pouličních prodavačů hezky shrnulo mou první reakci na jeho vlastní podnikatelské úsilí s taxikem a svépomocným nakladatelstvím.

Také mě napadlo, když jsme si připomínal rozhovor s Džejárem, že jsem měl mnohem víc štěstí, když jsem se dostal ke studiu magie, než jsem si vůbec myslel. Nejdřív s Garkinem, pak s Aahzem. Nevyžadovalo to ani příliš divokou představitivost vidět se, že jsem odpadl jako pouliční prodavač... za předpokladu, že bych měl dost podnikavosti, abych se do toho pustil.

Celkem vzato moc příjemné pomyšlení to nebylo.

Kapitola desátá

"Ne všichni finančníci jsou ze stejného těsta!"

- F. Vozárník

"Tak kam vyrazíme dneska, pane Skeeve?"

Edvikova slova přerušila moje úvahy. S úsilím jsem se musel soustředit na problém, který byl před námi.

"Promluvit si buď s nějakými čaroději, nebo finančníky," řekl jsem. "Doufám, že jako náš důvěryhodný místní průvodce budete mít pár nápadů, kde začít... a stačí jenom ‚Skeeve‘, ne ‚pane Skeeve‘."

Ta věc s "panem Skeevem" mě začala zlobit už s poslíčkem, ale tam to vypadalo, že to nemá cenu opravovat. Jestli mám ale dalších pár dnů strávit cestováním s Edvikem, myslel jsem si, že než mi začne jít na nervy, bude lepší usměrnit ho rovnou.

"Dobrý. Tak jenom Skeeve," souhlasil bez obtíží taxikář. "Rovnou bych řekl, že nejspíš bude snadnější začít s těmi finančníky."

Nebylo to to, co jsem doufal, že řekne. Ale jak už jsem poznamenal, nemá smysl si platit průvodce a pak se podle něj neřídit.

"Dobrá, souhlasím. Je ale k tomu nějaký zvláštní důvod?"

"Jistě. Tak zaprvé, v magii tady působí spousta lidí. Máme tu školy poradce, sdružení, čaroděje pro zábavu, na kontrolu počasí, zařízení na bytovou ochranu... všechno možný. A navíc jsou všude možně. Celý příští rok bysme mohli strávit tím, že je budeme objíždět, a stejně budeme na začátku. Na druhé straně, finančníků není ani zdaleka tolik, takže když je máte na seznamu, myslel jsem, že bysme mohli začít s nimi. Když budeme mít štěstí, nebudeme se muset možná zabývat čaroději."

Jeho nedbalý proslov mě poněkud vyvedl z míry. Začalo mi docházet, o jakou nemožnost se pokouším. Měl jsem pouhý týden, abych našel Aahze a přesvědčil ho, aby se vrátil. V tuhle chvíli se zdálo být skoro nemožné zvládnout to za tak krátkou dobu. Déle mi to ale trvat nemohlo, když zbytek party beze mě vyrazil na královnu Bolehlavu. Usilovně jsem se snažil pochybnosti zapudit. Musel jsem to aspoň zkusit. Co si počít dál, to mě bude čekat na konci týdne... ne dřív.

"A jaký je další důvod?"

"Prosím?"

"Říkal jste 'zaprvé'... To obvykle znamená, že tu není jenom jeden důvod."

Taxikář na mě mrkl pře rameno.

"To je pravda. No, když už to musíte vědět, čarodějové mi zrovna nesedí... vaše společnost je samozřejmě výjimkou.

Nikdy sem s nimi nemusel mít moc co do činění a budu šťastnej, když to tak zůstane. Mám ale kámoše, co je finančník.

Ten by vám moh pomoci. Spousta těchhle finančníků se zná navzájem. Doufám, že vás aspoň k němu dostanu bez

domluvení schůzky."

Kelvín na mě mávl rukou, aby upoutal mou pozornost.

"Nejspíš ti to nemusím připomínat," řekl, "ale máš poněkud omezený čas. Na to tlachání s tím šupákem pouličním prodávacem jsme nic neřikal. Opravdu ale chceš promarnit kus dne pokecem s údajným finančníkem, který se potlouká s taxikářem?"

"Jak jste se spolu seznámili?" vyptával jsem se a zoufale se snažil ignorovat Džinova slova... nebo, abych byl přesný, spíš to, jak moc byly podobné mým úvahám.

"No, narazili sme na sebe jaksi na jedny umělecký aukci."

"Na umělecký aukci?"

Nechtěl jsem, aby mi v hlase zazněla nedůvěra, ale trochu jí tam bylo. Na to se Edvik otočil přímo ke mně.

"Jo. Na aukci. A co má být? Myslíte, že snad nedokážu ocenit umění?"

Ještěři pohánějící naše vozidlo se začali bez řízení sunout k obrubníku.

"No... to ne. Já jsem totiž ještě žádného sběratele umění nepotkal. O umění toho moc nevím, tak mě to překvapilo, to je všechno. Bez urážky," řekl jsem honem, abych nevyvolával zbytečnou nervozitu, protože taxík se v jízdním pruhu komíhal sem a tam.

"To vy ste se ptal, kde sme se poznali."

Taxikář se vrátil k řízení a nedbale srovnal náš směr.

"To jste oba přihazovali na jeden obraz?"

"Ne. Nabídl mi půlku přihazovaný sumy, takže sem moh dál přihazovat a nevypad sem. Ale nebyl to obraz. Bylo to spíš to, čemu se říká literatura."

Teď už jsem byl zmatený.

"Literatura? Myslel jsem ale, že jste říkal, že to bylo na umělecký aukci."

"To bylo. Byl tam ale autor, co v aukci nabízel, že se objevíte v jeho příští knize. Toho autora sem znal. Dělal sem s ním rozhovor v jednom z časáků, co vydávám..., tak sem si pomyslel, že by bylo fajn vidět, jak vyvede v tisku on mě. Ale zůstali sme jenom dva a v přihazování začalo jít pěkně do tuhého. Už sem si myslel, že budu muset složit."

"A pak vám ten finančník nabídl pomoc při přihazování?"

"No on to vlastně nabídl nejdřív tomu druhému chlápku. Ten naštěstí pro mě chtěl místo v knize pro svou manželku, což nebylo podle smlouvy. Tak se Babočka obrátil na mě."

"Počkat, moment. Babočka?"

"Tak si říká. Má to dokonce i na vizitkách. No ale kdyby se do toho přihazování nevlozil, tak byste strávili pár kapitol hovory sympatické a sexy manželky jednoho chlápka místo..."

V tu chvíli jsem poslouchal Edvikovo žvanění jen na půl ucha. Finančník, co si říká Babočka a pomáhá taxikářovi při přihazování na aukcích. Ani jsem se nemusel na Kelvína podívat, abych věděl, že Džin obrací oči v sloup v útrpném "Já ti to říkal". Čím víc jsem o tom ale přemýšlel, tím větší naděje ve mně byla. Tenhle Babočka může být dost ujetý na to, aby něco o Aahzovi věděl. Usoudil jsem, že se vyplatí aspoň to zkusit.

Možná, že to zní divně, ale ze setkání s Babočkou jsem byl nervózní stejně, jako Edvik prohlašoval, že je z čarodějů. S čaroději se stýkám roky a vím, co můžu čekat... nebo spíš, pokud jsou moje zážitky ten správný příklad, co nečekat. Na druhé straně finančníci, to je něco úplně jiného. Neměl jsem představu, do čeho se dostanu, ani jak se chovat. Snažil jsem se uklidnit tím, že tenhle finančník měl už co do činění s Edvikem, a tak se nemusím zbytečně obávat. Stejně jsem se ale přistihl, když taxikář telefonoval Babočkovi z haly, že nervózně upravuju svoje proměňovací kouzlo. Cestoval jsem nyní pořád jako Tulp, ale užíval jsem proměňovací kouzlo, abych si aspoň trošku vylepšil garderobu a aspoň vypadal, že finanční kruhy mi nejsou cizí.

Nemusel jsem si dělat starosti.

Babočka nesplnil žádnou z mých předchozích představ a obav, jak takový finančník vypadá. Tak především místo impozantní kanceláře lemované policemi plných knih vázaných v kůži a nepochopitelnými grafy se ukázalo, že pracuje ve svém bytě. Ten se ukázal být menší než moje kancelář, ale mnohem vkusněji zařízený. Za druhé byl oblečen naprosto neformálně. Měl kalhoty a svetr v pastelových barvách, takže jsem se ve svém obleku vytvořeném proměňovacím kouzlem necítil zrovna pohodlně a měl jsem pocit, že jsem to přehnal. Naštěstí se choval příjemně a přátelsky, takže se mi téměř okamžitě ulevilo.

"Rád vás poznávám... Skeeve, že?" řekl a natáhl ruku ke stisku.

"Ano. Já... omlouvám se, že vám takhle vpadám do programu..."

"Nesmysl. S radostí pomůžu. Proto jsem na volné noze... tak můj program záleží jenom na mně. Prosím. Posad'te se a buďte tu jako doma."

Jakmile jsme se usadili, zjistil jsem, že nevím, jak hovor začít. Babočka na mě hleděl s pozorným očekáváním, takže jsem cítil, že bych měl co říct.

"Ehm... Edvik mi povídal, že jste se seznámili na umělecké aukci?"

"Správně... ačkoliv musím přiznat, že pro mě to byl spíš rozmar než cokoli jiného. To Edvik je ve srovnání se mnou opravdový sběratel a znalec."

Taxikář se viditelně tou chválou dmul.

"Ne. Zapadl jsem tam jenom ze zvědavosti. Slyšel jsem, že tahle aukce má pověst kopy zábavy, tak jsem vybral z banky pár tisíc a zašel se tam podívat. Vyvolávající byli zábavní a živě se přihazovalo, ale většina z vyvolávaných kousků se k mému nynějšímu vybavení nehodila. A když přišla na řadu ta věc..."

Snažil jsem se udržet výraz zájmu, ale moje mysl jeho řeč nesledovala. Místo toho jsem uvažoval nad lehkostí s jakou

řekl "... tak jsem vybral z banky pár tisíc..." Tohle byl jasně jiný druh Pervekta než Aahz. Můj starý parták by byl ochotnější se rozloučit s pár pintami vlastní krve než se zlatem.

"... Ale nakonec to vyšlo."

Babočka dokončil svoje vyprávění a já se spolu s ním z povinnosti zasmál.

"Povězte mi o svém příteli, Skeeve."

"Správně. Já tu zvaním a k vašemu problému jsme se ještě ani nedostali," přikývl finančník a přisunul se na židli. "Edvik říkal, že hledáte někoho, kdo by mohl být aktivní v našich finančních kruzích."

"Nejsem si jistý, jestli mi budete moci pomoci," začal jsem. Byl jsem vděčný, že jsem s tím nemusel začít sám. "Po mnoho let byl v jiných dimenzích. Jmenuje se Aahz."

Babočka se zamýšleně kousal do rtů.

"To jméno mi nic neříká. Jasně, teď v době propojených korporací a holdingových společností jméno moc neznamená.

Mohl byste mi říct něco o jeho stylu?"

"O jeho stylu?"

"Jak byste popsal jeho přístup k penězům? Je spekulant? Nebo spíš troškař?"

Tomu jsem se musel zasmát.

"První, co mě napadne, jsou výrazy jako "skrblík" a "šetřílek"."

"Jsou "skrbličí" a jsou "obezřetní"," usmál se Babočka. "Spíš bude lepší, když mi o něm něco povíte a já se pokusím z toho vytáhnout, co potřebujeme."

Tak jsem mu vyprávěl. Jakmile jsem začal, slova se začala řinout jako přival.

Vyprávěl jsem mu o setkání, jak Aahz uvízl v mé domácí dimenzi Tulpu, když byl drsným žertem zbaven magických sil, a jak mě přijal za učně, když jsme zmařili Is'tvanův plán ovládnout dimenze. Vyprávěl jsem, jak mě Aahz přesvědčil, abych se ucházel o místo dvorního čaroděje Possiltského království, jak to vedlo k našemu střetnutí s armádou Jula Velkého a k mému obeznámení s radostmi byrokratických klíčků a intrik. Účastně zamlaskal, když jsem vyprávěl, jak jsme se s Tanandou pokoušeli ukrást Trofej z Mače jako dárek k narozeninám pro Aahze a jak jsme potom, co Tanandu chytili, museli dát dohromady tým a utkat se s dvěma týmy naráz. Bavil se mým líčením, jak jsem trčel přestrojený za krále Rodrika a jak jsem získal Marfu za učednici, ale nejvíc ho zaujalo, jak jsme překazili snahu Mafie usadit se na Bazaru a nakonec pracovali pro obě strany naráz. Dokonce jsem mu řekl o našem krátkém výpadu do Limbu, když Aahze obvinili z vraždy upíra, a dokonce o mé ještě kratší kariéře na poli profesionálního Dračího pokeru, která mě s mými přáteli postavila proti Bonbon Ante Kidovi a Katovi. Nakonec jsme se mu pokusil vysvětlit, jak jsme svoje působení rozšířili do sdružení, a zakončil, jak se odporoučel Aahz s tím, že se bez magické síly cítí být skupině na obtíž.

Babočka to všechno vyslechl, a když jsem domluvil, zůstal několik dlouhých minut úplně bez hnutí. Zjevně aby strávil, co slyšel.

"No, jednu věc vám říct můžu," prohlásil posléze. "Váš přítel není finančník... ani tady na Pervu, ani nikde jinde."

"Není? Ale vždyť pořád mluví o penězích."

"Být finančníkem chce víc než mluvit o penězích," zasmál se Babočka. "Celé to spočívá v tom investovat něčí peníze a nechat je pracovat. Jestli něco, tak ty Aahzovy křečkovací způsoby ukazují, že když přijde na peníze je v tom pořádný amatér. Na druhé straně vy, tím, jak jste pronikl a přes holdingy to rozdělil do dalších obchodů a aktivit, jste prokázal výrazné podnikatelské sklony. Možná bychom si někdy mohli trochu popovídat o společných možnostech investic." Řekl bych, že to bylo až moc lichotivě. Za jiných okolností bych si nejspíš velmi rád s Babočkou dlouze popovídal o nakládání s penězi. Naneštěstí jsem se nemohl vyhnout základnímu zklamání... že mi nebyl schopen poskytnout žádnou informaci, která by mi pomohla najít Aahze.

"Díky, teď si ale myslím, že bude lepší, když se soustředím jenom na jednu věc. A tou je nalezení mého starého partnera..."

"Nu, lituju, že jsem nemohl víc pomoci," řekl finančník a povstal. "Ale ještě jednu věc, Skeeve. Pokud smím, tak malou radu."

"Jakou?"

"Mohli byste se pokusit hrát ve svém životě aktivnější roli. Víte... namísto té reaktivní."

Už jsem sahal po klice, ale tohle mě zarazilo.

"Prosím?"

"Nic. To byla jenom myšlenka."

"No a nemohl byste ji trochu rozvinout? Ale no tak, Babočko! Takhle skončit a nic mi k tomu nevysvětlit."

"Ono mi do toho opravdu nic není," pokrčil rameny, "ale během vašeho vyprávění jsme si nemohl pomoci a nevěšimout si, že to vypadá, že žijete tak, že spíš reagujete na krize, než abyste měl věci víc pod kontrolou. Váš starý partner a učitel vám spadl do klína a dali jste se dohromady, abyste zarazili někoho, kdo se vás pokoušel zabít. To Aahz vás přiměl, abyste se ucházel o místo dvorního čaroděje a od té doby jste se podvoloval tlaku, ať již domnělému nebo skutečnému, skoro od každého ve vašem životě: Tanandy, Marfy, Mafie, Pakelské obchodní komory, dokonce i ti jak se jmenovali, Grimble a Badaxe vás ovlivňovali. Prostě se mi zdá, že na někoho, kdo je tak očividně úspěšný jak vy, jste fakt moc elánu nebo iniciativy neukázal."

Jeho slova na mě zapůsobila jako kbelík studené vody. Už mě okřikovali nejrůznější experti, ale Babočkova nevzrušená kritika mě zasáhla hlouběji než kterýkoliv sarkasmus, jaký jsem si vyslechl od Aahze.

"Věci se trochu zamotaly..." začal jsem, ale finančník mě přerušil.

"To chápu a vůbec nemám v úmyslu vám říkat, jak si zařadit život. Máte okolo sebe dominující lidi se silnou vůli, kteří dělají zrovna tohle a řekl bych, že největší hříšník je v tom ten chlapík Aahz. Víme, že teď máte obavy o vaše přátelství, ale být na vašem místě, tak bych si dlouho a hodně rozmýšlel, dokud bych si to všechno neuspořádal, než bych ho

zase pozval zpátky do svého života."

Kapitola jedenáctá

"Jak k tomu přijdu, dostávat takové samé těžké otázky?"

- O. North

"SKEEVE! HEJ, SKEEVE! Moh bys trošku zvolnit?"

Tahle slova konečně prorazila mlhu zadumání, do které jsem se ponořil. Zpomalil jsem, aby mě Kelvín dostihl.

"Páni! Díky," řekl Džin, vznášející se na svém nyní obvyklém místě. "Už sem ti říkal, že fakt nejsem silnej. Víš, ono i vznášení ubírá energii. Tys teda vyrazil."

"Promiň," řekl jsem stroze, spíš ze zvyku než pro něco jiného.

Ve vsí upřímnosti, zrovna v tuhle chvíli nebylo Džinovo pohodlí tím nejdůležitějším, čím jsem se v mysli zabýval. Když jsme odešli od Babočky, přiměl jsem Edvika, aby nás zavedl zpátky do hotelu. Namísto abych šel nahoru do pokoje, zamířil jsem ven na ulici. Pouliční prodavač, se kterým jsem si předtím povídal, mi přátelsky zamával. Sotva jsem mu odpověděl odměřeným pokývnutím. Babočkovy poznámky o mém životě mi v hlavě vyvolaly explozi myšlenek. Myslil jsem si, že řízná procházka by mi je mohla pomoci utřítit.

Nevím, jak dlouho jsem šel, než mě Kelvínovo žadonění vytrhlo z kolotoče myšlenek. Jen matně jsem si vzpomínal, jak jsem rameny vrážel do pomalejších chodců a vrčel na ty, kteří byli dost rychlí a sami mi uhnuli z cesty. Kdyby to viděla policie, potěšilo by ji to... pouhé dva dny na Pervu a chodím po ulici jako místní.

"Hele, nechceš si o tom promluvit? Co takhle si jít někam sednout?"

Pozorněji jsem se na Džina podíval. Vypadal opravdu unaveně. Tvář měl zbrocenou potem a hrudníček se mu zdvíhal, jak se snažil popadnout dech. Kupodivu, já jsem nějakou námahu vůbec necítil.

"Promluvit o čem?" zeptal jsem se a jakmile jsem to řekl, uvědomil jsem si, jak to bylo nucené a nervózní.

"Ale no tak, Skeeve. Je jasný, že to, co ti Babočka řek, tě namíchlo. Nevím proč, protože mi to připadalo jako dobrá rada. Možná by trošku pomohlo si o tom popovídat."

"Proč bych měl bejt namíchnutej?" vyjel jsem. "Vždyť jenom zpochybnil všechny hodnoty, kterými jsem žil, a naznačil, že můj nejlepší přítel je nejspíš ta nejhorší věc v mém životě. Tak proč by mně to mělo vadit?"

"No, to nemělo," odvětil Kelvín nevinně, "tedy pokud, ovšem, nemá pravdu. Pak bych chápal, že by ti to mohlo vadit."

Otvíral jsem ústa, abych našťavaně odsekl, ale pak jsem sklapl. Nemohl jsem přijít na nic, co říct. Džin právě vyslovil moje nejhorší obavy, ty, na které jsem neměl žádnou odpověď.

"... A utíkat před tím nepomůže! Musíš se s tím vypořádat, pokud si sám za to stojíš ... nebo pokud ti za to stojí i ostatní, když na to přijde."

Kelvínův hlas zněl za mnou. Uvědomil jsem si, že jsem opět začal rázovat. V tu chvíli mi došlo, že má pravdu. Snažil jsem se před tím utéct, přeneseně i doslova. Jakmile jsem si to uvědomil, dopadlo na mě fyzické i duševní vypětí naráz plnou silou, až jsem se na chodníku zastavil.

"To už je lepší. Teď si o tom můžem popovídat?"

"Jistě. Proč ne? Stejně cítím, že potřebuju něco do žaludku."

Džin na mě teatrálně zamrkal.

"Jejda! To snad zase půjdeme do restaurace? Zapomněl si, co se stalo naposled?"

Nemohl jsem si pomoci a musel se jeho šaškování zasmát.

"Po pravdě řečeno, myslel jsem spíš dát si něco k pití."

Zatímco jsem mluvil, rozhlížel jsem se po baru. Jedna věc, které jsem si na Pervu všiml, je ta, že vždycky máte na dohled alespoň jedno zařízení, kde se podávají alkoholické nápoje. Tohle místo nebylo žádná výjimka. Jakmile jsem se začal víc věnovat okolí, objevil jsem zrovna takové místo hned vedle nás.

"Tohle vypadá stejně dobře jako kdekoliv jinde," řekl jsem a sáhl po dveřích. "Tak jdeme, Kelvine, a první rundu platím já."

To bylo míněno jako vtip, protože od té chvíle, co jsem Džina pustil z lahve, neviděl jsem ho jíst ani pít. Teď ale vypadal trošku rozrušeně a zůstal pozadu, místo aby mě následoval.

"Počkej, Skeeve, myslím, že bysme neměli..."

Neotálel jsem, abych si vyslechl zbytek. Hernajs, vždyť tohle byl jeho nápad... teda tak trochu. Potlačil jsem náhlý nával zlosti a vrazil do baru.

Na první pohled to tam vypadalo poněkud ošuměle. Stejně tak na druhý i třetí pohled, i když to chvíli trvalo, než si oči zvykly na mdlé světlo. Bar byl malý, stěžilo se o něj vešlo pultuctu stolečků, které zabíraly celou podlahu. Stěny zdobily nakřivo pověšené obrazy a výstřížky. Byly ale tak špinavé, že jsem nemohl rozpoznat, co na nich je. U jedné díl byl malý barový pult se stoličkami. U něj byli opření a zabraní do hovoru s barmanem tři tvrdácky vyhlížející štamgasti. Když jsem si to tam prohlížel, přestali hovořit a poctili mě chladnými nepřátelskými pohledy. Nevěděl jsem, jestli to nepřátelství bylo proto, že jsem tu byl cizí, nebo proto, že jsem z jiné dimenze. Napadlo mě, že na sobě pořád mám proměňovacím kouzlem vytvořený obchodnický oblek, který mě jednoznačně odlišoval od tmavých obnošených ohozů, které měli štamgasti skoro jako uniformu. Také mě napadlo, že tohle nejspíš nebude to nejlepší místo na klidné popíjení.

"Řek bych, že bysme odsud měli vypadnout, Skeeve."

Nevím, kdy se ke mně Kelvín připojil, ale opět se mi vznášel po boku. Jeho slova vyjadřovala moje myšlenky, ale obyčejná tvrdohlavost mě přiměla k opaku.

"Nebud' snob, Kelvíne," zamumlal jsem. "Kromě toho někde se na chvilku posadit byl přece tvůj nápad, ne?" Než mohl odpovědět, připochodoval jsem k jednomu stolu, klesl na židli a rukou dal znamení barmanovi. Ignoroval ho a znovu se zabral do řeči se štamgasty.

"No tak, Skeeve. Chytíme taxíka a popovídáme si v hotelu," řekl Kelvín, opět po mém boku. "Nejsi zrovna ve stavu vhodném na pití. To to jenom zhorší."

Všechno, co říkal, dávalo smysl. Bohužel, na náladu, ve které jsem byl, to dávalo smyslu až moc.

"Slyšels Babočku, Kelvíne. Spoustu lidí jsem nechal řídit svůj život tím, že jsem poslouchal jejich dobře míněné rady. Měl bych častěji dělat, co chci... a zrovna teď se chci napít... a tady."

Chvilku jsem si myslel, že se se mnou začne hádat.

Pak si ale povzdychl a snesl se rovnou dolů na stůl, kde se usadil.

"Tak si posluž," řekl. "Řekl bych, že každý má právo udělat ze sebe jednou za čas osla."

"Co to bude?"

Nad stolkem se skláněl barman, který mě tak zachránil od vymyšlení zničující odpovědi na Kelvínův úsměšek. Bylo jasné, že teď, když ukázal, že na zavolání nechodí, chce mou objednávku.

"Dám si..."

Najednou se mi sklenka vína nezdála jako to pravé. Bohužel, moje zkušenost s nápoji byla skoro tak omezená jako zkušenost s příslušnicemi opačného pohlaví.

"... Ach, přineste mi to, co pijou tamti u baru."

Barman zavřel, nebyl to souhlas ani nesouhlas a odešel, aby se za chvilku vrátil se sklenicí nějaké tekutiny. Pleskl ji na stůl, až zní trochu vyspěchlo. Moc jasně jsem ji neviděl, ale vypadala, že je naplněna jantarovou tekutinou s bublinkami, které nahoře dělaly pěnu.

"Platí se tu po každý rundě," zašklebil se, jako by to byla urážka.

Z kapsy jsem vylovil hrst drobných a hodil je na stolek. Druhou rukou jsem sáhl po sklenici.

Možná se teď někteří z vás diví, že jsem byl ochoten po tom všem, co jsem uvedl o jídle na Pervu, experimentovat s neznámými nápoji. Nuže, po pravdě řečeno, doufal jsem, že tenhle pokus skončí pohromou. Víte, v té chvíli jsem už vychladl natolik, abych uznal, že Kelvín měl s návratem do hotelu nejspíš pravdu. Už jsem ale toho okolo dělání nezávislého rozhodnutí nadělal tolik, že teď změnit názor by byla zbabělost. V běhu těchto myšlenek mě napadlo, že po tomhle pití se mi udělá špatně a budu mít tak bezvadný důvod, abych svoje rozhodnutí změnil. S tímhle na mysli jsem zvedl sklenici a napil se.

Ledový poryv, který mi zachvátil hrdlo, byl takovým překvapením, že jsem se mimoděk napil znova... a znova. Až když jsem sklenici bez odložení a na jeden nádech do dna vypil, pocítil, jsem, jakou jsem měl po rázné procházce žízeň. Ať už to bylo cokoliv, bylo to naprosto úžasné. Lehká nahořklá chuť v ústech, která přetrvávala, mi jenom připomněla, že chci další.

"Přineste mi další," objednal jsem si u barmana, který pořád ještě přepočítával drobné. "A můžete to přinést v něčem větším?"

"Můžu vám přinést džbánek," zabručel.

"Perfektní... a dejte si na mě za vaši námahu."

"Dobrá... díky."

Vypadalo to, že barmanova nálada a názor na mě se cestou k baru zlepšily. Pogrataloval jsem si, že jsem si vzpomněl, co Edvik říkal o spropitném.

"Předpokládám, že by bylo zbytečné snažit se zdůrazňovat, že piješ na lačný žaludek," řekl Džin suše.

"Vůbec ne," zašklebil jsem se.

Tentokrát jsem měl před ním náskok a zavolaal jsem na barmana.

"Hej! Moh byste nám přinést nějaký popkorn, když už jste u něj?"

Většina pochutin vystavených v baru byla v nádobách zakrytých sítkou, aby nevylezly nebo nevyskákaly ven. Když jsme vešli, všiml jsem si mezi těmi všemi hrůzami příhrádky s pokornem a zapamatoval si to. Aspoň že nějaká svinstva jsou v každé dimenzi stejná.

"Teď už si spokojenej?"

"Byl bych spokojenější, kdybys vybral něco míň slanýho?" zašklebil se Kelvín, "ale pořád je to lepší než nic."

Barman přinesl můj džbánek spolu s miskou popkornu a pak se odporoučel, aby se pozdravil s několika dalšími štamgasty, kteří dorazili. Nabral jsem si hrst popkornu a žvýkal a mezitím si ze džbánu dolil. Popkorn byl spíš kořeněný než slaný, což mě přimělo poopravit si předchozí úvahy o univerzalitě některých pochutin, ale rozhodl jsem se vůbec se o tom Kelvínovi nezmiňovat. Už takhle byl ze mě dost nervózní.

"Tak, o čem si chceš povídat?" pronesl jsem a přinutil se nespláchnout popkorn pořádným douškem.

Džin se opřel a lehce se zamračil.

"No, vypadá to, že se ti nálada zlepšila, ale měl jsem dojem, že bys možná chtěl mluvit o Babočkových radách z dnešního odpoledne."

Jakmile promluvil, moje nynější bublina lehkomyšlnosti praskla a předcházející deprese na mě dopadla jako kladivo. Bezmyšlenkovitě jsem vypil naráz půl sklenice.

"Nevím, Kelvíne. Babočka si získal můj respekt a jsem si jistý, že to myslel dobře. Co ale řekl, to ve mě vyvolalo spoustu otázek... Otázek, které jsem si nikdy předtím nekladl." Nedbale jsem sklenici položil a doufal, že si Džin nevšimne, jak rychle popijím.

"Otázky jako...?"

"No, jako... Kdo jsou vlastně přátelé? Když tohle zřídka přijde na přetřes, tak všichni lidi mluví o potřebě být potřebný. A najednou z ničeho nic si vůbec nejsem jistý, jestli vím, co to znamená."

Sklenice se mi zase nějak vyprázdnila. Dolil jsem si a pokračoval.

"Čím víc se na to dívám, tím víc si myslím, že když opravdu potřebuješ přátele, tak je to buď znamením slabosti, nebo lenosti. Buď potřebuješ, nebo chceš, aby lidi za tebe přemýšleli nebo bojovali nebo cokoliv. Prostě věci, které bys správně měl být schopný zvládnout sám. Pak je z tebe právem parazit, co přežívá vysáváním síly a šlechetnosti ostatních."

Chtěl jsem se napít, ale měl jsem prázdko. Začal jsem mít podezření, že ve sklenici je díra. Odsunul jsem ji stranou a rozhodl se ji tam tak chvíli nechat, než se ji znovu pokusím dolít.

"Na druhou stranu, když svoje přátele nepotřebuješ, tak k čemu jsou? Přátelé ti zaberou spoustu času a způsobí spoustu starostí, takže když je fakt nepotřebuješ, tak proč se obtěžovat? A z tohoto hlediska, když oni potřebují tebe, povzbuzuješ je, aby byli parazity, místo aby rozvíjeli vlastní sílu. Já nevím. Co myslíš, Kelvine?"

Máchl jsem k němu sklenicí zjistil, že je opět plná. Tak to mi to rozhodnutí dlouho nevydrželo. Také jsem zjistil, že džbánek je už skoro prázdný.

"To je fakt síla, Skeeve," pronesl Džin a já se snažil soustředit na to, co říká. "Myslím, že každý by měl dospět k vlastní odpovědi, i když jen málokdo na takovýhle otázky vůbec jen pomyslí. Řek bych, že srovnávat starost o někoho se slabostí je až přílišné zjednodušení, stejně jako si myslím, že je chyby přepokládat, že když se od našich přátel učíme, kontrolují tím vlastně naše myšlení."

Zarazil se a zíral mi na ruku. Sledoval jsem jeho pohled a zjistil, že se snažím dolít prázdnou sklenici z prázdného džbánu.

"Taky si myslím," povzdechl, "že bysme se teď rozhodně měli vrátit zpátky do hotelu. Zaplatils účet? Je to vyrovnaný?"

"Tóhle je další věc," řekl jsem a snažil se slova dostat přes jazyk, který najednou jakoby dostal vlastní rozum. "To, cos říkal o penězích. Já neužívám svoje prachy správně."

"Pro všechno na světě, Skeeve! Neřvi tak!"

"Ne, fakt! Mám všechny tyhle prachy..."

Zašmátral jsem po opasku a vysypal zlatáky na stůl.

"... A udělaly MĚ šťastným? A udělaly VŮBEC NĚKOHU šťastným?"

Když nepřišla odpověď, zamrkal jsem a snažil se zaostřit na Kelvína. Když konečně promluvil, vypadalo to, že je hodně nervózní, i když hlas měl velmi tichý.

"Řek bych, že ty to nebudeš."

Taky jsem si všiml, že bar ztichl. Rozhlédl jsem se a s překvapením zjistil, kolik lidí přibýlo, zatímco jsme rozprávěli. Byl to nepříjemně vyhlížející dav, nikdo z nich nemluvil a ani se nehnul. Jen tam tak stáli a hleděli na mě... nebo abych byl přesnější, hleděli na stolek pokrytý mými penězi.

Kapitola dvanáctá

"Suchý z nosu, ty tlustej nádivo! Já ti..."

- Robin Hood

"Asi... myslím, že sem udělal tatic... taktick... chybu," zašeptal jsem se vši důstojností, jaké jsem byl schopen.

"To si teda piš," odsekl nemilosrdně Kelvín. "Zapomněls na první pravidlo přežití: Nedráždit zvířata. Hele, Skeeve, chceš se dostat odsud, nebo se chceš odsud dostat i s prachama?"

"Chci... své prachy." Tak opilý jsem zas nebyl... nebo možná byl.

Džin v zoufalství obrátil oči v sloup.

"Toho jsem se bál. Takhle to bude trochu tvrdší. Tak jo. První věc, co udělej, sbal to zlato. Myslím, že tady se o nic nepokusí. Je tu spousta svědků, což znamená dělení kořisti na spoustu dílů."

Začal jsem poslušně sbírat mince. Vypadalo to, že ruce ztratily šikovnost, aby je dostaly zpátky do opasku, tak jsem je začal shrabovat, jak nejlépe jsem uměl.

Bar už tichý nebyl.

Kolem dokola zněl tichý šum, jak hloučky štamgastů srazily hlavy dohromady. Dokonce i v mém stavu mi připadal hrozivý. I bez temných pohledů, které stále vrhali mým směrem, nebylo těžké uhádnout, co bylo předmětem jejich hovoru.

"Vidím to tak, že jestli dojde k trablům, tak až budeme odcházet. To znamená, že trik je odejít, aniž by to věděli. Objednej si další džbánek."

A to zrovna když mi došlo, kolik už jsem toho vypil. Myslel jsem, že před chvilkou Džin říkal...

"Ty chceš, abych si ještě..."

"... Objednal další džbánek. Dělej cokoliv, ale už z něj nepij."

To dávalo ještě miň smyslu. Zachoval jsem se ale podle jeho pokynů a zamával na barmana, který další džbán donesl s působivou rychlostí.

Zaplatil jsem mu drobnými z kapsy.

"To nechápu," řekl jsem. "Proč sem si měl objednat další džbánek, když si říkal, že už nemám..."

"Sklapni a poslouchej," sykl Kelvín. "To proto, aby si každý, kdo tě pozoruje, myslel, že se tu ještě zdržíš. A mezitím zmizíme."

Dávalo to ještě mň smyslu než si objednat další pití.

"Ale Kelvíne... většina z nich je mezi náma a dveřma! Uvidí mě až..."

"Ne vchodem, ty hlupáku! Vidíš tu chodbičku vzadu? Ta vede k záchodům. Je tam taky zadní východ, který nejspíš vede do uličky. To je naše trasa."

"Jak víš, že je tam zadní východ?" zeptal jsem se podezřívavě.

"Protože počítání východů je jednou z věcí, které dělám, když přijdu do neznámého baru," odvětil Džin. "Pokud budeš dál pít, tak ti radím, aby sis tento zvyk osvojil."

"Už nikdy nechci pít," vypravil jsem ze sebe. Proti myšlence dalšího pití náhle zaprotestoval i můj žaludek.

"Hodnej chlapec. Teď pomalu. Mile a nedbale. Vraž k záchodům."

V marném úsilí si vyčistit hlavu jsem se zhluboka nadechl a postavil se... nebo alespoň se pokusil postavit. Někde uprostřed vstávání se mi noha zachytila o židli a já skoro ztratil rovnováhu. Podařilo se mi neupadnout, ale židle se hlučně překotila, což vyvolalo u rabijátů u baru nemálo řehotu.

"To je dobrý," klidnil mě Kelvín. Zdálo se mi, že jeho hlas přichází z ohromné dálky. "Teď do té chodbičky."

Připadalo mi, že jsem najednou z ničeho nic hrozně vysoký. S velmi opatrnými pohyby jsem zacítil na začátek chodbičky a vyrazil. Dokázal jsem to, aniž bych se na jedné straně dotkl zdi. Pocítil jsem závan sebedůvěry. Možná přece jenom ten Kelvínův plán vyjde! Jak řekl, hned vedle záchodů tu byly dveře. Aniž mi musel říkat, změnil jsem kurz a vypadl do uličky a dveře za sebou zavřel. Byl jsem venku!

"Jejda!"

Zamračil jsem se na Džina.

"Co tím chceš říct 'Jejda!?' Copaks neřikal, abych..."

"Milý, že si zaskočil, panáčku!"

Tohle řekl mohutný Pervekt, jeden ze šesti, kteří nám zahrazovali cestu ven z lučky. Naše představení zjevně nikoho neoklamalo.

"Skeeve, já..."

"Nevadí, Kelvíne. Už sem na to přišel sám, co to znamená 'Jejda'."

"Jasně. Víš, tohle je ulička, kde se vybírá mýto. Abys moh projít, musíš zaplatit."

To promluvilo to samé individuum. Pokud si všiml, že mluvím s Kelvínem, což muselo vypadat, že mluvím do vzduchu, vypadalo to, že mu to nevadí nebo se o to nestará.

"Je to tak," připojil se jeden z jeho kumpánů. "Si myslíme, že by na to mohlo tak akorát stačit, co máš po kapsách."

"Rychle! Zpátky dovnitř!" sykl Kelvín.

"Jdu napřed," zamumlal jsem a sáhl zpátky po dveřích.

Našel jsem je... tedy skoro. Dveře tam byly, ale na téhle straně bez kliky. Majitelé je chtěli zjevně užívat jen jako východ. Nádhera.

"... Je tu jediná otázka: Dáš nám je potichu, nebo si je máme vzít sami?"

Už jsem čelil rozrušenému davu, vojsku a sportovním fanouškům, ale půl tuctu pervských chuligánů byla nejhroživější síla, proti jaké jsem kdy stál. Naprosto samostatně jsem se rozhodl, že tohle je vynikající čas na delegování problému.

"No tak, Kelvíne. Udělej něco!"

"To jako co? Říkal sem ti, že na bojování zrovna nejsem."

"No NĚCO udělej! Seš přece Džin!"

Myslel jsem, že jsem se dost přesvědčil, že rýpání do Kelvína moc nepomůže. K mému překvapení ale zareagoval.

"Aha, no tak jo!" zašklebil se. "Tohle by mohlo pomoci."

Na to několikrát máchl rukama a...

... A byl jsem střízlivý! Naprosto a úplně střízlivý!

Podíval jsem se na něj.

"To je všechno, co pro tebe můžu udělat," pokrčil rameny. "Nyní je to už jenom na tobě. Aspoň se s nima nebudeš muset prát opilej."

Rabijáci začali v uličce sbírat prkna a kousky cihel.

"Čas vypršel!" prohlásil jejich vůdce a vyrazil po mně.

Usmál jsem se na Kelvína.

"Řekl bych, že tvůj rozbor přátelství měl k brilantnosti daleko," řekl jsem. "Je ale ještě pár věcí, který bych si rád probral."

"TEĎ?" vyjekl Džin. "Vždyť je sotva čas na... Koukni!"

Šéf bandy se na mě oběma rukama napřáhoval trámek, který sebral někde cestou. Jak dřevo zavisťelo na svůj cíl, kterým byla, nutno poznamenat, má hlava, udělal jsem před sebou ve vzduchu rukou kruh... a trámek se odrazil, jako by narazil do neviditelné zdi!

"Magická ochrana," informoval jsem Džina zírajícího s otevřenou pusou. "Je to něco jako silové pole. Říkal jsem ti přece, že jsem čaroděj!"

Banda se po téhle ukázce zarazila, někteří dokonce pár kroků couvli.

"A než zapomenu, díky Kelvíne za to vystřízlivění. Máš pravdu. Takhle je mnohem snadnější myslet. Tyhle ochrany mi přinesly už spoustu užitku. Dají se použít tak, jako jsem to teď udělal já, nebo jako štít, nebo..."

Udělal jsem pár úprav kouzla.

"... Je můžeš tvarovat jako zeď nebo bublinu. Vidíš?"

Rozšířil jsem ochranu a ta začala bandu zatlačovat před námi uličkou. Byla to menší varianta kousku, který jsem před

nějakou dobou použil k překážení bitky při Mači, takže jsem měl důvod mu důvěřovat. Myslel jsem, že bychom prostě vyšli z uličky a drželi si tlupu v uctivé vzdálenosti, potom si zastavili taxi, aby nás odsud honem odvezlo.

Šéf bandy se otočil a popoběhnutím o pár kroků předběhl ostatní.

"Šikovný. Fakt šikovný," zavolal a znovu se otočil ke mně. "Na magii sme tě neodhadli. No, uvidíme, jak si poradíš s tímhle, chytráku!"

Na to vytáhl z kapsy bundy něco, co vypadalo jako pár hub na mazání tabule. Nejdřív jsem si myslel, že se jen a mě pokusí hodit, ale místo toho jimi pleskl nad hlavou o sebe a posypal se něčím, co vypadalo jako bílý křídový prášek. Bylo by to zábavné... kdyby nevypadal tak hrozivě a znovu po mně nevyrazil.

Jenom kvůli bezpečí jsem ochranu před ním zdvojnásobil... a on jí prošel!

"Zrovna tohle sem si myslel!" zavolal na své kumpány, když prošel mou ochranou a zastavil se. "Fakt nízká úroveň. Co takhle úroveň dva nebo něco těžšího, hošane... vlastně čím těžší tím lepší!"

Mělo mě napadnout, že něco takového přijde... možná by i napadlo, kdybych měl víc času na přemýšlení. V dimenzi, kde se užívá magie i technologie, musí být k máni protikouzla a zbraně proti magii. Naneštěstí to vypadalo, že se o tom asi poučím z první ruky!

Všichni ostatní členové bandy sáhli do kapes a vytáhli podobné kouzlo nebo plechovky spreje. Měl jsem nedobry pocit, že moje magická ochrana mě už moc dlouho neochrání. Kelvín byl očividně stejného názoru.

"Honem, Skeeve! Máš v rukávu ještě nějaký kousky?"

Vždycky jsem si myslel, že v době krize je nejlepší hrát nejsilnějšími kartami. Pořád jsem doufal, že se vyhnu opravdovému násilí. Stáhl jsem svou energii z ochrany a vrhl ji do nové proměny: ohromně svalnatého Pervekta, který byl aspoň o půlku vyšší než já.

"To fakt hošani chcete, abych byl zlej?" vykřikl jsem a snažil se, jak nejlépe jsem uměl, o hrozivý bas.

Uvažoval jsem udělat to tak, abych vypadal jako policajt, ale pak jsem tuto myšlenku zavrhl. Při mém štěstí by se nejspíš vzdali, a o bych si s nimi počal? Chtěl jsem, a by utekli... a co nejdál z mého života!

Nezabralo to.

Sotva jsem domluvil, hlavou mi proletěl pořádný kus cihly... tam, kde jsem měl v proměně hrudník.

"Proměňovací kouzlo!" zvolal ten, co tu cihlu hodil. "Děte po něm jako byl předtím!"

Mírně řečeno, usoudil jsem, že nastal čas pro zcela jiný druh srdatosti. Snažil jsem se mysl udržet pod kontrolou, což se snaže řekne, než udělá s pultuctem ranařů, co po vás jdou, a sáhl po levitačním kouzlo a vznesl se vzhůru.

Tedy alespoň jsem se o to pokusil.

Už jsem byl skoro ve vzduchu a najedou jsem měl kotník jako ve svěráku.

"Mám ho!"

Sevěni bolelo, což ztěžovalo soustředění na kouzlo. A zase to vypadalo, že se mi dnešek vymkl více, než jsem si uvědomoval. Normálně jsem uměl a musel levitovat až dva lidi kromě mě... a protože jedním z nich byla Marfa, lze je počítat za tři. V tomhle zmatku jsem usilovně zvedal sebe a chlápka, který mě držel za kotník. Usilovně jsem se ho snažil dostat do vzduchu, když mě něco praštilo do hlavy a...

Zem do mě praskla v nepravděpodobném úhlu, až jsem na chvílku viděl hvězdičky. Tlak okolo kotníku zmizel, ale když jsem otevřel oči, stál nade mnou šéf se svým věrným tránkem v rukou.

"Hezkej pokus, chytráku!" zašklebil se. "Ale ne dost dobrej. A teď mi dej ty..."

Najednou se rozplácl na zem, protože do něj někdo zezadu vrazil.

"Rychle, pane Skeeve! Vstávejte!"

Chvilku trvalo, než mi došlo, že je to pouliční prodavač, se kterým jsem mluvil ráno. Skláněl se nade mnou. Zaražená banda stála okolo.

"Honem! Sám ty chlápky nezvládnu!"

Vůbec jsem si nebyl jistý, jestli vstanu, i když budu chtít. Tuhle chvíli jsem byl ale ochoten se vzdát veškerých nadějí na nenásilné řešení našich potíží. Zvedl jsem se na jeden loket, sáhl myslí a popadl jednu popelnici a vyslal ji mezi bandu.

"Co to..."

"Tak bacha!"

Když to chtěli ručně, mají to mít. Myslí jsem popadl další dvě popelnice a vyslal je do rvačky. Všechny tři jsem je nechal v úzké uličce poletovat sem a tam.

"Sákryš! Já jsem s vámi! Nezapomněl jste?" vykřikl pouliční prodavač, když se krčil před jednou z mých střel.

Sebral jsem trochu více energie a vytvořil nad námi dvěma ochranu. Neřekl bych, že někoho napadne použít antimagická hejblátka na popelnice.

Ještě pár zásahů starými popelnicemi a bylo po všem.

Trochu jsem popadl dech, zrušil ochranu a zastavil svoje provizorní zbraně. Čtyři z útočníků leželi rozplácnutí na zemi a další dva vzali do zaječích.

"Pěkná práce, Skeeve," zajásal Kelvín, který se vynořil z úkrytu, kam se schoval, když to vypuklo.

"Jste v pořádku, pane Skeeve?" zeptal se prodavač a podal mi ruku, aby mi pomohl na nohy.

"Myslím, že jo... ano... díky... Džejáre, že ano?"

"Správně. Šel sem domů, když sem uviděl, jak se na vás ty kašpaři sesypali. Nebylo to fěr, tak sem si myslel, že bych moh pomoct. Páni! To sem nevěděl, že ste čaroděj!"

"A teď ohromně vděčný čaroděj," řekl jsem a zalovil v kapse. "Na, tady si vezmi. Považuj to za můj způsob vyjádření díků."

"Promiň," protáhl Džin, "ale nedostali jsme se do týhle rvačky zrovna proto, aby sis zachránil svoje peníze?"

Nemusel si dělat starosti.

Džejár se od zlata odtáhl, jako bych mu nabízel jed.

"Já vám nepomáhal kvůli penězům!" řekl se sevřenými rty. "Vím, že to tak nemyslíte... Hernajs! Všichni boháči sou stejný... Myslíte si, že za prachy... Hele! Já si svoje peníze vydělám, víte! Nejsem žádnéj vandrák, co čeká na almužnu!" Na patě se otočil a odpochoďoval a nechal mě stát s nataženou rukou plnou zlata.

Byl by to nádherný odchod, kdyby do uličky najednou nevjelo a nezablokovalo ji nějaké vozidlo s blikajícími červenými a modrými světly na střeše.

Kapitola třináctá

"Koho? Mě, strážníku?"

- J. Dillinger

"Pořád nechápu, proč nás tu držíte."

Na policejní stanici jsme byli snad už hodiny. My, to znamená já, Džejár a Kelvin, i když to vypadalo, že o jeho existenci policie neví, a já neměl ani nejmenší chuť jim ji prozradit. Navzdory našim protestům nás sem převezli hned potom, co policie přijela. Chuligány probrali a naložili do jiného vozidla. Všiml jsem si, že s nimi zacházejí daleko méně jemně než s námi. Na zadržení proti naší vůli to byla ale malá útěcha.

"Nechápete? Tak si to projdeme hezky pomalu znova a uvidíme, jestli to bude lepší."

Tohle prohlásilo individuum, které vedlo naše vyšetřování od chvíle, co jsme sem dorazili. Podle způsobu, jakým se k němu ostatní policajti chovali, jsme předpokládal, že je to nějaký vyšší důstojník. Vyznačoval se zkaženým dechem, mizernou náladou a zřejmě nekonečnou trpělivostí k opakování. Jak začal řečnit, odolával jsem pokušení si ta nyní už známá sova broukat s ním.

"Mohli bychom vás obvinít z opilství na veřejnosti."

"Jsem naprosto střízlivý," přerušil jsem ho a děkoval svojí šťastné hvězdě za Kelvinovu pomoc. "Jestli mi nevěříte, tak to zkuste."

Máme spoustu svědků, co vás viděli opilého v baru upadnout."

"Zakopl jsem o židli."

"Pak je tu malá záležitost s napadením..."

"Pořád vám říkám, že to oni napadli mě! Byla to sebeobrana!"

"... A poškození soukromého majetku..."

"Pro všechno na světě, vždyť to byla popelnice! Zaplatím novou, jestli..."

"... A potom je tu to kladení odporu při zatýkání."

"Jenom jsem se ptal, kam jedeme. To je všechno."

"Policisté o tom mluvili jinak."

Došlo mi, že v téhle diskuzi se nikam nedostanu. Tak jsem udělal nejlogičtější věc: hodil jsem svou frustraci na nevinného svědka. V tomhle případě byl náhodou nejvhodnějším terčem po ruce Džejár, který poklímával na židli.

"Copak ti nic neřekneš?" spustil jsem. "Tebe se to taky týká, víš?"

"Dyk to není nutný," pokrčil rameny prodavač. "Žádný potíže nemáme."

"To je sranda. Myslel jsem, že jsme na policejní stanici."

"No a co? Oni to nemyslí vážně. Že je to tak, kapitáne?"

Pervekt, který se mnou diskutoval, po něm střelil temným pohledem. Všiml jsem si ale, že proti řečenému neprotestoval.

"Já tě zakousnu, Džejáre," řekl jsem a pořád sledoval kapitána. "Čeho sis všimnul a co mně ušlo?"

"Fór je v tom, co se nestalo, zamrkal. "A nestalo se, že by nám založili záznam. Už sme tu dlouho a z ničeho nás neobvinili."

"Ale tady kapitán říká..."

"Říkal, že by nás mohl obvinít z bla bla bla. Všimněte si ale, že to ještě neudělal. Věřte mi, pane Skeeve, kdyby nás chtěli zavřít, tak už bysme před hodinou byli za mřížema. Takhle jenom hrajou na čas."

Když vezmu v úvahu spoustu soužení, kterým jsme byli nuceni projít, tak se mi to, co řekl, zdálo neuvěřitelné. V jeho logice jsem, ale nemohl najít chybu. Se zdviženým obočím jsme se otočil ke kapitánovi.

"Je to pravda?"

Policista si mě nevsímal a s přivřenýma očima si Džejára prohlížel.

"Vypadá to, že toho o policejních postupech víš hodně, synku. Skoro jako kdybys tu už někdy byl."

Pouliční prodavač se s širokým úsměškem na tváři chopil výzvy.

"Každěj, kdo dělá na ulici, měl nějaký potíže," řekl. "To, jak policie chrání pořádaný občany před obchodníkama jako jsem já, co sme tak chudý, že si nemůžeme dovolit vlastní obchod. Řek bych, že je to mnohem bezpečnější, než honit opravdový kriminálníky, který by mohli střílet. Měli bysme bejt našim ochráncům práva vděčný. Kdyby nebylo jich, tak by byla dimenze nejspíš zaplavena pouličními obchodníky a špatným parkováním."

Dlouho jsem byl středem pozornosti, takže bych měl být za její odvedení vděčný. Naneštěstí jsem po drahnou dobu vystupoval jako Velký Skeeve a jako takový jsme byl zvyklejší se přít, než být přehlížený.

"Řekl bych, že otázka zněla: "Jsme nebo nejsme obvinění z nějakého zločinu?" pravil jsem důrazně. "Pořád čekám na odpověď."

Kapitán na mě chvíli zuřivě hleděl, když jsem mu ale pohled bez uhnutí opěťoval, povzdechl si.

"Ne. V tuhle chvíli proti vám nemůžeme vznést žádné obvinění."

"Takže jsme volní a můžeme jít?"

"No. Je tu ještě pár otázek, na které budete muset nejdřív odpovědět. Potom budete moci jít..."

"Těch "pár" otázek, to nejsou ale pořád ty samé. Je to tak?"

Policista na mě nasupeně zíral. Protože ale už věděl, že jsme mimo podezření, začínal jsem z toho mít legraci.

"Správně," procedil přes sevřené zuby.

"Tak jo. Tak palte."

Hned jsem si uvědomil, že použít tenhle výraz v místnosti plné policistů nebylo zrovna nejmšťastnější, ale prošlo bez povšimnutí.

Než pokračoval, kapitán se hlučně vysmrkal.

"Pane Skeeve," spustil formálně, "přejete si proti údajným útočníkům, které máme nyní ve vazbě, vznést obvinění?"

"Co je to za hloupou otázku? Samozřejmě, že chci."

Kelvín na mě zuřivě mával a ukazoval na Džejára. Pouliční prodavač pomalu ale důrazně vrtěl hlavou.

"...Ehm... než se rozhodnu, kapitáne," uhnul jsem a snažil se zjistit, co tím Džejár myslí, "mohl byste mi říct, co se stane, když obvinění nevznesu?"

"Nejspíš je tu budeme kvůli vyšetřování držet do zítřejšího rána, a pak je necháme jít."

To zrovna neznělo jako uspokojivé naložení s bandou, která se mě pokusila oloupit. Ale až dosud to vypadalo, že Džejár ví, co dělá, a tak jsme se chtěl řídit podle jeho signalizované rady.

"... A pokud je obviním?" naléhal jsem, abych si to porovnal.

"Nejsem soudce," pokrčil kapitán rameny, "takže jistě to říct nemůžu... ale můžu se pokusit to odhadnout."

"Prosím."

"Obviníme je z pokusu o loupežné přepadení a za napadení s úmyslem způsobit těžko újmu na zdraví... myslím, že s pokusem o vraždu na ně nemáme."

To mi připadalo dost dobré, ale policajt ještě neskončil.

"... Pak soud určí obhájce - pokud už nějakého nemají, který zařídí propuštění na kauci. Peníze si nejspíš vyzvednou od ručitele a zítra před polednem budou zpátky na ulici."

"Cože? Ale vždyť..."

"Pár měsíců zabere, než se bude konat soud a na něm bude vaše slovo proti jejich... a oni nejen, že jsou místní, ale je jich i víc."

Začínalo mi svítat.

"... A to jenom, když dojde na soud. Daleko pravděpodobněji dojde k vyjednávání obhajoby, aby je za přiznání viny obvinili z mñí vážných zločinů. To znamená nižší trest a brzké propuštění na podmínku - pokud to nebude hned podmínečný trest..."

"Hej! Zarážte! Myslím, že obvinění vznášet nebudu."

"Taky si myslím, že byste neměl," kývl kapitán. "Je to myslím pro všechny to nejsnazší. Koneckonců, nic se vám nestalo a svoje peníze pořád máte."

"Jasně, jenže ten příští, na koho skočí, možná tolik štěstí mít nebude," řekl jsem suše.

"Neřekl jsem, že je to nejlepší způsob, jak to vyřídit, jenom ten nejsnazší."

Než jsem přišel na duchaplnou odpověď, zaklepal na zárubeň dveří uniformovaný policista, vešel dovnitř a podal kapitánovi list papíru. Ze způsobu, jakým ten našpulil rty, když si list prohlížel, jsem začal být nervózní.

"Teda, teda, vážený pane Skeeve," řekl nakonec a položil list před sebe na stůl. "Zdá, že tohle není poprvé od vašeho příjezdu do téhle dimenze, co máte co dočinění s policií."

"Ajajaj," ozval se Kelvín s očima v sloup, "už je to tady!"

"Co vás k tomuhle tvrzení vede, kapitáne?"

Měl jsem tušení, že hrát si na nevinného by nic dobrého nepřineslo. Bohužel jsem neměl žádný nápad, jak to hrát jinak.

"Vede mě k němu tahle zpráva, kterou jsem zrovna dostal. Myslel jsem si, že bych si měl u jiných okrsků ověřit, jestli tam už o vás neslyšeli, a zdá se, že ano."

"Tak kvůli tomuhle zdržovali," vložil se do toho Džejár. "Čekat, než dorazí zpráva. Tomu se říká účinnost policejní práce."

Kapitán ho ignoroval.

"Podle ní jste měl už dvě potyčky s policií. Poprvé kvůli podezřelému chování na veřejnosti..."

"Protože jsem byl slušný, místo abych vrážel do lidí!" vpadl jsem do toho podrážděně. "Lituju, jsem tady nový a nevěděl jsem, že heslo, kterým se všechno v téhle dimenzi řídí, je "hrubost". Měli byste si tu vyvěsit cedule nebo něco, co by lidi varovalo, že být slušný je na Pervu důvodem pro sekýrování!"

Kapitán pokračoval, jako bych nic neřekl.

"... A později toho samého dne jste se pokusil vyhnout placení za pěkně drahé jídlo."

"Pro všechno na světě, vždyť jsem omdlel! Jakmile jsem přišel k sobě, tak jsem to jídlo zaplatil, i když jsme nesnědl ani sousto."

"To už samo o sobě je trošku podezřelé," řekl kapitán a sešpulil rty. "Proč byste si objednal jídlo, které nechcete nebo nemůžete sníst?"

"Samozřejmě proto, že když jsem si ho objednával, tak jsem nevěděl, že ho nebudu moct sníst. Pořád vám říkám... že jsem tu nový!"

"Ho ho," policista se opřel a s přimhouřenýma očima mě studoval. "Vy na všechno máte pohotovou odpověď... co, pane Skeeve?"

"Protože je to pravda! Bylo by mñí podezřelé, kdybych na vaše otázky odpověď neměl? Tak mi to, kapitáne, povězte, já

to chci fakt vědět! Víš, že nejsem žádný zločinec, tak jak vás o tom mám přesvědčit?"

Kapitán pomalu zavrtěl hlavou.

"Po pravdě řečeno, nevím. Už jsem u sboru dlouho a naučil jsem se důvěřovat svým instinktům. Vaše historika zní dobře, ale moje instinkty mi říkají, že jste vyhledávač potíží."

Pochopil jsem, že hraju s namíchanými kartami, a tak jsem se vzdal myšlenky udělat na něj dojem svou neviností.

"Řekl bych, že v podstatě jde o to samé jako předtím, než dorazila ta zpráva. Obviníte mě... nebo jsme volný a můžu jít?"

Chvilí mě studoval, a pak mávl rukou.

"Jděte. Vypadněte odsud... a svého kámoše z ulice vezte s sebou. Jenom dejte na mou radu a příště u sebe nenoste takovou hotovost. Dráždit zvířata nemá smysl."

Kdybych byl přemýšlel, nechal bych to tak být. Naneštěstí to byl dlouhý den a já byl unavený a podrážděný. A to je nebezpečná kombinace.

"Budu si to, kapitáne, pamatovat," prohlásil jsem a vstal. "Měl jsem dojem, že policie je tu proto, aby chránila bezúhonné občany jako jsem já... a ne aby marnila jejich čas tím, že je bude obtěžovat. Můžete mi věřit, že jsem se fakt poučil."

Všichni policisté v místnosti strnuli. Příliš pozdě mi došlo, že ani kritizovat policii nemá smysl.

"... A kdybysme nekontrolovali podezřelá individua, než začnou dělat potíže, tak bychom byli platní tak akorát k vyplňování našich hlášení po spáchání zločinu," vychrlil ze sebe hořce kapitán. "Ať tak či onak, "bezúhonní občané" jako vy si vždycky najdou, na co nadávat!"

"Omlouvám se, kapitáne. Neměl jsem..."

Nevím, jestli vůbec můj pokus o omluvu slyšel. Jestli ano, tak to bylo stejně jedno.

"Víte, já jsem se taky poučil. Když jsem vstoupil do sboru, tak jsem si myslel, že se svým životem nemůžu udělat nic lepšího, než ho strávit chráněním bezúhonných občanů... a věřím tomu pořád. Dokonce i když jsem věděl, jaké to je nevděčné povolání. Neuvědomil jsem si ale, že "bezúhonní občané" jsou nejenom nevděční, ale že mají sklon se chovat, jako kdyby policie byla jejich nepřítel!"

Rozhodl jsem se ho nepřerušovat. Rozjel se, patrně rozkládal o svém oblíbeném tématu. Teď otevřít pusu by bylo asi tak bezpečné, jako lézt mezi mého domácího draka Glípa a jeho žrádlo.

"Každý chce, aby lumpové byli za mřížemi, ale vězení v obci nikdo nechce... nebo hlasovat, že se z daní postaví nové vězení. Takže vězení, která máme, jsou přečpaná a "bezúhonní občané" nadávají soudci do krvavých vrahů vždycky, když odloží výkon trestu, nebo dá viníkovi podmínku."

Byl na nohou, a jak se tématem rozehrával, přecházel sem a tam.

"Nikdo nevidí zločiny, které nebyly spáchány. Snížíme zločinnost o 98% a "bezúhonní občané" obviňují za ty 2% NÁS... jako kdybychom ty zločiny spáchali my! Nikdo nechce s policií spolupracovat nebo zvýšit část daní určenou na policii, aby se držela s inflací, takže nemůžeme ani držet krok s tím, kde jsme teď, tím míň se rozšířit s růstem populace." Zastavil se a obviňujícím prstem ukázal na Džejára.

"Pak jsou tady "bezúhonní občané", jako váš kámoš, který přiznává, že provozuje nelegální, nepovolený obchod. Náhodou to znamená, že nemusí platit žádný daně, ani ty už existující, ačkoliv od nás očekává stejnou ochranu jako obchodníci, co je platí, i když většina z nich na daních stejně šidí."

"Takže máme strážit pořádek a zatýkat zločince, když nás není dost a máme vybavení, které je zastaralé a rozpadá se. Takže všechno, co máme a s čím můžeme pracovat, jsou naše instinkty... a pak nám za to nadávají!"

Přešel ke mně, zastavil se a strčil tvář před mou. Počastoval mě tak dalším závanem svého dechu. Neupozornil jsem ho na to.

"No, tak tentokrát uvidíme, jak jsou moje instinkty dobré. Pro tentokrát vás nechám jít, ale zdá se mi, že by nebyl špatný nápad prověřit si vás v jiných dimenzích. Jestli jste jenom bezúhonný obchodník, jak prohlašujete, tak nic nenajdeme... ale jestli mám pravdu," zašklebil sena mě všemi zuby, "tak už jste plotky se zákonem měl, a taky to zjistíme. Vsadím se, že jste za sebou nechal stopu plnou potíží a ta vede rovnou sem. Jestli je to tak, tak si ještě promluvíme... fakt brzo. Chci, abyste nezměnil hotel nebo se pokusil tuhle dimenzi opustit bez toho, aniž bych to věděl. Jasný? Chci mít jistotu, že vás znovu najdu, PANE Skeeve!"

Kapitola čtrnáctá

"Loučení je tak sladké trápení."

- Figaro

Možnost rozsáhlého pátrání po mém působení v jiných dimenzích mi dělala starost, ale ne takovou, abych zapomněl na své zvyky. Džejár mi při pouliční bitce zachránil kůži, a tak i během moření na policii jsem v duchu hledal způsob, jak ho za to odměnit. Když jsme odcházeli z policejní stanice, myslel jsem, že jsem našel odpověď.

"Hele, Džejáre," obrátil jsem se na něj na schodech, "ohledně toho obchodu, který chceš rozjet... kolik kapitálu bys potřeboval, abys mohl začít?"

Viděl jsem, jak mu ztuhl krk, když jsem promluvil.

"Už jsem vám říkal, pane Skeeve, že za zachránění vašeho života si žádnou odměnu nevemu."

"Kdy říká něco o odměně? Mluvím o investici do tvého podnikání a o podílu na zisku."

Tohle ho přimělo se zastavit.

"To byste udělal?"

"Proč ne? Jsem obchodník a vždycky se snažím mít otevřené oči, abych podpořil nové podnikání. Nejošidnější je najít

důvěryhodné šéfy, kteří by s investicemi dobře hospodařili. Ve tvém případě jsi mi už dokázal, že důvěryhodný jsi. Tak kolik bys pro ten svůj plán potřeboval?"

Pouliční prodáváč se chvilku zamyslel.

"I s podporou bych chtěl začít v malým a rozvíjet to. Když to tak počítám... jo. Myslím, že asi pět tisíc zlatých by na rozjetí stačilo."

"Aha," řekl jsem inteligentně. Na cifru jsem se ho neptal, ale počáteční náklady byly vyšší, než jsem čekal. Měl jsem u sebe jenom pár tisíc a většina z nich padne na pokrytí Edvikových služeb a na hotelový účet. Takže to bysme měli, co se velkorysého gesta týká!

"Budu... ehm... si to muset rozmyslet." Džejárovi se zklamáním protáhl obličej.

"Jo. Jasně. No, až se rozmyslíte, víte, kde mě najdete."

Obrátil se a bez ohlednutí odkráčel ulicí. Bylo hloupé se nedobře cítit z nesplnění nabídky, kterou jsem nebyl nucen dělat, ale já se tak cítil.

"No, řek bych, že je na čase zamířit zpátky do hotelu... co, Skeeve?" vložil se do toho Kelvín.

S Džejárem jsem to zpackal, ale rozhodl jsem se, že to napravím.

"Ne," řekl jsem.

"Ne?" zopakoval Kelvín. "Tak kam jinam teda jdeme?"

"V tom to právě vězí, Kelvíne. My nejdem nikam. Já půjdu zpátky do hotelu. Ty se vrátíš zpátky na Džeen."

Vznášel se mi ve výši očí. Naklonil hlavu na stranu a zamračil se.

"To nechápu. Proč bych se měl vrátit na Džeen."

"Protože jsi smlouvu splnil. To znamená, že jsi volný. Tak předpokládám, že půjdeš."

"Já splnil smlouvu?"

"Jasně. Tam v uličce. Použil jsi kouzlo, abych vystřízlivěl a mohl se vypořádat s těmi rváči. Podle mého jsi tím splnil smlouvu."

Džin se zamyšleně tahal za vousy.

"No nevím," řekl. "Žádný velký kouzlo to nebylo."

"Nic velkého jsi nikdy nesliboval," naléhal jsem. "Po pravdě řečeno, velmi zevrubně jsi u mě utvářel dojem, jak málo toho dokážeš."

"Aha, tohle," Kelvín mávl omluvně rukou. "To jsou takový standardní řeči, kterými kmíme zákazníky. To aby od Džina moc nečekali. To by ses divil, co po nás některý lidi chtějí. Když dokážeme udržet jejich očekávání v mezích, pak je snadno ohromí, když se trochu vytáhneme."

"Zabralo to dobře. Na mě to dojem udělalo. Kdybys v té uličce neodvedl svou práci, tak bych byl na lopatkách, než Džejár dorazil."

"Pomoh sem rád. Bylo to miň nebezpečný, než se pokoušet pomáhat při rvačce."

"Možná, ale podle mých počtů je to tím mezi námi srovnáno. Slíbil jsem jednu malou výpomoc a tu jsi v klíčovou chvíli poskytnul. Víc ani ve smlouvě nebylo... a tohle bylo víc."

Džin si založil ruce a zamračeně zíral do dálky.

"Hele, Skeeve, když tak mě oprav," řekl nakonec. "Zatím jsem ti byl ku pomoci je to tak?"

"Je, správně," přikývl jsem a byl zvědav, kam míří.

"A sem docela dobrý společník, ne? Teda, občas si pustím pusku na špacír, ale celkově se nezdálo, že by ti vadilo, že sem s tebou."

"Zase správně."

"Tak proč se snažíš se mě zbavit?"

Najednou na mě celý ten den dolehl. Dobře míněná rada od Babočky, popíjení, rvačka, dohadování se s policií, všechno se to ve mně vzedmulo, až jsem vybuchl.

"JÁ SE NESNAŽÍM SE TĚ ZBAVIT!!!" zaječel jsem na Kelvína a skoro si ani neuvědomil, jak jsem změnil hlas. "Copak si myslíš, že tě s sebou nechci? Copak si myslíš, že nevím, že moje šance najít Aahze sám v týhle praštěný dimenzi sou nulový? Hrome, Kelvíne, JÁ SE SNAŽÍM BEJT K TOBĚ OHLEDUPLNE!!!!"

"Ehm... moh bys bejt trošku miň ohleduplněj a přestat křičet?"

Uvědomil jsem si, že jsem ho přes chodník zatlačil až ke zdi, ke které jsem ho silou své "ohleduplnosti" skoro připíchl. Dlouze a zhluboka jsem se nadechl a snažil se opět ovládnout.

"Podívej," řekl jsem opatrně, "nechtěl jsem na tebe křičet. To prostě jenom..."

Něco mi steklo po tváři a mně došlo, že jsem na pokraji pláče. Co na pokraji, hernajs! Už jsem plakal. Hlasitě jsem se vysmrkal, skrytě si utřel slzy a doufal, že si Kelvín ničeho nevšiml. Pokud ano, byl příliš zdvořilý na to, aby něco řekl.

"Zkusím to vzít znova od začátku."

Ztěžka jsem se nadechl.

"Jsi velká pomoc, Kelvíne, větší, než jsem vůbec doufal, když jsem otevíral tvou lahvičku. Tvoje rady byly praktické, a pokud jsem měl potíže, tak proto, že jsem je dost neposlouchal."

Přestal jsem a pokusil si uspořádat myšlenky.

"Nepokouším se tě zbavit... opravdu. Nic bych si nepřál víc, než abys tu byl se mnou, aspoň než najdu Aahze. Já jenom nechci zneužívat naše přátelství. Tvoje služby jsem dostal podle přímočaré obchodní smlouvy... kterou jsi nemohl odmítnout, pokud je tvůj popis toho, jak to na Džeenu chodí, přesný. Jestli znělo poněkud chladně, když jsem ti říkal, že si myslím, že naše smlouva skončila, tak to bylo proto, že jsem bojoval s tím tě prosit, abys zůstal. Obával jsem se, že kdybys to udělal, dostalo by tě to do nelehkého postavení... vlastně já bych se octl v nelehkém postavení. Kdybys u tebe hrozně žadonil a ty řekl ne, tak bychom se na konci jinak oboustranně prospěšného svazku mohli cítit pěkně

špatně. Jediná věc, na kterou jsem přišel, že by byla horší, by bylo, kdybys souhlasil zůstat z pocitu lítosti. Pak bych po celou dobu, co bys tady byl, cítil vinu, protože bych věděl, že bys mohl a měl si dělat vlastní věci. A nebylo by tomu tak, kdybych nebyl tak slabý, že sám nedokážu zvládnout tak jednoduchý úkol."

Slzy teď volně proudily, ale neobtěžoval jsem se je skrýt. Už mně to prostě bylo jedno.

"Nejlepší na všem bylo," pokračoval jsem, "žeš mi dělal společnost. Jakmile jsem dorazil do téhle dimenze, byl jsem vydešený a osamělý... nebo bych byl, kdybys nebyl se mnou. Tak ohromně se bojím udělat chybu, že nepochybně ztuhnu a neudělám nic, dokud u sebe nemám někoho, kdo mi zatleská, když to udělám dobře, a vytkne mi, když to udělám špatně... prostě proto, abych poznal ten rozdíl. Takhle jsem nejistý... já ani dokonce nevěřím svému úsudku, jestli dělám správně nebo ne! Potíží je, že poslední dobou jsem si tak dobře nevedl, co se přátelství týká. Aahz mě opustil, M.Y.T.H. tým si myslí, že jsem od nich zběhnul... hernajs, vždyť se mi dokonce podařilo i urazit Džejára, když jsem mu chtěl poděkovat peněženkou místo pusou."

Zdávalo se mi, že začínám tápat. V chabém pokusu jsem si rukávem utřel uszlzelou tvář a pokusil se o úsměv.

"Nechci vědět, že bych si na tobě vynutil, ať jako na příteli nebo obchodním partnerovi, abys mě v těžkých dobách držel za ručičku. To neznamená, že ti nejsem vděčný za to, cos udělal, nebo že se tě snažím se zbavit. Vážil bych si, kdybys tu zůstal, ale myslím, že nemám žádné právo to po tobě chtít."

Už jsem neměl víc co říct. skončil jsem s nesmělým pokrčením ramen. Bylo dost divné, že když jsem si otevřel duši a vyčistil hlavu od věcí, které mě trápily, cítil jsem se ohromně.

"Už si skončil?"

Kelvín se trpělivě vnášel se založenýma rukama. Možná to byla jenom moje představa, ale zdálo se, že v jeho hlase je nepominutelná břítkost.

"Řek bych, že jo. Promiň, že jsem to podal takhle."

"Bez problému. Tedy pokud se dostanu na pátku."

"Na pátku?"

"Řečnický obrat," mávl rukou. "V tomhle případě to znamená, že teď je řada na mě, abych mluvil a ty poslouchal. Už sem se snažil dřív, ale už to tak vypadá, že pokaždý, když jsem začal, tak nás přerušili... nebo ses opil."

Při té vzpomínce jsem se zašklebil.

"Nechtěl jsem se opít. To proto, že jsem ještě nikdy..."

"Hej! Nezapomněls? Teď sem na řadě já," přerušil mě Džin. "Chci říct... ještě chvíliku."

Rukou udělal rozmáchlé gesto a... vyrostl! Náhle byl stejně velký jako já.

"Tak, tohle je lepší!" řekl a zammul ruce. "Teď to bude trochu těžší mě přehlédnout."

Chystal jsem se ho požádat o úplný výčet jeho "skrovných" sil, ale jeho poslední poznámka mě zarazila.

"Promiň, Kelvine. Nechtěl jsem..."

"Ušetři si to!" nařídil a máchl rukou. "Teď je řada na mně. Pozdějc budeš mít spoustu času se rozplývat vinou. A pokud ne, sem si jistě, že si ho uděláš."

To znělo nehezky, ale nechal jsem to být a pokynul, aby pokračoval.

"Tak jo," řekl. "Od začátku až do konce se pleteš, Skeeve. Je pro mě těžký uvěřit, že takovej správnej chlapík jako ty se může tak plíst."

Napadlo mě, že už jsem přiznal, že moje důvěra v rozpoznávání, co je dobře a co špatně, byla nízká. Nic jsem ale neřekl. Kelvín řekl, že chce mít šanci promluvit, a já se chtěl vynasnažit ze všech sil, abych ho nepřerušoval. Tohle jsem mu dlužil.

"Jakmile jsme se potkali, tak si mluvil o dobru a zlu, jako kdyby byly absolutní. Podle tebe sou věci dobrý nebo špatný... tečka. "Udělal Aahz dobře, že odešel?... Děláš dobře, když se ho snažíš přivést zpátky?... No, můj mladej kamaráde, život není tak jednoduchej. Už si na to dost starej, abys to věděl. Měl by ses ho radši naučit, než se z toho úplně zblázníš ty nebo všichni okolo z tebe."

Začal se přede mnou vznášet dopředu a dozadu s rukama sepnutýma za zády. Předpokládal jsem, že je to jeho obdoba přecházení.

"Je totiž možný, že ty nebo kdokoliv jiný nemá pravdu a přitom není na omylu, stejně jako můžeš mít pravdu z obchodního hlediska mýlit se z pohledu lidskosti. Svět je složitej a lidi jsou zoufalou změtí protikladů. Podmínky se mění nejen od situace k situaci a od osoby k osobě, ale také každou chvíli. Snažit se si namlouvat, že existuje nějaký ústřední klíč, co je dobrý a co špatný, je směšný... dokonce hůř, je to nebezpečný, protože vždycky skončíš pocitem neschopnosti a nedostačivosti, když ti tohle unikne."

I když jsem měl potíže porozumět tomu, co říká, to poslední mi bylo povědomé. S nepříjemnou přesností to popisovalo, jak jsem se převážně cítil! Snažil jsem se poslouchat pozorněji.

"Musíš přijmout, že život je komplikovaný a často frustrující. Co je správný pro tebe, nemusí být správný pro Aahze. Někdy dokonce žádná správná odpověď neexistuje... jenom nejmíň nepříjemná z několika špatných možností. Uznej to, pak nebudeš marnit čas a energii divením se, proč to tak je, nebo nadáváním, že je to nefér... prostě to přijmi."

"Budu... budu se snažit," řekl jsem, "ale není to snadný."

"Jasně, že to není snadný!" odsekl Džin. "Kdo říká, že je to snadný? Nic není snadný. Někdy je to míň obtížný, ale nikdy to není snadný. Část tvýho problému vězí v tom, že si pořád myslíš, že věci by měly jít snadno. Tak předpokládáš, že snadná cesta je ta správná. Jenom pro příklad: Věděl si, že by bylo těžké mě žádat, abych zůstal, když jsem smlouvu splnil. Tak ses rozhod, že nejlepší bude nežádat... a ignoroval si, jak to bude pro tebe těžký honit Aahze beze mě."

"Ale kdyby pro mě bylo snadnější, když zůstaneš..."

"Správně. To je ten protiklad," zazubil se Kelvín. "Je to zmatek, co? Zapomeň na chvíli, co je dobře a co špatně. Co ty

chceš?"

Tohle bylo snadné.

"Rád bych, abys zůstal a pomohl mi hledat Aahze," prohlásil jsem pevně.

Džin se usmál a přikývl.

"Ani náhodou," odvětil.

"Cože?"

"Copak koktám? Řek sem..."

"Já vím, cos řekl," utál jsem ho. "To proto, žes říkal... tedy myslím předtím, žes říkal..."

"Ach, žes mě požádal, v tom potíže není... teda z tvýho hlediska... jenom tu prostě nezůstanu."

V hlavě mi začalo zmateně vířit, ale snažil jsem si zachovat zbytek rovnováhy, který mi zbyl.

"... Ale já si myslel... Aha, no jo. Myslím, že jsem se spletl."

"Ne, nesplet. Kdybys mě o to požádal hned napoprvé, tak bych zůstal."

"Tak proč..." začal jsem, ale Džin mě mávnutím umlčel.

"Promiň, Skeeve. V takovém čase bych tě neměl trápit rozumovými hrátkami. Můj názor změnilo něco, cos řekl, když si vysvětloval, proč si mě nepožádal. Říkals, že si se bál a byl nejistý, což, když uvážíme všechno kolem a kolem, je jediné rozumné. Pak si ale připojil, jak ses bál věřit svému vlastnímu úsudku, a protože potřebuješ u sebe někoho, kdo by ti říkal, jestli máš pravdu nebo ne."

Přestal a zavrtěl hlavou.

"S tím nemůžu souhlasit. Došlo mi, že kdybys zůstal, chytil bych se do té samy pasty jako všichni tvoji kámoši..."

bezděčně myslet za tebe, když vyjadřujeme svoje názory. Smutný je, že to ale fakt tak není. Ty sám rozhoduješ, kterou

radu budeš poslouchat a kterou ne. Potíže je v tom, že si pamatuješ jenom to, když se radou neřídíš a věci se nedaří...

jako když ses dneska večer opil. Jakýkoliv jiný správný názor tě vede k přesvědčení, že ho vyslovili tvoji "rádci".

Přesvědčils mě, Skeeve, že si správný kluk. Všechno, co teď musíš udělat, je přesvědčit sám sebe. Proto zamířím zpátky

na Džeenu a nechám tě, aby sis tenhle problém vyřešil sám. Ať špatně nebo dobře, nebude tu nikdo, kdo by sklídl

zásluhu nebo hanbu. Všechno je to na tobě. Sázím, že tvoje řešení bude správné."

Napřáhl ruku. Uchopil jsem ji a opatrně jí potřásl. Patřila osobě, která mi hodně pomohla.

"Já... no, díky, Kelvíne. Mám teď o čem přemýšlet."

"Pro mě to bylo potěšení, Skeeve... fakt. Hodně štěstí, ať najdeš svýho přítele. Aha, ještě tohle..."

Vylovil něco z opasku a vložil mi to do ruky. Jakmile to pustil, vyrostal z toho vizitka normální velikosti.

"To je moje adresa na Džeenu. Ozvi se... i kdybys mi dal jenom vědět, jak celá věc dopadla."

"Dám vědět," slíbil jsem. "Dej na sebe pozor, Kelvíne... a ještě jednou díky!"

"Aha, ještě jedna věc... k tomu problému s přáteli. Přestaň se snažit být silný. Tvoje opravdová síla je v tom, že si oddaný a starostlivý člověk. Když se snažíš být silný, tak z toho vyleze, že si chladný a necitlivý. Uvažuj o tom."

Naposledy zamával, založil ruce a zmizel.

Chvilí jsem zíral na prázdné místo, a pak jsem se sám vydal do hotelu. Věděl jsem, kde je... co jsem nevěděl, kde je Džeenu.

Kapitola patnáctá

"Mám k máni úvěry za výhodných podmínek..."

- Satan

"Slyšel sem, že vás včera večer přepadli."

Zarazil jsem se v půli nastupování na zadní sedadlo taxíku a dlouze se na taxikáře zadíval.

"... Taky vám přeju dobré jítro, Edviku," řekl jsem suše. "Ano, díky, vyspal jsem se velmi dobře."

Můj sarkasmus se nemínil účinkem... za což jsem byl v skrytu duše vděčný. Někdy se sám svým komunikačním schopnostem divím.

"Hele! To nebylo nic osobního. To jenom, co lidi říkaj, víte?"

"Ne, nevím... ale učím se."

Vypadalo to, že jakkoliv se Perv jevil rozlehlý a přelidněný, fungovala tu neviditelná prosperující síť drbů.

Dolů jsem seběhl brzy. Doufal jsem, že budu mít šanci si promluvit s Džejárem, ale mezi pokojem a hlavním vchodem mě zastavili dva poslíčkové a recepční a všichni věděli, že jsem se včera večer pral. Samozřejmě, že mi všichni vyjadřovali svoje sympatie... rozličného stupně. Pokud si vzpomínám, tak sympatie recepčního by se dala vyjádřit asi jako "S radostí vám vaše cennosti ochráníme v hotelovém sejfě, pane... ale za případné ztráty neneseme zodpovědnost".

Nádhera!!

Rychle jsem přišel na to, že z představy, jak se o mém dobrodružství všude mluví, nejsem nijak nadšen. Hlavně proto, že se to skončilo posezením na policii.

I když si povšiml mojí nechuti k probírání příhody z předchozího večera, vypadalo to, když jsme vyrazili na cestu, že Edvik je rozhodnutý nenechat tohle téma jen tak být.

"Povídál jsem vám, že byste měl mít osobního strážce," začal kázat. "Mít u sebe takovou hotovost, to si jenom říkáte o potíže."

"To je legrace, na policii říkali to samý... tedy o té hotovosti, myslím."

"Tentokrát maj pravdu... pro změnu. Tady je to už tak dost nebezpečný, i když k sobě nepřitahujete zbytečnou pozornost."

Opřel jsem se v sedadle a zavřel oči. Nespal jsem dobře, ale krátký čas, který jsem v horizontální poloze strávil, dovolil mým svalům, aby ztuhly, takže mě teď všechno bolelo.

"No, taky jsem na to přišel," řekl jsem. "Ale co, už je to pryč. Kromě toho jsem se o sebe dokázal docela dobře postarat."

"Jak sem to slyšel já, tak se tam někdo objevil a pomoh vám z toho vyvázat," poznamenal Edvik neomaleně, "ale i tak to bylo jen tak tak. Nenamlouvejte si ale, že je to pryč. Měl byste raději doufat, že i příště budete mít štěstí."

Najednou už moje rozbolavělé svaly nebyly středem mojí pozornosti.

"Příště?" řekl jsem a narovnal se. "Jak příště?"

"Nechci si hrát na pesimistu," pokrčil taxikář rameny, "ale myslím, že je to jistý. Ty chlápci, který ste pocuchal, budou dneska venku a nejspíš věnujou nemalý množství času i energie, aby si vás našli k odvetě."

"A i kdybych se pletl, tak už se rozkřiklo, že s sebou nosíte slušnej balík. Tak je z vás snadná kořist pro každého mizernýho lumpa, kterej kouká, jak se rychle dostat k prachům."

Uvažoval jsem o tom. Co Edvik říkal, dávalo smysl. Muset si pořád hlídat záda mít tak svoje poslání ještě těžší, to jsem zrovna potřeboval!

"Promiňte, co jste to říkal?" zeptal jsem se a snažil se soustředit na to, co řidič říkal.

"Co? Aha, jenom sem znova říkal, že byste si fakt měl najmout ochranku... pořád vám to říkám."

Říkal to pořád a Kelvín s ním souhlasil. Původně jsem nad tím nápadem ohrnoval nos, ale teď jsem byl nucen svůj postoj přezkoumat.

"Nenene," promluvil jsem nakonec pro sebe. "To nemůžu."

"Proč ne?" přisadil si Edvik a výrazně tak přihodil do sporu, který se mi v mysli chýlil ke konci. "No, hlavní převažující důvod je, že si to nemůžu dovolit."

Taxikář se ironicky zasmál.

"Co se mi to snažíte namluvit. S penězi, který máte?"

"Možná se jich zdá hodně, ale skoro všechny jsou určeny pro vás nebo na hotel."

Taxík sebou nebezpečně trhnul, protože Edvik se otočil a zíral na mě.

"To chcete říct, že to sou všechny prachy, co máte? To s sebou nosíte všechno?"

I když jsem byl rozčilený, takové pomyšlení mě přimělo k smíchu.

"To sotva," řekl jsem. "Potíž je, že většina mých peněz je na Pakle. Vzal jsem si jenom něco jako kapesné. Bohužel jsem pořádně podcenil, jaké jsou tady ceny, takže musím hlídat výdaje."

"Ale to není problém," odvětil taxikář a věnoval se opět řízení. "Tak si tu prostě otevřte úvěr."

"Cože?"

"Jděte do banky a půjčte si, kolik potřebujete, ručit budete svým majetkem. Tak sem přišel k penězům na tenhle taxík... o dalším podnikání ani nemluvě. Páni! Kdyby se všichni snažili podnikat jenom s hotovostí, tak by to zruinovalo ekonomiku celý dimenze!"

"No, nevím," váhal jsem. "Nikdo v téhle dimenzi mě vlastně nezná. Opravdu si myslíte, že by banka byla ochotná mi věřit a půjčit mi?"

"Je jenom jeden způsob jak to zjistit," pokrčil Edvik rameny. "Víte co... nedaleko odsud je pobočka mé banky. Co kdybyste tam zaskočil a promluvil si s nima. Možná budete překvapený."

Banka sama o sobě nebyla nijak impozantní; středně velký krám s řadou pokladních okének a několika rozestými psacími stolkami. Některé dveře v zadní zdi vedly nejspíš do kanceláří a do trezoru. Byly ale natřeny nejrůznějšími světlými barvami a samo o sobě to nepůsobilo nijak hrozivě. Uvědomoval jsem si ale, když jsem si prohlížel vnitřek, že se cítím nemálo nervózní. Tu a tam byly maličkosti, vyrobené na zakázku, jejichž decentnost byla v rozporu s předstíranou nedbalostí vybavení. Maličkost jako třeba stroječky umístěné vysoko v rozích, které bez ustání sledovaly pohyb pokladníků i zákazníků. Pokladníci pak seděli zabezpečeni za vysokými tabulemi nevinně vyhlížejícího skla a u každého okénka prováděli transakce přes důvtipně vymyšlené štěrby a zásuvky. Pozorná osoba jako třeba já si však nemohla pomoci a nevěšmout si, tedy pokud se dalo spolehnout na zkeslení, že sklo je mnohem silnější, než se na první pohled zdálo. V místnosti byly také rozestý strážce ověčené úplnou sbírkou zbraní, které vůbec nevypadaly, že jsou pro parádu. Byla tam spousta peněz a bylo vynaloženo odpovídající úsilí, aby bylo zajištěno, že se nikdo jen tak nerozhodne si přilepšit.

Bylo mi řečeno, že druh obchodu, který mám na mysli, se nevyřizuje přes přepážku s pokladníkem. A opravdu, jakmile se vyptali, co si přeji, okamžitě mě uvedli jedněmi z těch zářivě pomalovaných dveří do kanceláře.

Vešel jsem a jedinec za stolem okamžitě vstal a napřáhl ruku k pozdravu. Byl bezvadně oblečen do obchodnického obleku, který měl, zejména na Perveкта, konzervativní střih. Vyzařovala z něj upřímná vřelost, která hraničila s úlisností. Bez ohledu na zelené šupiny a žluté oči mi připomínal Grimbla, Kancléře správce pokladu, se kterým jsem se setkal v Possiltu. Letmo mě napadlo, jestli je to profesionálním strážcem peněz společné, ať už jsou odkudkoliv. Možná to mělo co dělat s kancelářským papírem a kopíráky. Pokud ano, byla to pro moje dnešní jednání špatná předzvěst... s Grimblem jsem nikdy nevycházel.

"Pojďte dál, pojďte dál," zavrněl tenhle jedinec. "Prosím, posadte se, pane..."

"Skeevé," řekl jsem a usedl na ukázanou židli. "Stačí prostě "Skeevé", ne pan Skeevé."

Nikdy jsem z toho titulování "pane" nijak nadšený nebyl a po včerejší noci, kdy to na mě na policii syčeli pořád, jsem si k tomu vypěstoval naprostý odpor.

"Samozřejmě, samozřejmě," přikývl a usadil se. "Já se jmenuji Malcolm."

Možná za to mohla jeho podobnost s Grimblem, ale jeho zvyk se opakovat mi stále více vadil. Připomněl jsem si, že se snažím získat laskavost a s úsilím jsem se pokusil tento pocit setřást.

"... a čím vám můžeme dnes posloužit?"

"Nu, Malcolm, jsem obchodník a jsem tady na Pervu na návštěvě," začal jsem, a jakmile jsem promluvil, uvědomil jsem si, že jsem nevědomky sklouzl do formálního způsobu řeči. "Mé výdaje jsou však poněkud vyšší, než jsem očekával, a otevřeně řečeno, moje stávající hotovost je nižší, než abych ji shledal dostatečnou. Bylo mi navrženo, že bych si mohl u vaší banky otevřít úvěr, a tak jsem se tu zastavil, abych viděl, zda by tu byla možnost, jak bychom to mohli vyřešit."

"Chápu."

Přešel mě očima a většina vřelosti se z místnosti vytratila. Náhle jsem si uvědomil, jak jsem oblečen.

Po rozmluvě s Babočkou, na kterou jsem to s oblečením přehnal, jsem se rozhodl, že zůstanu u svého normálního, pohodlného, neformálního zevnějšku. Předpokládal jsem, že bankéři budou konzervativnější než finančníci a že banky budou nejspíš vybaveny zařízením na odhalování proměňovacího kouzla, takže bude nejmoudřejší, když budu co nejvíce otevřený a upřímný. Zásluhou rychlokurzu o oblákání, který mi poskytla Zajda, moje organizační tajemnice, nebylo na mém oblečení nic zarážejícího, ale nejspíš jsem nevyhlížel jako většina obchodníků, se kterými byl Malcolm zvyklý jednat. Jeho ohodnocení pohledem mi připomnělo kritický pohled, kterého se mi dostalo, když jsem se střetl s policistou... tohle byla ale důkladnější. Měl jsem pocit, že by mi bankéř byl schopen říct, kolik mám po kapsách drobných.

"Ve které oblasti jste to říkal, že působil, pane Skeeve?"

Povšiml jsem si, že se znovu objevilo "pane", ale nehodlal jsem ohledně toho něco namítat.

"Jsem čaroděj... tedy vlastně jsem prezidentem sdružení čarodějů... společnosti."

Podánilo se mi přestat, než jsem začal žvanit. Všiml jsem si, že když jsem nervózní, mám sklon mlít nesmysly.

"... A jak se vaše společnost jmenuje?"

"Ehm... M.Y.T.H. Inc."

Poznamenal si to do malého bloku.

"Vaše kancelář je na Tulpu?"

"Ne. Působíme na Pakle... Na Bazaru."

S pozdviženým obočím ke mně vzhlédl, ale pak se vzpamatoval a znovu nabyl své vyrovnanosti.

"Nevěděli byste náhodou, s jakou bankou na Pakle jste ve spojení?"

"Bankou? To asi ne. Aahz a Zajda... tedy tuto stránku obchodu vyřizuje obvykle naše finanční oddělení."

Jakákoliv naděje, že dostanu úvěr, byla fuč. Věděl jsem jistě, že žádnou banku nemáme. Aahz byl pedant na to, aby byly naše finance ihned k mání. Nedokázal jsem si představit, že by banka chtěla spolupracovat s někým, kdo bankám nevěří, nebo že by dala na mé slovo, jakou máme hotovost... dokonce i kdybych věděl, jaká je.

Bankéř studoval svoje poznámky.

"Samozřejmě chápete, že si to musíme ověřit."

Začal jsem se zvedat. V tuhle chvíli jedině, co jsem chtěl, byl ose dostat odsud pryč.

"Jistě," řekl jsem a snažil se aspoň trochu zachovat si rovnováhu. "Jak dlouho to bude trvat, abych věděl, kdy se mám na vás znovu obrátit?"

Malcolm ke mně nedbale mávl rukou a otočil se ke klávesnici, kterou měl na kraji psacího stolu.

"Ale to vůbec nebude trvat. Jenom se rychle mrknu do počítače. Za pár vteřin bych měl mít odpověď."

Nemohl jsem se rozhodnout, jestli mám být ohromený, nebo si dělat starosti. Ohromení vyhrálo.

"... Ale moje kancelář je na Pakle," zopakoval jsem zbytečně.

"Zcela správně," odvětil bankéř nepřítomně a bušil prstem do klávesnice. "Naštěstí počítače a kočky dokážou vidět a pracovat přímo přes dimenzionální bariéry. Vtip je v tom, dokázat je přinutit to dělat, když to chcete vy a ne když se jim to jenom zlíbí."

Po téhle novině mi hlavou vířily nejrůznější myšlenky, ale jedna z nich vyčnívala.

"Má policie počítače?"

"Ne takové kvality a kapacity." Poctil mě samolibým úsměvem. "Státní složky nemají přístup k takovým finančním zdrojům jako banky... Aha! Tady to máme."

Naklonil se kupředu a hleděl na obrazovku monitoru, na kterou jsem z místa, kde jsem seděl, neviděl. Napadlo mě, jestli to je náhoda, že z místa pro návštěvníky tam není vidět, ale pak jsem usoudil, že je to hloupá otázka.

"Působivé. Opravdu velmi působivé." Mrkl na mě. "Mohu se vás zeptat, kdo spravuje vaše portfolio?"

"Moje portfolio? Nejsem umělec, žádný fólie nepotřebuji. Jsem čaroděj... to už jsem vám říkal."

"Umělec. To bylo vskutku dobré, Skeeve... nevádí vám, že vám říkám Skeeve, že?" Bankéř se zasmál, jako bychom udělali společný vtip. "Myslím portfolio vašich akcií a investic."

Jeho původní vřelost byla zpátky... a ještě o něco větší. Ať už na obrazovce viděl cokoli, rozhodně to jeho názor na mě vylepšilo.

"Aha. Tak to bude Zajda. To je moje organizační tajemnice."

"Doufám, že ji platíte dobře. Jinak by se mohli nějací výlupkové dostat do pokušení se na ni vrhnout a přetáhnout vám ji."

Z jeho tónu jsem lehce uhádl, jací výlupkové by asi měli zájem něco takového provést.

"Mimo jiné má na starosti náš majetek a účty," prohlásil jsem důrazně.

"Samozřejmě, samozřejmě. To mě jen tak napadlo. Nuže, pa... Skeeve, jsem si jist, že vám po dobu vašeho pobytu na Pervu můžeme poskytnout odpovídající finanční zabezpečení. Navíc doufám, že si na nás vzpomenete, pokud byste si zde chtěli otevřít pobočku a potřeboval si otevřít místní účet."

Pervekti mají ohromné množství zubů a vypadalo to, že se Malcolm rozhodl mi je ukázat do jednoho. Sám jsem začínal být ohromený. Věděl jsem, že si vedeme dobře, ale nikdy jsem si nedal práci odhadnout jak dobře. Pokud byla

bankéřova reakci odpovídajícím měřítkem, museli jsme si vést opravdu dobře!

"Jenom chvilíčku, Skeeve," řekl, zvedl se ze židle a zamířil ke dveřím, "jenom zařídím, aby personál připravil potřebné, než vyplníme nezbytné papíry. Než odejdete, měli bychom pro vás připraveno několik ověřených krytých šeků a jednu z našich speciálních zlatých kreditních karet."

"Moment, Malcolm!"

Věci se najednou začaly dít nepříjemně rychle. Chtěl jsem malé vysvětlení, než pokročí mnohem dál.

Bankéř se zarazil, jako kdyby narazil na neviditelný provaz.

"Ano?"

"Jak jsem vám už nejspíš říkal, nejsem ve financích tak zběhlý, jak bych asi měl být. Pokud by vám to nevadilo, mohl byste mi vysvětlit, co to znamená "odpovídající finanční zabezpečení" ... hezky pro laika?"

Úsměv zmizel a nervózně si olízl rty.

"No," řekl, "měli bychom být schopni krýt vaše každodenní výdaje, ale pokud byste požadoval větší částku... řekněme více jak sedmimístnou, ocenili bychom vyrozumění den předem."

Sedmimístnou částku! Povídal, že banka je připravena poskytnou mi částku až do deseti miliónů... a víc, když jim dám předem vědět. Rozhodl jsem se, že až se vrátím do kanceláře, musím Zajdu přimět, aby se mnou prošla naší finanční situaci!

Kapitola šestnáctá

"Jak je kdo úspěšný, poznáte podle jeho tělesných strážců!"

- Prince

Edvika můj úspěch v bance očividně ohromil. To bylo naprosto v pořádku. Mě to ohromilo taky.

"Páni! Zlatá kreditka! Slyšel sem o nich, ale ještě žádnou jsem neviděl," prohlásil, když jsem mu pyšně ukazoval svou kořist. "Na chlapíka, co si myslel, že se s ním bankéři ani nebudou chtít bavit, to není špatný."

"To jsem s bankou jednal poprvé," řekl jsem hrdě. "Abych byl upřímný, tak jsem ani o kreditních kartách nevěděl, dokud mi to Malcolm nevysvětlil."

Taxikářovu tvář přeletěl mrak.

"Vy ste nikdy předtím kreditku neměl? No, tak to si dávejte bacha. To je všechno, co vám k tomu můžu říct. Dokáže z toho bejt nebezpečnej zvyk, a když ji přešvihnete, tak dokážou bejt bankéři horší než Dablové."

"Horší než Dablové?"

Moc se mi to nezamlouvalo. Věděl jsem, že Dablové jsou d'áblové... promiňte mi tu hříčku. Začal jsem si dělat hlavu, jestli jsem se před přijetím bankovních služeb neměl na pár věcí přeptat.

"S tím si nedělejte starost," řekl Edvik a srdečně mě poplácal po zádech. "S vašima prachama se nemůžete splíst. A teď najít toho osobního strážce."

"Ehm... promiňte, ale něco mě zrovna napadlo."

"A to je?"

"No, teď, když mám šeky a kreditní kartu, tak s sebou nemusím nosit takovou hotovost."

"Jo. No a?"

"Takže když nebudu mít takovou hotovost, nač budu potřebovat strážce?" Než odpověděl, mnul si taxikář zamyšleně bradu.

"Tak zaprvé, to, že vy, já a banka víme, že u sebe nemáte žádné balík, ještě neznamená, že to vědí i lupiči."

"Dobrá připomínka. Já..."

"Pak je tu pořád ta banda, která nejspíš po vás pořád jde za to, jak ste je včera zrychtoval..."

"Dobrá. Tak proč už..."

"... A je tu taky ten vrah se sekáčkem, co se potlouká kolem vašeho hotelu..."

"Stačí! Už jsem si představu udělal! Jedem hledat toho strážce."

Napadlo mě, že kdybych poslouchal Edvika ještě chvíli, chtěl bych buď více než jednoho strážce, nebo bych se rozhodl ani nevytáhnout paty z pokoje.

"Dobrá," prohlásil můj průvodce a zamnul si ruce, na což taxík provedl už známé trhnutí. "Myslím, že znám tu správnou osobu."

Usadil jsem se na sedadle a napadlo mě, že Edvik nejspíš od toho osobního strážce dostal úplatek, aby mi ho dohodil.

To by vysvětlovalo jeho nadšení dát nás dohromady. Zapudil jsem tuto myšlenku jako zbytečné podezření.

Pozorný čtenář si možná povšiml, že s výjimkou letmé zmínky o tlusté dámě v obchodním domě, jsem ještě o ženách Pervektech - Pervektkách vůbec nemluvil. Měl jsem pro to důvod. Po pravdě řečeno, naháněly mi strach.

Nechápejte mě špatně, muži Pervekti opravdu nahánějí hrůzu, jak lze zjistit z popisu mého přítele a partnera Aahze.

Prostě jsou tak velcí a svalnatí, že skoro stačí, aby se na vás podívali a roztrhnou vás ve dvě. Oplývají ale smyslem pro jistý drsný a chlapácký humor a ve vychloubání nad ně není. Celkem vzato mi připomínají jistý druh ještěra: toho, který se nafukuje a syčí, když je v ohrožení... dokáže ošklivě kousnout, ale spíš dá přednost tomu, aby vás zastrašil.

Pervektky se zdají být z úplně jiného těsta. Oči mají užší a posazeny na hlavě více vzadu, takže vypadají více... no, jako plazi. Nikdy se neusmívají a nesmějí, a dokonce se ani nevychloubají. Stručně řečeno, vypadají a chovají se nebezpečněji než jejich mužské protějšky.

Někteří z vás se možná diví, proč jsem si vybral zrovna tuto část vyprávění k výkladu na téma ženy Pervektky. Ostatní na to už určitě přišli. Kvůli těm prvním stačí pouze říct, že osobní strážce, kterého mi Edvik představil, byla žena.

Našli jsme ji v boxu v baru, který jak mě taxikář informoval, užívala mezi jednotlivými zakázkami jako kancelář. Ani se nepohnula a nemrkla, když jsme dorazili k jejímu stolu. Načež mi došlo, že to znamenalo, že nás sledovala od chvíle, kdy jsme vešli. Edvik bez ptaní klesl na prázdnou židli u jejího stolu a přisunul mi druhou.

"Tohle je Skeeve... ten Tulp, jak sem ti povídal," oznámil a pak se obrátil ke mně. "Skeeve, tohle je osobní strážce, kterýho sem vám doporučoval. Možná sou v jejím oboru lepší, ale jestli ano, já o nich nevím. V ochraně proti fyzickým nebo magickým útokům je špička."

Nato se opřel a nechal nás, ať se měříme navzájem jako dvě šelmy, které se střetly nad čerstvou kořistí.

Zdá se, že Pervektky mají dva druhy postav. O druhém typu vám povím později, ale ten, jaký reprezentovala strážkyně, byl ten štíhlý a pružný. I když seděla, bylo vidět, že je vysoká, vyšší než já. Zatímco Pervekti, vezměme Aahze jako představitele, byli obecně stavěni jako zeď, ona byla štíhlá a pružná jako bič... jako kord vedle sekery. Zmínil jsem se, že muži mi připomínali ještěry. U ní jsem musel pomyslet na jedovatého hada... elegantního a nádherného, ale ne přitažlivého. Na sobě měla tmavou pláštěnku do pasu, která vypadala skoro jako pončo, ale vepředu byla otevřená, takže byla vidět kombinéza, kterou měla pod ní. Dokonce i takovému věci násilných neznalému, jako jsem já, bylo jasné, že pláštěnka je perfektní pro neobyčejnou snadnost vytahování a schovávání zbraní. Celkově na mě zapůsobila jako nejsmrtonosnější žena, jakou jsem kdy potkal... i když jsem zas tolik zelených šupinatých žen bez vlasů nepotkal.

"Slyšela jsem, že pijete," řekla stroze a prolomila tak ticho.

"Ne příliš... a po včerejšku ne často," odvětil jsem.

To mi vysloužilo ostré kývnutí.

"Dobrá. Děvče musí dbát na svou pověst."

Nikdy mě nenapadlo, že by se na mě mohla informovat. Úplně jednoduše vyjádřila, že kdyby se mi něco stalo, když by mě hlídala, utrpěla by tím její profesionální pověst. Co víc, že nemínila riskovat svou pověst kvůli bláznovi. Jako člověk, který má sklon hovořit příliš, jsem byl ohromený, kolik toho dokázala vyjádřit tak málo slovy.

"Už jste někdy pracoval s osobním strážcem?"

"Ano. Na Pakle mám dva. Jsou... zaneprázdnění jinde, tak jsem přijel na Perv sám."

V očích se jí zablýsklo a rty se jí trochu protáhly, což se dalo vykládat jako vyjádření jejího mínění o osobních strážcích, kteří nechají svého chleboďárce přijít na Perv bez dozoru. Pak pokračovala v načatém.

"Dobře. To znamená, že hlavní zásady už znáte. Můj způsob práce je, že jdu tam, kam vy, spím, kde vy. Do všech dveří jdu před vámi, pokud nekryju váš ústup, a ochutnávám všechno, ještě než si dáte první sousto. Jasný?"

"Myslím, že s otrávením si tady nemusíš dělat starosti," řekl Edvik, "jenom lupiči a..."

Ustříhla ho pohledem.

"Pokud platí za kompletní služby, tak je dostane. Jasný, Skeeve?"

"K tomu krytí ústupu... jako to uděláme, když nebudeme vědět, co je na druhé straně dveří?"

Myslel jsem na to, jak jsem se chytil do pastí, když jsem se chtěl vytrazit z toho baru.

"Kryju vás až ke dveřím, pak si stoupnete vedle mě, než zkontroluju východ. Pokud budou potíže, řeknu vám, kam jít... jestli dovnitř nebo ven."

"Jasný."

"Další otázky?"

"Jenom jestli jste k máni takhle najednou na několik dnů až týden," řekl jsem. "Pokud ano, rád bych si najal vaše služby."

"To nechcete vědět, kolik si za ně účtuju?"

Pokrčil jsem rameny. "Proč? Udělala jste na mě dojem. Jsem připraven zaplatit, kolik si řeknete." Přestal jsem a usmál se.

"Kromě toho nevypadáte na někoho, kdo zvyšuje cenu pro zazobaného zákazníka, nebo o ceně smlouvá."

To mi vysloužilo krátký klidný pohled.

"Vezmu tu práci," řekla konečně. "A máte pravdu. Nesmlouvám nebo nezvyšuju účet. To jsou dvě z mých nejoblíbenějších zvyklostí."

Nebyl jsem si jistý, jestli to bylo myšleno jako vtip. Usoudil jsem, že bylo, tak jak toho asi byla schopná, a s porozuměním se zasmál.

"Ještě jedna věc... jak se jmenujete?"

"Pashkokanhimbizila."

"Prosím?" zamrkal jsem.

Lehce pokrčila rameny.

"Říkejte mi prostě Paška. To je snadnější."

"Paška?"

Hned mě napadlo, jaké je to pro ni směšně hloupé jméno. Pak jsem si ji znovu prohlédl a ujistil se, že je lepší jí říkat, jak chce ona. Pokud se někdo bude smát, já to nebudu.

"Takže Paška... jenom abych si byl jist, že to říkám správně. Můžeme jít?"

Edvikovi jsem řekl, aby nás zavezl do hotelu. I když jsem v hledání Aahze dnes moc nepokročil, to, co jsem udělal, mě trochu odreagovalo. Kromě toho jsem se chtěl postarat ještě o jednu malou záležitost.

Zdálo se, že štěstí je pro zněnu při mně. Jakmile taxík zastavil před hotelem, viděl jsem Džejára na obvyklém místě u vchodu. Usoudil jsem, že je to štěstí, protože jsem nevěděl, kde jinde ho hledat. Přes okénko jsem zachytil jeho pohled a zamával na něj. Naneštěstí Paška neviděla, že mávám. Viděla pouličního prodavače, který nás chce zastavit, když jsme vylézali z taxíku.

"Paško! NE!"

Bylo to na poslední chvíli.

Než jsem stačil něco říct, třímala moje osobní strážkyně nebezpečně vyhlížející zbraň a mířila s ním na Džejára. Na mě upozornění ale ztuhla a střelila po mně tázavým pohledem.

"To je v pořádku," řekl jsem honem. "To je můj kamarád. Jde sem, protože jsem na něj zamával, když jsme dorazili."

Zbraň zmizela. Prodavači uštědřila tvrdý hodnotící pohled.

"Máte zajímavý kamarády."

"To on mi zachránil kůži, když jsem včera večer poznával zdejší divočinu. Počkejte chvíli... Musím s ním vyřídít malý obchod."

Paška přikývla a začala bedlivě sledovat bezprostřední okolí. Obrátil jsem se k Džejárovi.

"Máte zajímavý kamarády," řekl a zíral na mou ochranku.

"To je legrace, zrovna to samé říkala o tobě. To je moje osobní strážkyně. Po včerejšku se mi zdá jako dobrý nápad.

Mimochodem, omlouvám se za to přivítání. Zapomněl jsem ji upozornit, když jsi přicházel."

"Žádný problém. Co se děje?"

"Učinil jsem dneska malou návštěvu v bance," vysvětloval jsem a držel šekovou knížku. "Teď už mám finance pro to naše malé podnikání."

"Hej! To je paráda! Teď už nic nebrání tomu, abych nám začal vydělávat faktický prachy."

"Ne tak rychle," upozornil jsem. "Vyřídíme nejdřív podrobnosti a dáme to na papír."

"Na co? Říkal ste přece, že mi věříte a já vám věřím určitě."

"Takhle je to jasnější. Smlouvy jsou nejlepší způsob, jak zajistit, že oba v naší úmluvě slyšíme to samé... a to nemluvíme o tom, že stanovuje podíly hned na začátku namísto hádání se nad ziskem."

Pořád se trochu zdráhal, ale podařilo se mi ho přesvědčit. Dvojmo jsme zapsali podrobnosti na listy papíru, který vylovil z jedné ze svých mnoha kapes. Říkám "my", protože neumím číst a psát pervsky a on byl stejně neznalý tulpštiny, takže jsme každý udělali dvě kopie smlouvy ve svém jazyce. Musím říct, že nakonec jsme neusiloval o až tak velký zisk... 25% z čistého zisku po odečtení výdajů. Usoudil jsem, že veškerá práce bude na něm, takže by měl dostat převážnou část odměny. Já jsem ho jenom založil. Dokonce jsme tam dali větu, že pokud se bude dařit, může odkoupit můj podíl. Když to bylo hotovo, podepsali jsme všechny kopie potřásli si rukama.

"Díky, Skeeve," zářil prodavač a strkal kopii každé verze do kapsy. "Věřte mi, tohle je hotová mašina na peníze."

"Už máš představu, kde budeš mít obchod?"

"Ne. Vzpomeňte si, říkal sem, že začnu v malém. Rozhod sem se začít zásobování ostatních pouličních prodavačů a zisk pak použít na pronajmutí a zařízení obchodu. Zabere to tak tři tejdny, měsíc, než se budu moc stěhovat."

Měsíc na rozjetí - to nebylo špatné. Obdivoval jsem jeho přičinlivost a sebedůvěru.

"No, hodně štěstí!" popřál jsem mu upřímně. "Určitě mi nech vzkaz v bance, až budeš mít stálou adresu. Zůstanu ve spojení."

Posbíral svoje zboží a vyrazil ulicí. Já se přidal k Pašce.

"Rád bych se za ten zmatek omluvil," řekl jsem. "Měl jsem vám dát vědět, když k nám mířil."

"Zjistila jsem, že je v pořádku," odvětila strážkyně a pořád sledovala ulici. "Nevypadal na lupiče. Jenom se zdálo, že to byla vhodná chvíle na malou ukázkou, tak jsem konala svou práci."

"Kvůli mně opravdu žádné ukázky dělat nemusíte. O vašich schopnostech nemám tu nejmenší pochybnost."

Paška se na mě podívala.

"Ne kvůli vám," opravila mě. "Kvůli nim... čumilům na ulici. Byl to můj způsob, jak oznámit, že jste chráněný a že by se měli držet zpátky."

Tahle možnost mě nenapadla.

"Aha," řekl jsem. "No, myslím, že bych se měl držet svého a nechat vás dělat si taky svoje."

"Souhlas," přikývla, "i když musím přiznat, že způsob vašich obchodů mě poněkud mate. Omlouvám se, ale nemohla jsem si pomoci a nevyslechnout ten váš obchod."

"A co? To myslíte moje trvání na smlouvě? Důvod, proč jsem na to tlačil, je, že tady je to dlouhodobá investice na rozdíl od našeho obchodu, kdy si jasně pronajímám služby."

"V tom to není."

"Pak v čem... podmínky smlouvy? Možná jsem byl trochu víc velkorysý, než jsem musel, ale situace..."

Zarazil jsem se, protože jsem si uvědomil, že strážkyně na mě tvrdě hledí.

"Mám na mysli," řekla rezolutně, "že než do obchodu vložím peníze, chci vědět, co je to za obchod."

"Slyšela jste ho. Je to velkoobchod a zásobování."

"Ano, ale co prodává?"

Na to jsem odpověď neměl, protože jsem ji neznal. Ve své zřetelnosti oplatit Džejárovi laskavost jsem úplně zapomněl se ho zeptat, jaký obchod to chce rozjet!

Kapitola sedmnáctá

"Čáry... máry..."

- Mudr. Podivňous

Časné za rozbřesku příštího rána jsem se pustil do další fáze svého pátrání po Aahzovi. Babočka mě přesvědčil, že by bylo nepravděpodobné najít ho ve finančních kruzích. Takže zbývali čarodějové.

Jak mě Edvik varoval, už jenom pouhé množství Pervektů působících v oblasti magie činilo tento úkol téměř nemožným. Byl to ale můj poslední nápad, takže jsem to musel zkusit a doufat, že budu mít štěstí. Už jsem jich ale navštívil přes

půltuctu a byl jsem nakloněn připustit, že jsem pohořel.

Faktický problém, kterému jsem musel čelit, byl, že přesycený trh přiměl čaroděje k ohromné rivalitě. Ani jeden z nich nebyl ochotný mluvit o jiných čarodějích, nebo dokonce snad i uznat jejich existenci. Dostalo se mi mohutných prodejních řečíček a přednášek na téma "laikova potřeba magické podpory v každodenním životě". Jakmile jsem přiznal, že také v této oblasti působím, nabídli mi buď partnerství, nebo mě obvinili ze špízování a vyhodili. (Pár z nich i vyhrožovalo, ale díky Paščině přítomnosti jsem z toho vyšel důstojně.) Jakéhokoliv vodítka nebo informace o Aahzovi se mi ale nedostalo.

Navzdory rostoucí beznaději ohledně splnění svého poslání bylo zajímavé vidět magické reklamní figle jako nezasvěcenec. Kelvin mě upozornil, že jsem příliš nejistý a podceňuji svoje schopnosti. Toho dne, po několika kolech vychloubání jednoho za druhým, jsem se naučil, že čím je kdo hlasnější, tím spíš menší dojem na posluchače, v tomto případě mě, udělá. Myslel jsem na poklidnou sebedůvěru, kterou vyzařovali lidé jako Babočka nebo Paška, a usoudil, že to je mnohem moudřejší způsob chování při obchodním jednání... nebo případně i společenském. Pokud jsem mohl posoudit, úkolem nebylo na lidi zapůsobit, ale spíš být působivý. V souladu s tím jsem se rozhodl nejen bránit se titulování "pane Skeeve", ale také se zbavit toho "Velkého Skeeve". Stejně jsem tomu nikdy nevěřil. Jsem "Skeeve" a na lidi buď udělám, nebo neudělám dojem tím, jaký jsem, a ne tím, jak si říkám.

Pokud vám to připadá jako blesk z čistého nebe, není tomu tak. Plocha, po které jsem se na Pervu pohyboval, byla značně rozsáhlá, takže jsem hodně času strávil pojižděním v Edvikově taxíku. To mi poskytlo dostatek času na přemýšlení a přemítání o tom, co jsem slyšel a viděl. Navíc rady, které mi dali Babočka a Kelvin, o otázkách, které jsem si ohledně snahy dosáhnout Aahze kladl sám, ani nemluvě, mi poskytly důvod k přezkoumání mých vlastních postojů a priorit. Takže jsem toho měl na přemýšlení spoustu.

Jednání s nekonečným zástupem čarodějů, kteří o mně nikdy neslyšeli, tím méně, že by mě znali, mi dalo jedinečnou šanci pozorovat, jak na sebe lidé reagují. Zjistil jsem, že stále více a více uvažují o tom, jak já reaguji na ně a oni na mě. Pervekti mají pověst sprostáků a zlomyšlníků, o aroganci ani nemluvě. Spousta důkazů také prokazovala, že umí být víc než urážlivě hrubí. Setkal jsem se ale s jedinci, kteří byli ochotní a ohleduplní, jako třeba Babočka, nebo dokonce jako Džejár, který riskoval zdravím pro skoro neznámého člověka, který byl v průšvihů. Jasně, že zevšeobecňování lidí je nebezpečné, ale bylo zajímavé sledovat vzorce chování, které se vyvinuly ve střetu s nabitým soutěživým prostředím. Ještě zajímavější bylo pozorovat ty, kteří vypadali, že jsou vůči společenskému tlaku, který ovládal ostatní okolo nich, imunní.

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím více jsem začínal rozpoznávat i u sebe reakce na pervské chování. Kelvin kritizoval moji usilovnou snahu být silný... tím, že budu chladný a bezohledný, abych skryl vlastní obávanou slabost. Lišilo se to tak moc od vztekajících se Pervektů, kteří raději křičeli, než aby připustili, že se mohou mýlit? Byly to moje vlastní pocity nejistoty a nedostačivosti, které mě činili necitlivým a uzavřeným právě vůči těm lidem, kteří mi pomáhali? Napřemýšlel jsem se tolik, že mě to inspirovalo, abych Edvikovi vyjádřil svoje zklamání a požádal ho, jestli nemá nějaký nápad, jak jinak ještě v čarodějnických kruzích hledat.

"Zrovna jsem na to myslel, Skeeve," řekl přes rameno, "ale usoudil sem, že když se neptáte, nemám do toho co mluvit."

"No, tak teď se ptám. Koneckonců není žádnou hanbou si přiznat, že tuhle dimenzi znáte líp než já."

To poslední jsem si řekl spíš sám pro sebe než pro Edvika, ale taxikář se s tím lehce vypořádal.

"Svatá pravda. No, přemýšlel sem, že místo nucení čarodějů, aby mluvili o svezích možných konkurentech, byste se moh pokusit zkouknout školy."

"Školy?"

"Jasně. Víte, ty zařízení, kde učí tyhle kouzlometry jejich řemeslu. Musejí mít nějaký záznamy, co kdy kdo studoval."

Navíc by mohl bejt ochotný vám je ukázat, protože nejste jejich konkurent."

Dávalo to smysl, ale zdálo se to až moc snadné.

"I kdyby to byla pravda, tak si myslíte, že by se obtěžovali s uchováváním současných adres svých starých studentů?"

"Děláte si srandu?" zasmál se taxikář. "Jak jinak by mohla Alma Mater žadonit u svezích absolventů o dary? Tohle sice není Pakla, ale přece si nemyslíte, že by Pervekt pustil stopu výnosného zdroje?"

Jak hovořil, cítil jsem, jak ve mně roste naděje.

"To je ohromnej nápad, Edviku! Kolik je tady vlastně čarodějnickejch škol?"

"Ne víc než tucet těch významnějších. Rozhodně ne tolik jako čarodějnickejch praxí. Být vámi, začal bych s tou největší a postupoval k těm menším."

"Tak to uděláme. Hoď mě k té první na seznamu a ještěřý nešetři... a, Edviku? Díky."

Pozemky Pervského institutu magie (PIM) zabíraly celý jeden velký blok. Říkám pozemky, protože tu byla spousta pečlivě posekaných trávníků a zastřížených keřů, což byl značný kontrast s těsně napěchovanými domy a uličkami, které zřejmě tvořily většinu Pervu. Tu a tam byly rozesety majestátné staré budovy z cihel nebo kamene, očividně nedbající o kypící velkoměsto, které lomozilo a troubilo sotva pár stop od jejich poklidu. Hleděli jste na ně a skoro mohli číst jejich stoické myšlenky: že pokud to budou dostatečně dlouho ignorovat, zbytek světa možná zmizí.

Škola byla ohrazena proti vpádu železným plotem, ale brána byla dokořán. Když jsme jeli k tomu, o čem Edvik prohlásil, že je to administrativní budova, koukal jsem ze zvědavosti z okénka a doufal, že zahlédnu cvičící student. Byl jsem ale zklamán. Lidí, které jsem viděl, byli zaujati spíše svou mladostí - žertovali, flirtovali spolu - než aby náhodným návštěvníkům předváděli, co se naučili. Povšiml jsem si ale, že nemálo z nich bylo z jiných dimenzí. Buď byla škola daleko tolerantnější k cizodimenzákům než zbytek dimenze, nebo jednoduše nebyli tak vybíraví, odkud dostanou peníze. Neměl jsem ale šanci zjistit, jak to doopravdy bylo.

Po několika dotazech mi ukázali kancelář šéfa archívu. Ten pozorně naslouchal mému vyprávění. Zůstával naprosto bez

hnutí a nějaké reakce, až jsem bojoval s pokušením se na něj uprostřed věty zašklebit, abych viděl, že opravdu dává pozor. Měl jsem tušení, že v oficiální vzdělávací instituci bych si asi dobře nevedl.

"Chápu," řekl, jakmile jsem domluvil. "Vaše žádost zní logicky. Aahz... Aahz... takhle najednou si to jméno nemůžu vybavit, ale něco mi připomíná. No, můžeme to snadno zjistit. GRETO!?"

Na jeho zavolání se ve dveřích objevila mladá Pervektka. Letmo pohlédla na Pašku, která se za mnou opírala o zeď, ale jinak si mě osobní strážkyně, stejně jako archivář, naprosto nevšímala.

"Ano, pane?"

"Greto, tohle je pan Skeeve. Snaží se najít někoho kdo tady mohl studovat. Rád bych, abyste mu pomohla najít v archívu příslušný spis... pokud takový existuje. Pane Skeeve, tohle je Greta. Je jednou z učednic, které nám tu pomáhají... stalo se něco?"

Ucukl jsem totiž s rukou, kterou jsem napřáhl, abychom si s Gretou potřásli rukama, a archivář si toho všiml.

"Ale nic... opravdu," řekl jsem v rozpacích. Rychle jsem popadl a potřásl nabízenou rukou. "To je... zlozvyk, který jsem odkoukal od Aahze. Měl bych s tím něco udělat. Co jste to říkal?"

Archivář ignoroval moji snahu zastít společenský trapas.

"Co je to za zlozvyk?"

"Je to hloupost, ale... Aahz, ještě když byl mým učitelem, si se mnou nikdy nepotřásl rukou, dokud jsem byl jeho učněm. Když jsem se poprvé potkali a potom, co jsme se stali partnery, to bylo v pořádku, ale nikdy, dokud jsem byl jeho studentem. Říkal: "S učni si ruce nepodávám..." ... jenže hlasitěji. Až doposud jsem si neuvědomil, že jsem to od něj pochytil. Promiňte, Greto. Není v tom nic osobního."

"Ale ovšem... Aahzmandius!"

Archivář vypadal najednou vzrušeně.

"Prosím?" řekl jsem, celý zmatený.

"Greto, žádný spis není vůbec třeba hledat. Přineste mi spis Aahzmandia... bude mezi těmi, co školu nedokončili... asi tak třemi nebo čtyřmi stoletími, pokud se dobře pamatuju."

Jakmile učednice odběhla, obrátil se archivář znovu ke mně.

"Omlouvám se pane Skeeve. Podařilo se mi vzpomenout se na osobu, kterou hledáte. Klíčem byl ten zvyk nepodávat si ruku s učněm. To byl jeden z jeho nejméně závadných zvyků. Aahzmandius! Pořád si ho po těch letech pamatuju."

Po tak dlouhém pátrání jsem odmítal věřit svému štěstí.

"Jste si jistý, že oba mluvíme o téže osobě? O Aahzovi?"

"Ale ano, ovšem. Proto mi to jméno bylo povědomé. Aahz byla přezdívka, kterou Aahzmandius užíval, když dával průchod svojí pochybné oblíbené drsných žertů... nebo když prováděl cokoli, co nechtěl, aby se dostalo do jeho papírů. Bývaly doby, kdy tohle jméno vyvolávalo hrůzu v srdcích mladších studentů."

"Chápu to tak, že nebyl zrovna vynikajícím studentem?" otázal jsem se a snažil se zakrýt úšklebek.

"Ach, naopak, byl to jeden z nejskvělejších studentů, jaké jsme tu kdy měli. Takový, že fakulta i vedení byly ochotny přehlédnout... ehm, i ne zrovna společenské aspekty jeho osobnosti. Když tu byl, byl nejlepší v ročníku a každý mu předpovídal skvělou budoucnost. Nejsem si jist, zda si toho byl vědom, ale dlouho předtím, než měl absolvovat, se tu vedly zuřivé debaty, zda ho přijmout mezi učitele fakulty. Jedna strana zastávala názor, že je třeba vynaložit veškeré úsilí a pojistit si ho místem asistenta, až dokončí studium. Ostatní si mysleli, že s jeho arogantní nechutí k podřízeným poskytnout mu to místo, kdyby byl ve stálém styku se studenty, by bylo... no, řekněme, že tvrdili, že jeho povaha by se lépe hodila do soukromé praxe a že škola měla větší prospěch, kdyby prostě jenom přijímala jeho finanční příspěvky jako od absolventa... nejlépe poštou z velké dálky."

Nový pohled do Aahzovy minulosti mě fascinoval. Nemohl jsem si ale pomoci, něco v archivářově řeči nesesedělo.

"Promiňte," řekl jsem, "ale slyšel jsem, že Gretě říkáte, aby Aahzův spis hledala mezi složkami těch, co školu nedokončili? Jestliže si vedl tak dobře, proč neabsolvoval?"

Pervekt se s výrazem opravdové bolesti v tváři zhluboka nadechl.

"Jeho rodina přišla řadou špatných investic o peníze. Když přišel o přisun peněz, opustil školu... tiše zmizel uprostřed semestru, i když měl školné zaplacené až do jeho konce. Nabízelí jsme mu stipendium, aby mohl svoje vzdělání dokončit... byla kvůli tomu dokonce i mimořádná schůze, aby se získal nezbytný souhlas a nemuseli ho nechat v nejistotě až do řádné schůze stipendijní komise. On to ale nepřijal. Je to opravdu ostuda. Byl tak talentovaný."

"Tohle na Aahze, kterého znám, nevypadá," zamračil jsem se. "Nevím, že by někdy odmítl peníze. Obvykle dokonce ani nečeká, až mu je nabídnou... ani kdyby byly přibité, tak by neváhal to považovat za dostatečné pozvání, aby si posloužil. Vysvětlil nějak, proč stipendium odmítl?"

"Ne, ale nebylo vůbec těžké to v té době pochopit. Jeho rodina na tom byla velmi dobře, víte, a on díky svému bohatství komandoval méně šťastné stejně nebo možná ještě víc, jako je obtěžoval svými vynikajícími schopnostmi. Myslím, že školu opustil proto, že v nové pozici finančně nezdatného nemohl snést podívat se do tváře svým starým kumpánům, tím méně obětem. V zásadě byl příliš pyšný být studentem se stipendiem, když předtím ze sebe udělal kolejniho aristokrata. Aahzmandius možná peníze neodmítá, ale myslím, že zjistíte, že má odpor k dobročinnosti... nebo k čemukoli, co by tak vypadalo."

To dávalo smysl. Aahzův portrét, nebo tady jak ho znali, Aahzmandiův, který vykreslil, potvrzoval Babočkův rozbor finančních návyků mého starého učitele. Pokud trpěl ztrapněním a zhroutily se mu plány do budoucna kvůli nedbalému nakládání s penězi, bylo naprosto pochopitelné, že na to reagoval tím, že se stal ultrakonzervativním, pokud přímo ne lakomým, když přišlo na hromadění a ochranu naší pokladny.

"Aha! Tady to máme."

Z úvah mě vytrhlo archivářovo zvolání, když se Greta vrátila. Cítil jsem, jak moje očekávání roste, když vzal podávanou

složku a začal prohlížet její obsah. Poprvé od té doby, co jsem dorazil na Perv, jsem měl solidní vodítko, jak Aahze najít. Pak jsem si všiml, že se zamračil.

"Co se děje?"

"Je mi líto, pane Skeeve?" řekl archivář a vzhlédl od složky. "Vypadá to, že nynější adresu vašeho přítele nemáme. Je tady poznámka "na cestách". Řekl bych, že při jeho finanční situaci jsme nebyli tak horliví v zachování kontaktu na něj, jako býváme u ostatních absolventů."

Potýkal jsem se s návalem zklamání, neochotný uvěřit, že po tom všem, co jsem prodělal, z toho bude zase jenom další slepá ulička.

"Nemá nějakou školu nebo praxi nebo něco takového? Jednou jsem potkal jeho učně."

Pervekt zavrtěl hlavou.

"Ne. O tom bychom věděli. Mohl být ochotný učit pár blízkých přátel nebo příbuzných... to není u těch, co studovali, nic neobvyklého. Mohu ale s jistotou tvrdit, že žádné oficiální vyučování tady ani v žádné jiné dimenzi neprovádí. O tom bychom něco zaslechli. Už jenom z toho důvodu, že by nás jeho studenti kontaktovali, abychom potvrdili jeho diplom."

Když se o tom zmínil, vzpomněl jsem si, že Rupert, ten učeň, kterého jsem potkal, mi byl představen jako jeho synovec. Zaplavený pocitem beznaděje jsem skoro propásl, když archivář pokračoval.

"Když je řeč o příbuzných. Máme tu adresu jeho nejbližších... v tomto případě matky. Možná, když si s ní promluvíte, zjistíte, kde se vyskytuje."

Kapitola osmnáctá

"Mámu čeká spousta z toho, co mě naučila."

- Oidipus

Pátrání po adrese, kterou mi dal archivář, nás zavedlo do jedné z postranních ulic, které tvořily obytnou oblast. Ačkoliv to vypadalo, že Perv se zakládá výhradně na obchodu, jenom pár kroků od hlavních obchodních a dopravních tepen, byla tu životem kypící sídliště.

Musím přiznat, že když jsme to našli, okolí bydliště Aahzovy matky mě nenadchlo. Ne že by vyhlíželo nějak obzvlášť odporně nebo špinavě... aspoň ne špinavěji než zbytek dimenze. Jenomže bylo jaksi... no, ošumělé. Domy a ulice byly tak poničené, že bylo depresivní jenom pomyslet, že by tu někdo, tím méně matka mého přítele, mohl žít.

"Počkám tu na vás na ulici," oznámila mi Paška, když jsem vylezl z taxíku.

Překvapeně jsem na ni pohlédl.

"Copak nejdete se mnou?"

"Soudím, že je důležitější hlídat únikovou cestu?" řekla. "Myslím, že uvnitř žádný nebezpečí nehrozí, pokud se to nezříjí, až zaklepete na dveře... a s tím bych stejně nic nemohla udělat. Proč? Čekáte snad od jedny starý dámy víc potíží, než jste schopnej zvládnout?"

Protože na tohle jsem neměl pohotovou odpověď, vyšel jsem schody k přístřešku před dveřmi. Byl tam seznam jmen a vedle nich knoflíky. Jméno Aahzovy matky jsem našel bez obtíží a zmáčknul knoflík vedle něj.

Za malou chvíli zaskřípal ze zdi vedle mého lokte nějaký hlas.

"Kdo je to?"

Zabralo mi několik vteřin, než jsem přišel na to, že je to nějaký druh sdělovacího systému.

"To je... jsem přítel vašeho syna, Aahze... teda Aahzmandia. Rád bych věděl, jestli bych si s vámi mohl na chvíli promluvit."

Následovala dlouhá pauza, než přišla odpověď.

"Řekla bych, že když už jste tady, tak bych si s váma mohla promluvit. Pojdte rovnou nahoru."

Ve dveřích najednou chrčivě zabzučelo. Trpělo jsem čekat a za chvíli to přestalo. Čekal jsem dál.

"To ste pořád dole?"

"Ano, paní."

"Proč?"

"Prosím?"

"Proč ste neotevřel dveře a nešel dál, když sem vám odbzučela?"

"Aha, tak to bylo tohle? Omlouvám se, to jsem nevěděl. Mohla byste mi... odbzučet ještě jednou?"

"Co je, to ste nikdy neviděl dveře na bzučák?"

Myslím, že to byla spíše řečnická otázka, ale moje znechucení ze ztrapnění mě přimělo odpovědět.

"Po pravdě řečeno, neviděl. Jsem tady jenom na návštěvě. Na Tulpu nic takového nemáme."

Rozhostilo se dlouhé ticho, tak dlouhé, že jsem se začal obávat, jestli to nebyla chyba přiznat, že jsem z jiné dimenze.

Zazněl bzučák. Zastihl mě opět nepřipraveného, i když jsem ho čekal.

Tentokrát se mi podařilo dveře otevřít, než bzučení přestalo, a vstoupil jsem do haly. Osvětlení bylo sporé, a když jsem zavřel dveře, úplně se setmělo. Už jsem se je chystal znovu otevřít, abych se mohl zorientovat, ale v poslední chvíli jsem ruku stáhl. Mohlo by to někde spustit alarm, a jestli jsem zrovna teď něco potřeboval, bylo to ještě více potíží.

Oči si pomalu zvykaly na kalné šero, takže jsem rozeznal úzkou halu s ještě užším schodištěm, které mizelo nahore v temnotách. Říkala 'Pojďte rovnou nahoru', a tak jsem to vzal doslova a vyrazil po schodech... a neustále doufal, že jsem udělal dobře.

Vyšel jsem několik pater a naděje začala chřadnout. V žádné z hal, kterými jsem prošel, nebyla ani známka po obydlí a

podle toho, jak schody pode mnou skřípaly a vrzaly, jsem si nebyl vůbec jist, že nemírím do části určené k demolici. Zrovna jsem se chystal podlehnout svým obavám a vrátit se do přízemí, schody končily. Byt, který jsem hledal, byl přímo přes halu, ve které jsem stál, takže jsem neměl jinou možnost než pokračovat. Zvedl jsem ruku a jemně zaklepal. Obával jsem se, že cokoliv více důrazného by mohlo spustit katastrofální řetězovou reakci.

"Pojďte dál! Je otevřeno!"

Posbíral jsem odvalu a vešel.

Bylo to tam mřávané a ještě k tomu přečpané haldou nábytku. Měl jsem dojem, že by stačilo roztáhnout paže a dotkli byste se obou stěn zároveň. Vlastně jsem musel bojovat s pokušením udělat přesně tohle, protože zdí vypadaly, že se co nevidět zhroutí. Myslím, že v tu chvíli jsem přišel na to, že mám trošku klaustrofobii.

"Tak vy ste kámoš tý nicky Aahzmandia. Věděla sem, že zněj nic nebude, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že klesne tak hluboko a bude se potloukat s Tulpem."

Ten, kdo to řekl, musela být Aahzova matka... musela to být ona, protože kromě mě byla jedinou osobou v místnosti! Nejdřív jsem ji pohledem minul, protože vypadala spíš jako součást zařízení, ale jakmile upoutala mou pozornost, ukázalo se, že dominuje všemu okolo... pokud ne celé dimenzi.

Pamatujete si, jak jsem říkal, že Paška je jeden ze dvou typů žen, kterých jsem si na Pervu všiml? No, tak Aahzova matka byla ten druhý. Zatímco Paška byla štíhlá a svalnatá skoro až hadím způsobem, postava přede mnou připomínala spíš obrovskou žabu... zeleného šupinatého žabiho plaza. (Od té doby mě už upozornili, že žaby jsou obojživelníci a ne plazi, ale v tu chvíli mně ho připomínala.)

Na sobě měla pytlovitý župan, takže vypadal ještě více otlá, než ve skutečnosti byla. Nízké čalouněné křeslo, ve kterém seděla, nebylo skoro po d jejím ohromným tělem vidět. Zdálo se, že z křesla přetéká a stéká dolů na pestrý koberec. V rukách měla nějakou motanici z bílého provázku, do které zuřivě bodala tyčkou s háčkem, kterou držela v ruce. Na první pohled to vypadalo, že ten provázek mučí, ale pak jsem si všiml, že skoro na každém rovném povrchu v bytě leží podobné spletenice. Došel jsem k závěru, že je zabraná do rukodělné činnosti, jejíž povaha přesahovalo moje znalosti i chápavost.

"Hezké odpoledne, paní..."

"Říkejte mi vévodkyně," odsekla. "Každý mi tak říká. Nevim proč... šlechtu v týhle dimenzi nemáme už celý generace. Všechny je popravili a jejich majetek si rozdělili... to byly dny!"

Při té vzpomínce zamlaskla. Nevěděl jsem, jestli to bylo kvůli šlechtě nebo popravám. Neurčitě ukázala na vzdálenější zeď. Podíval jsem se tam a skoro čekal, že uvidím připevněnou hlavu na podnose. Pak mi došlo, že mi ukazuje vybledlý obrázek, který tam visel. Také mi došlo, že si ho pro prach a špinu, kterou byl pokryt, stejně nemůžu prohlédnout.

"Služebná má volno," pravila Vévodkyně ostře, když si všimla mého výrazu. "Co bylo bičování postavený mimo zákon, nepřinutíte služebnictvo ke slušný práci!"

Jen zřídka jsem vyslechl tak očividnou lež... o té služebné myslím, ne o tom bičování. Pavučiny, prach a odpadky, které se všude povalovaly, se nemohly nahromadit za den... nebo v tomhle případě i za rok. V celém pokoji byly police a vitríny přečpaný nejlacinější sbírkou nejrůznějších věteš a lapačů prachu, které by byly pro mě zlým snem, kdybych je vlastnil, a každý lapač pachu už svůj úkol splnil vrchovatě. Neměl jsem představu, proč Vévodkyně považuje za nezbytné vzbudit dojem, že má služebnictvo, když se na mě sotva podívala. Nemělo ale smysl dávat najevo, že jí nevěřím.

"Ano. Tedy... Vévodkyně, snažím se na jít vašeho syna Aahz... mandia a doufal jsem, že byste mohla mít nějaké informace, kde by mohl být."

"Aahzmandius? Ten marnotratník?" Úzké žluté oči jí zlobně zasmály. "Kdybych věděla, kde je, myslíte si, že bych tu takhle seděla?"

"Marnotratník?"

Začal jsem se obávat, zda mluvíme o stejném Aahzovi.

"A jak byste ho nazval?" vyštěkla. "Jakmile opustil školu, neposlal mi ani pěťák. To znamená, že všechno utrácí pro sebe a nezbývá mu nic, o co by se podělil se svou rodinou, která ho živila a vychovávala a udělala z něj to, co je dneska. Jak může ode mě čekat, že udržím životní způsob naší rodiny, který se od ní očekává, tím méně že budu pokračovat ve svém investování, když mi neposílá peníze?"

"V investování?" řekl jsem. Začínalo mi svítat.

"Jasně. Od té doby, co manžel odešel, prováděla jsem veškeré investice pro naši rodinu. Zrovna jsem tomu začínala přicházet na kloub, když Aahzmandius nechal školu a bez pěťáku... chci říct, beze stopy zmizel. Sem si jistá, že kdybych měla ještě pár miliónů, tak by se mi to povedlo."

"Chápu."

"Helejte, neměl byste k dispozici nějaké kapitálky na podnikání, co? Mohla bych ho za vás investovat a o zisk bysme se podělili... i když je lepší, když se do toho dostanete, prachy znova reinvestovat."

Náhle jsem velmi zřetelně cítil váhu šekové knížky ve své kapse. Rozmluva nabrala rozhodně nepříjemný obrat.

"Ehm... zrovna teď jsem poněkud na mizině," vytácel jsem se. "Vlastně proto hledám... Aahzmandia, protože mi dluží peníze."

"No a to nemáte kamarády, od kterých byste si moh jeden, dva milióny půjčit?"

"To fakt ne. Všichni jsou chudí jako já. Už budu muset jít, Vévodkyně. Dole na mě čeká taxík a to si nedokážete představit, co mě stojí každá minuta, co jsem tady."

Skoro bych řekl, že jsem měl být zoufalý, když mě Edvik s Paškou vezl zpátky do hotelu. Moje poslední naděje najít Aahze byla fuč. Potom, co se hledání mezi čaroději ukázalo být bezvýsledné, jsem neměl žádný nápad jak ho najít. Snad jediné zaklepat na každé dveře v dimenzi... a na to jsem už prostě neměl energii to zkusit, i kdybych na to měl čas.

Výprava vybuchla a jediné, co zbývalo, bylo zaplatit Edvikovi a Pašce, odhlásit se z hotelu a zjistit, jak dát vědět Marfě, aby mě vyzvedla a vzala na Tulp. Doufal jsem, že bude stačit, abych si jednoduše sundal prsten, který mi dala a dorazí, ale nebyl jsem si jistý. Možná budu úspěšnější v zastavení královny Bolehlavy, než jsem byl v nalezení Aahze. Měl jsem být zoufalý, když jsem vypisoval šeky pro řidiče a osobní strážkyni v přípravě na loučení, ale nebyl jsem. Místo toho jsem myslel na Věvodkyni.

Mou první reakcí na ni bylo, že je to stará poblázněná dáma, která se snaží žít v minulosti udržováním iluze o bohatství, které nikdo kromě ní nevěří. Ideální by bylo, kdyby s ní někdo ostře promluvil a pokusil se ji vrátit do reality, aby se mohla postupně stát tím, kým opravdu je, místo toho kým byla nebo by měla být. Když jsem o tom uvažoval, její situace byla spíš smutná než k nazlobení či opovržení.

Pak se mi myšlenky nějak přesunuly od ní ke mně samému. Byla to moje vina, že se pokusila řídit mi život podle toho, co bylo nebo by mělo být, místo aby přijala a zařídila se podle reality? Jsem nezkušený, nedoučený mladík a tohle sebepojetí zasahovalo do všeho, co jsem řekl, nebo udělal. Cítil jsem, že bych měl být dokonalý obchodník a šéf a zacházet se sebou i s ostatními poněkud drsně, abych tento cíl uskutečnil. Co byla moje realita?

Ještě než jsem dorazil na Perv, snažila se většina mých přátel, včetně Aahze, mě přesvědčit, že jsem něco víc, než jsem sám cítil, že jsem. Čas od času jsem jejich řeči zlehčoval, přepokládal jsem, že se buď snaží být na "mladýho" milí, nebo v některých případech se mě snaží obalamutit, když předstírají, jak věří v mou zdatnost.

No, možná bylo na čase se rozhodnout, že jsem už opravdu vyspěl, tedy alespoň duševně. Tělesná stránka se o sebe postará sama. Postupně jsem začal bourat výmluvy, které mi byly tak dlouho ochrannými zdmi.

Tak jo, jsem mladý a nezkušený. No a? "Nezkušený" není to samé jako "hloupý". Nebyl žádný důvod ode mě očekávat, že zvládnou, nebo dokonce že budu znát situace nebo pojmy, se kterými jsem se nikdy předtím nesetkal. Rozhodující bylo neobírat se svými nedostatky. Důležité je, že se učím a učím se rychle... Tak rychle, že i dokonce moji kritici a nepřátelé projevíli jistý stupeň zdráhavého obdivu, jaký jsem. Stejně jako Perveky které jsem na této výpravě potkal, je nezajímalo, co jsme se za poslední rok naučil, nebo co se ještě musím naučit. Reagovali na to, jaký jsem teď. Neměl bych dělat to samé?

Hovořím-li o učení, vždy jsem si byl vědom, co všechno ještě nevím. Stále mám v plánu se učit celý život. Vždy jsem si myslel, že jestli se někdy přestanu učit, bude to proto, že se mi buď zatemnil mozek, nebo že jsem mrtvý. Když jsem si dal tyto dvě myšlenky dohromady, napadlo mě, že stydět se za to, co nevím, jsem měl jako účinnou omluvu, že jsem vůbec nežijí. Samozřejmě, že jsou věci, které nevím. No a co? To mě dělá podobného s kýmkoliv, kdo je nežijí. Místo marnění energie nařkáním, co ještě neznám, bych měl použít, co už znám, abych si rozšířil obzory.

Fráze "Dnešek je prvním dnem zbytku tvého života" je po všech dimenzích už skoro klišé. Přišlo mi, že lepší heslo by bylo 'Celý život až dodnes ses na tohle připravoval!' Otázka nestála, co jsem měl, nebo neměl, ale co s tím udělám!

Stále jsem tohle prozkoumával, když jsme dorazili ke mně. "Ste si jistej, že už mě nebudete potřebovat?"

"Není proč," povzdechl jsem a podal mu šek. "Došly mi nápady i čas. Rád bych vám za vaši pomoc poděkoval. By jste tady pro mě víc než jen řidič a průvodce. Trošku jsem na šeku přidal jako hmatatelnější vyjádření své vděčnosti."

Ve skutečnosti jsem tam přidal mnohem víc. Taxikář mrkl na sumu a štěstně se rozzářil.

"Teda, díky, Skeeve. Je mi líto, že ste svýho přítele nenašel."

"Tak to někdy chodí," pokrčil jsem rameny. "Dejte na sebe pozor, Edviku. Pokud někdy budete na Pakle, tak mě vyhledejte a já vám pro změnu ukážu svou dimenzi."

"Nejspíš vás vezmu za slovo," zamával taxikář, když jsem vystoupil na ulici.

Paška z taxíku vyskočila, jakmile jsme zastavili, takže to vypadalo, že s ní budu muset vyřídít účty venku.

"Paško, já..."

"Bacha, Skeeve," zamumlala a ani se nepodívala. "Myslím, že budeme mít potíže."

Očima jsem sledoval její pohled. Po obou stranách vchodu do hotelu sál uniformovaný policista. Jakmile mě uviděli, oba ke mně vyrazili s výrazem hrozivého odhodlání ve tvářích.

Kapitola devatenáctá

"Já nejsem žádný lump!"

- známý lump

"Tamten to ráčí bejt! Ten třetí zprava!"

Dokonce i přes záplavu ostrého světla svítícího mi do tváře, jsem bez potíží poznal hlas, který ke mně doletěl z neviditelné části místnosti za světlý. Byl to vrchní, se kterým jsem se stětl hned první večer, co jsem byl na Pervu.

Ten, který prohlašoval, že jsem se omdlením chtěl vyhnout placení za jídlo.

Nepřekvapilo mě, že mě byl schopen v řadě identifikovat. Zprv jsem neměl důvod přepokládat, že jeho pozorovací a paměťové schopnosti jsou nějak postiženy. Důležitější ale bylo, že z jedinců stojících v řadě jsem já jediný nebyl Pervekt. Navíc všichni ostatní byli uniformovaní policisté! Není nad hezky nestranné konání a tohle bylo... nic než hezky nestranné konání.

Překvapilo mě ale, že jsem z celé situace nebyl ani trochu vyvedený z míry. Obvykle, v krizových situacích jako tato, jsem byl buď ohromně nervózní, nebo příliš rozčilený, abych uvažoval. Tentokrát jsem cítil prostě jenom trošku zmateně. Přitom jsem se ale cítil natolik uvolněný a kontrolující sebe i situaci, že jsem se rozhodl z toho mít i trochu zábavy... aby to prostě nebylo tak monotónní.

"Podívejte se znova, pane. Jste si absolutně jistej?"

Ten hlas jsem znal také. Byl to kapitán, který mě posledně s Džejárem, když jsem měl to potěšení užívat policejní

pohostinnosti, pořádně potrápil. Než stihl vrchní odpovědět, použil jsem proměňovací kouzlo a vyměnil si místo s policajtem vedle mě.

"Jsem si jist. Je to ten třetí... ne, druhý zprava!"

"Cože?"

Ubránil jsem se nutkání se ušklíbnout a pustil se znovu do práce. Tentokrát jsem každého v řadě proměnil, takže všichni vypadali jako já.

"Ale... ale to je nemožné!"

"PANE Skeeve. Můžu vás poprosit?"

"Prosím, kapitáne?" zeptal jsem se nevinně.

"Velmi bysme ocenili, kdybyste si přestal se svědky zahrávat!"

"To jsme na tom stejně," usmál jsem se. "Já bych ocenil, kdybyste si přestali zahrávat se mnou! Nicméně myslím, že jsem to už dostatečně ukázal."

Zrušil jsem proměňovací kouzlo. Policajti v řadě po sobě i po mně podezřívavě hleděli.

"Co jste to ukázal?"

"Že celá věc s identifikací je hloupost. Pomiňme na chvíli, že jste sem postavil samé své kolegy a předpokládáme, že hrajete na rovinu. Moje ukázka připomíná, že nejsem jediný, kdo ví, jak používat proměňovací kouzlo. Kdokoliv, kdo mě zahlédl nebo viděl můj obrázek, může užít proměňovací kouzlo tak dobře, aby to oklamalo průměrného svědka. To tuhle identifikaci jako důkaz vylučuje. Vše, co jste zjistili, je, že někdo, kdo vypadá jako já, byl viděn svědkem... ne já osobně, to mohl být kdokoliv."

Za světly se rozhostilo dlouhé ticho.

"Popíráte, že byste se s tím svědkem kdy setkal? Pochopil jsem, že jste poznal jeho hlas."

"To je ale průhledně chyták, kapitáne," zasmál jsem se. "Když přiznám, že jsem poznal jeho hlas, tak zároveň přiznám, že jsem se s ním setkal. Je to tak?"

Začínal jsem se opravdu bavit.

"Po pravdě řečeno, jsem ochotný přiznat, že jsem se tady s vašimi svědky setkal. S vrátným a poslíčkem, stejně jako s ostatními lidmi, které jste sem přitáhl, aby mě identifikovali. Jenom se ptám, nakolik je vaše procedura oprávněná.

Připadá mi, že jste tím sobě i ostatním připravil spoustu potíží, a žádný použitelný výsledek z toho neplyne. Pokud chcete informace o mně a mých aktivitách, proč se mi, místo provádění těchto pošetilostí, nezeptáte přímo?"

Světla najednou zhasla, takže jsem byl oslepený ještě víc než předtím.

"Tak jo, pane Skeeve. Zkusíme to po vašem. Byl byste tak laskav a následoval mě do jedné z našich "hovoren"?"

I když to "bylo po mém", bylo to víc otravující, než jsem čekal, nebo by se mi líbilo. Pravda, nesvítla na mě světla, ale v malé "hovorně" bylo nacpáno tolik lidí, že jsem měl pocit, že jsem pořád jako na výstavě.

"Podívejte, kapitáne," řekl jsem a přejel pohledem ten dav. "Je tohle opravdu nezbytné?"

"Po pravdě řečeno, je," odpověděl. "Chci svědky všeho, co řeknete, stejně jako zápis našeho malého rozhovoru.

Předpokládám, že bych vás měl informovat, že cokoliv řeknete, může být u soudu použito proti vám. Navíc máte právo, aby u výslechu byl váš obhájce, buď podle vašeho výběru, nebo přivolaný od soudu. Budeme teď pokračovat, nebo máme počkat na právního zástupce?"

Můj pocit kontroly situace trochu pohasl. Tohle vypadalo mnohem vážněji než moje poslední návštěva.

"Jsem z něčeho obviněn?"

"Zatím ne," řekl kapitán. "To uvidíme podle výslechu."

Začal jsem uvažovat o zkontaktování se Shiz-ungem, jedním z právníků Mafie. Pak mě, ale napadlo, že jeho příjezd by mohl zničit obraz nevinného dotčeného občana, který jsem se pokoušel o sobě vytvořit.

"Tak se pokusím zvládnout výslech sám," řekl jsem. "Právníckou pomoc si můžu přivolat, kdyby šlo do tuhého."

"Jak račte," pokrčil policajt rameny a sebral haldu papírů, které přinesl s sebou.

Cosí v jeho chování mě vedlo k pomyšlení, že jsem si zvolil špatně, když jsem netrval na tom mít právníka. Začal jsem znervózně drmolit, prahnul po ujištění, že věci se opravdu nemají tak zle, jak to začalo vypadat.

"Kapitáne, vlastně jsem trochu překvapený, že jsem tady. Myslel jsem, že jsme si při mé poslední návštěvě všechno hezky vysvětlili."

Policajti, kteří mě vyzvedli před hotelem a dopravili na policejní stanici, byli extrémně na slovo skoupí. Kromě věty "Kapitán vás chce vidět", mi neposkytli nejmenší vodítko, proč mě sebrali.

"No, identifikace právě potvrdila, že jednáme se správnou osobou," usmál se kapitán. "Fakt, který jste velmi velkoryse připustil. A k tomu, proč jste tady. Zdá se, že tu jsou jedna nebo dvě maličkosti, které jsme si posledně, když jsme spolu klábosili, nevysvětlili."

Zvedl jsem jeden list a držel ho konečky prstů, jako by byl velmi křehký nebo vzácný.

"Víte, jak jsem slíbil, prověřili jsme si vás v některých jiných dimenzích."

Sebevědomí mi pokleslo zároveň se srdcem... hezky hluboko až k žaludku.

"Pro zápis," pokračoval kapitán, "jste Skeeve, také známý jako Velký Skeeve... původem z Tulpu a působící na Pakle?"

"Správně."

"A vypadá to, že jste se nějak zapletl před nějakou dobou do války... kdesi v Possiltu?"

Tady jsem neměl co skrývat.

"V té době jsem byl zaměstnán jako Dvorní čaroděj Království possiltského. Pomoc zastavit armádu, která do něj vpadla, byla součástí mého popisu práce."

"Opravdu? Mám tu taky zprávu z Mače, ve které stojí, že jste byl členem bandy, která ukradla Trofej z Mače. To jste měl taky v popisu práce?"

"Čestně a poctivě jsme ji vyhráli v zápase, ke kterému nás vyzvali," vyletěl jsem. "Mačové s tím předem souhlasili... a měli jsme zpropadené štěstí, že nám nevyrazili mozek z hlavy, než jsme vyhráli."
"... Což jste dokázal se skoro stejnou partou, se kterou jste zastavil tu zmíněnou útočící armádu," poznamenal suše kapitán.
"Jsou to moji přátelé," protestoval jsem. "Občas pracujeme spolu a pomáháme si, když se někdo dostane do potíží."
"He he. Váš vztah s Mafií byste popsal stejným způsobem? Víte, přátelé, kteří pracují spolu a občas si navzájem pomáhají, když se dostanou do potíží?"
Hopla! Tak tohle to bylo. No, když už to bylo venku, bylo nejlepší se s tím vypořádat otevřeně a čestně.
"To je rozdíl," uhnul jsem.
"To bych řekl, že je," zavrčel kapitán. "I když si nemyslím, že rozdíl spočívá v tom, že se tak popíše. Za celou dobu svojí služby sem něco takového neslyšel!"
Shrábl hrst papírů a dramaticky jí zvedl.
"Z Tulpu máme rozporné zprávy. Jeden zdroj uvádí, že jste byl nápomocný v zabránění Mafií usadit se v Possiltu. Jiný vás označil jako pohlavára, byť menšího kalibru, v samotné Mafií."
Shrábl další hrst.
"Obzvlášť zajímavé je vidět, že Pakla udává, že jste Mafií zabránil se tam usadit. Navíc vám zaplatili tučný honorář, abyste udržoval obranu proti Mafií, i když to vypadá, že většina honoráře jde na výplatu vašeho personálu... mezi který patří i dva osobní strážci od Mafií a neteř současného šéfa Mafií! Nic z toho ale nemá samozřejmě nic společného s faktem, že vlastníte a provozujete hotel s kasinem a že je o vás známo, že se stýkáte s hazardními hráči a zabijáky. Tak co to hrajete za hru, PANE Skeeve? Umírám touhou slyšet, jaká je vaše definice "rozdílu!"
Zvažoval jsem, jak nejlépe vysvětlit ten propletenec vztahů a okolností, které charakterizovaly můj nynější život. Pak jsem se rozhodl šetřit dechem.
"Tak nejdřív bych si rád něco ověřil, kapitáne. Vztahuje se vaše právo i na jiné dimenze? Jinak řečeno, je vám něco do toho, co dělám nebo nedělám mimo Perv, nebo jste mě dal sebrat, abyste ukojil svou zvědavost?"
Pervekt sešpulil rty, položil papíry, které držel, zpět na stůl a bedlivě si je měřil.
"Ach, co se vás týká, jsem velmi zvědavý pane Skeeve," řekl tiše, "ale to není důvod, proč jsem pro vás poslal."
"A můžete tedy přejít k tomu, co je faktický problém? I když bych vás rád pobavil svým životním příběhem, mám další poněkud naléhavé záležitosti vyžadující můj čas."
Policista na mě zíral kamenným pohledem.
"Tak dobrá. Zůstaňme u případu. Znáte pouličního prodávče jménem Džejár?"
Taková náhlá změna tématu mě vyvedla z míry.
"Džejára? Jasně, že ho znám. Copak si nepamatujete? Když jsem tu posledně byl, tak seděl..."
"Jak byste popsal svůj vztah k uvedenému individu?" přerušil mě kapitán.
"Myslím, že by se dalo říct, že jsme kamarádi," pokrčil jsem rameny. "Když jsme přijel na Perv, tu a tam jsem si s ním popovídal a, jak víte, pomohl mi vyváznout z té rvačky."
"A co dál?"
"Nic... kromě toho, že jsme společně rozjeli obchod. Tedy vložil jsem peníze do jeho podnikání."
Zdálo se, že kapitána to vyvedlo z rovnováhy.
"Chcete říct, že to přiznáváte?" zeptal se.
Vzadu v hlavě mi začalo zvonit na poplach.
"Jistě. Vždyť co je na tom neobvyklého, že obchodník investuje do nového podniku?"
"Počkejte moment. Do jakého podniku myslíte, že jste se namočil?"
"Říkal, že si otevře krámk s drobným zbožím," řekl jsem stísněně. "Ale také říkal něco o dodávkách ostatním pouličním prodáváčům, aby získal potřebný kapitál. Nikdy jsem ale vlastně nevěděl, co přesně prodává."
"Vy jste to nevěděl?"
"No, pravda je, že jsem pospíchal a zapomněl se zeptat. Proč? Co tedy..."
"Zrovna sme ho zašili za pašování! Vypadá to, že váš kámoš a obchodní parťák použil vaše finance, aby nakupoval a prodával kontraband!"
Netřeba říkat, že mě ta zpráva rozčilila. Napadlo mě, že kvůli rychlému zisku mohl Džejár ve svém nadšení překročit zákon.
"Jak je to vážný, kapitáne? Můžu za něj zaplatit kauci... nebo zařídit právníka?"
"Nedělejte si o něj starost," poradil mi Pervekt. "Ukázalo se, že má nějaké informace o tom vrahovi se sekáčkem, kterého hledáme, a když jsme stáhli obvinění z pašování, byl ochotný se o ně podělit. Spíš byste si měl dělat starosti o sebe."
"O sebe?"
"Jo, je to tak. Přiznal jste, že v tom jedete s ním, takže máte spoluvinu."
"Ale já nevěděl, k čemu se chystá! Čestně!"
Teď jsem si starost dělal. Celá věc byla absurdní, ale začínal jsem si myslet, že jsem přece jenom měl trvat na právníkovi.
"To říkáte vy," řekl kapitán pochmurně. "Chtěl byste vidět, co pašoval?"
Pokynul jednomu policajtovi v místnosti, který zvedl několik igelitových pytlů s nějakými věcičkami uvnitř. Pohnal jsem je na první pohled, což mě nikterak neuklidnilo.
"Všechny to jsou výrobky společnosti Super vtipy a překvápka," oznámil kapitán. "Řekl bych, že je to společnost, se kterou jste v nedávné minulosti spolupracoval."

"Tým mých zaměstnanců tam pracoval na případu zpronevěry," zamumlal jsem, neschopen spustit oči z věčiček v pytlích. "Copak jsou tyhle věci na Pervu opravdu ilegální?"

"Máme spoustu nařízení, která se snaží na Pervu udržet vysokou kvalitu života. Nejsme schopni zarazit pornografii, ale podařilo se nám dostat mimo zákon kýčovitě drsné žertíky jako Pejsánkův dárek se "Skutečnou vůní jako opravdovou, co vám pořádně ulpí na ruku"."

Připadalo mi to jako velmi malý úspěch, když uvážím zločinnost v ulicích, které jsem byl sám vystaven. Nemyslel jsem si ale, že by bylo nejmoudřejší na to zrovna teď upozorňovat.

"Dobrá, kapitáne, zeptám se trošku jinak," řekl jsem a hleděl do země. "V čem se teda vezu? Mám na mysli, co mi opravdu hrozí... pokuta, vězení, co?"

Pervekt byl zticha, až mě to přimělo zvednout hlavu a setkat se s jeho pohledem. Hleděl na mě kategoricky hodnotícím pohledem.

"Žádná obvinění. Nechám vás jít," povzdechl konečně a zavrtěl hlavou.

"Ale já myslel..."

"Povídal jsem, že bude záležet, jak dopadne výslech! Prostě nemůžu uvěřit, že byste byl tak tupej a do toho pašování se zaplet vědomě. A pokud jste, tak byste se měl chránit líp než dosud. To, co ste proved, bylo hloupý... tak hloupý, že to zní jako pravda."

"Páni, díky, kapitáne. Já..."

"Díků netřeba. Jenom dělám svou práci. Teď odsud vypadněte... a pane Skeeve?"

"Já vím," smál jsem se, "neměnit hotel nebo opustit dimenzi, aniž bych..."

"No, vlastně ve skutečnosti," řekl suše kapitán bez stopy vřelosti v hlase, "se vás chystám navrhnout přesný opak... abyste opustil dimenzi... řekněme do zítřejšího rána?"

"Cože?"

"Pořád si myslím, že smrdíte potížením a ty zprávy o potvrzujou. To pašování je pro vás asi jenom malé sousto, abyste se s tím obtěžoval. Radši vás uvidím pryč, než abych vás zavřel a piplal se s takovýmhle obviněním... ale bude to buď jedno, nebo druhý, chápete?"

Nemohl jsem tomu uvěřit! Perv byla ta nejhnusnější, nejdrsnější dimenze a já z ní byl vyhozen jako nežádoucí!!

Kapitola dvacátá

"Hledal jste mě?"

- Dr. Livingstone

Když jsem se vrátil do hotelu, zjistil jsem s překvapením, že tam na mě čeká Paška. Policajti byli tak milí, že mě nechali, než mě odtáhli, vypsát jí šek. Proto jsem si myslel, že ji už nevidím.

"Zdravím, Paško. Co vás sem přivádí?"

"Chtěla sem si s váma probrat malý obchod," řekla. "Předtím se mi nezdála vhodná doba, tak sem čekala."

"Chápu."

Po poslední zkušenosti jsem se nijak do obchodů s Perveky nehrnul... zejména ne s těmi, kteří nechtějí mluvit před policií. Paška mi ale nedala důvod, abych jí nevěřil.

"Tak jo. Pojdte nahoru a povíte mi, co máte na srdci. Vypadá to, že odjíždím... na požádání."

Jestli se jí moje prohlášení zdálo podivné, nedala to na sobě vůbec znát. Místo toho se mnou jenom srovnala krok, když jsme vešli do hotelu.

"Co chci říct, nezabere moc času. Jestli sem dobře rozuměla, ste na cestě z dimenze, abyste se připojil ke svému týmu v tažení proti někomu jménem královna Bolehlava. Je to tak?"

"To je výstižně řečeno," přikývl jsem. "Proč?"

"Myslela sem, že bych vám při tom mejdanu, co se chystá, nabídla svoje služby. Můžu vám dát zvláštní slevu na práci mimo Perv, protože mimo dimenzi sou ceny nižší. Mám tam nižší výdaje."

Bleskla po mně úsměvem, který zmizel skoro dřív, než se objevil.

Z neznámého důvodu mě nikdy nenapadlo najmout ji k tažení proti Bolehlavě. Nápad to ale nebyl špatný.

"Nevím, Paško," řekl jsem a snažil se v krátkosti zvážit pro i proti. "Už mám párek strážců, co na mě čekají."

"To vím," kývla. "Umím víc než jen ochranka a podle poměru sil, co sem slyšela, by se vám malá výpomoc mohla hodit."

"Mně by se hodila spousta pomoci!" připustil jsem.

"No, i když ste svého přítele nenašel, ukazuje to, že vám všem nevdává pracovat s Perveky. Kromě toho umím mezi dimenzemi cestovat dost dobře, abych vás dostala rovnou na Tulp."

To rozhodlo. Nebyl jsem si jistý, jestli můj plán prostě si sundat sledovací prsten bude pro Marfu dostatečným signálem, aby mě vyzvedla. A teď Paška přijde s dobrým nápadem, jak se tam dostat. Ať Marfa dělala zrovna cokoliv, nebyl jsem nikterak nadšený, že by měla všeho nechat jenom proto, aby mi posloužila jako dopravce.

"Tak jo. Právě jste si obstarala práci," oznámil jsem jí. "Nebo můžu říct 'obstarala sis'?" zeptal jsem se nejistě.

"Beru," bleskla úsměvem. Potřásl jsem si rukama.

"Teď mi dej chvilku, abych se sbalil, a vypadneme."

Takový byl můj původní plán. Když jsem ale otevřel dveře pokoje, zjistil jsem, že mám další návštěvu.

"No, tak tam jen tak nestůj s pusou dokořán. Jdeš dál, nebo pryč?"

Jestli jsem měl nějaké pochybnosti, kdo je ta návštěva, ten pozdrav je rozptýlil.

"AAHZI!"

Po všem tom hledání - a sebezpytování - jsem tomu nemohl uvěřit. Můj učitel, přítel a parták byl přede mnou. Byl to on!

"Už je to tak. Doslech sem se, že se mnou chceš mluvit... tak mluv."

"Řekla bych, že je uklidňující vědět, že jistý věci se nemění, Aahzmandie... jako třeba ty."

To byla Paška, která se za mnou protáhla do pokoje.

"Paško? Seš to ty?"

Chvilku vypadal Aahz stejně ohromeně jako já.

"Vy dva se znáte?"

Překvapený a vyvedený z míry jsem se vrátil k důvěrně známému zvyku klást zbytečné otázky.

"Jestli se známe?" zasmál se Aahz. "Děláš si srandu? Ona je moje sestřenice!"

"Vzdálená sestřenice," opravila ho bez nadšení Paška.

"Opravdu? Proč jsi, Paško nic neřekla?"

"Neptal ses."

"Ale... vědělas, že hledám jeho!"

"Ve skutečnosti mi to chvilku trvalo, než jsem si to dala dohromady, a když se mi to povedlo, stejně jsem nevěděla, kde je. Kromě toho, když ti mám říct pravdu, podle toho, na co si vzpomínám, usoudila jsem, že bylo líp bez něho."

"Tak, tak. Maličká Paška! Vidím, že pořád s ostrým jazykem."

"Už ne maličká, Aahzmandie," řekla strážkyně a v hlase jí to nebezpečně zaskřípalo. "Jen si zkus a uvidíš."

Bylo jasné, že ti dva spolu nevycházelí nejlíp. Cítil jsem, že bude nejlepší se do toho vložit, než se to zvrtně.

"Jak ses dostal do pokoje?"

"Podplatil jsem poslíčka," řekl můj parták, který obrátil pozornost ke mně. "Tihle hošani by za dost velkéj úplatek prodali klíče od matčina špajzu."

Následovalo trapné ticho. Zoufadě jsem hledal, co říct.

"Tak jak se ti vede, Aahzi?" zkusil jsem, s vědomím, jak chabě to znělo. "Vypadáš skvěle."

"Áá, ohromně... prostě ohromně," vyprskl vztekle. "Po pravdě řečeno, ještě dobře, že sem zahlíd tvý oznámení v novinách. Už sem se chystal zamířit odsud pryč. Zapomněl sem, jak sou tu vysoký ceny."

V duchu jsem si poznamenal nezapomenout zaplatit poslíčkovi. Vypadalo to, že jeho nápad dát do novin inzerát se vyplatil víc než veškeré moje pojiždění.

"To bych řekl," souhlasil jsem. "Mě náklady taky zaskočily. Jasně, nikdy předtím jsem tu nebyl, tak jsem nemohl vědět..."

Zarazil jsem se, protože na mě upřeně hleděl.

"Což nás přivádí zpátky k mojí původní otázce, Skeeve. Co tady děláš a proč se mnou chceš mluvit?"

Přišla moje chvíle. Pokud se dalo na Aahzovu náladu spolehnout, musel se mi výkop povést co nejlépe. Další šanci nejspíš nedostanu. Všechno, o čem jsem uvažoval, že mu řeknu, až se zase setkáme, mi hlavou vířilo jako v kaleidoskopu a nesouvisle se míchalo s posledními úvahami o mně samém.

Moje pátrání mi poskytl na Aahze nový pohled. Vidět dimenzi, která ho zplodila a tvarovala, dozvědět se o jeho studiích a seznámení s jeho matkou, to všechno mi umožnilo udělat si jasnější obrázek, co Aahze žene. Byl jsem připraven tyhle informace použít, ale rozhodl se mu nikdy neříct, kolik jsem se toho dozvěděl. Někdy, až bude chtít, mi možná něco z toho řekne sám. Do té doby, cítil jsem, bude nejlepší nechat ho při tom, že jeho soukromí je stále neodhaleno. Samozřejmě, že jsem stále tápal, co tady a teď říct. mám ho prosit, aby se se mnou vrátil? Mám zahrát na naše přátelství... nebo použít tažení proti královně Bolehlavě jako lákadlo na ještě jednu práci?

Náhle se mi vybavila Kelvinova rada. Nic, co se řekne není dobrý ani špatný. Vše, co jsem mohl udělat, bylo to zkusit a doufat, že to bude dost dobrý, abych získal ztraceného přítele. Pokud ne...

Zhluboka jsem se nadechl a vypálil, jak nejlépe jsem uměl.

"Především jsem se ti přišel omluvit, Aahzi."

"Omluvit?"

Zdálo se, že ho moje slova vylekala.

"Správně. Zachoval jsem se k tobě mizerně... než jsi odešel. Nemám žádné právo tě žádat, aby ses vrátil zpátky, ale chtěl jsem tě najít, abych ti nabídl omluvu a vysvětlení, jak to vlastně je. Víš..."

Jakmile jsem začal, slova ze mne řinula, aniž bych na ně musel myslet.

"Tak jsem se bál ve svý pozici šéfa M.Y.T.H. Inc., že jsem byl mimo sebe snahou vyplnit, co jsem si myslel, že všichni ode mě očekávají. Snažil jsem se skrýt svou vlastní slabost... a dělat se silným tím, že jsem dělal všechno bez cizí pomoci. Dokonce jsem nebral ani takovou pomoc jako předtím, než jsem to místo přijal, a všechny nabídky rad nebo pomoci buď ignoroval, nebo je odmršťoval, protože jsem v nich viděl příznání svých nedostatků."

Pořád jsem na něj hleděl.

"Bylo to hloupý, nedospělý, oslovský chování. Ale nejhorší ze všeho je, že zraňovalo moje přátele, protože se cítili neužiteční a nechtění. Bylo to ošklivé vůči Tanandě a Kulíkovi i ostatním, a taky se jim omluvím, ale je neodpuštělné se tak chovat k tobě."

Olízl jsem si rty a pokračoval.

"Nikdy jsem na mluvení moc nebyl, Aahzi, a pochybuju, že budu vůbec někdy schopný ti říct, jak moc pro mě znamenáš. Už jsem řekl, že po tobě nemůžu chtít, aby ses vrátil, a taky to neudělám. Říkám ti ale, že když se vrátíš, budeš víc než vítanej. Rád bych našel možnost, jak vyjádřit, pro co nemůžu najít slov... že tě obdivuju a vážím si moudrosti a vedení, které jsi mi poskytl. Nemůžu slíbit, že se hned a úplně změním, ale budu se snažit...at' už se vrátíš,

nebo ne. Víím, že by to bylo snazší, když bys tam byl a dal mi za uši, když začnu sklouzávat. Přeju si... no, to je všechno. Vlastně jsem s tím ještě nezačal, ale mou omluvu máš."

Odmíchl jsem se a čekal na jeho odpověď.

"Víš, Skeeve, dospíváš. Myslím, že oba dva jsme na něco zapomínali daleko častěji, než by se mělo."

Aahzův hlas byl tichý, že jsem skoro nepoznal, že je jeho.

"Znamená to, že se vrátíš zpátky?"

"Já... musím si to ještě rozmyslet," řekl a koukal stranou. "Sejděme se za pár dnů, jo?"

"Rád bych, ale nejde to," ušklíbl jsem se. "Musím dnes večer odjet."

"Chápu," škubl Aahz hlavou. "Na tenhle vejletík sis moh dovolit věnovat jenom trošku času, co? V kanceláři se hromadí práce, co?"

Na jazyku jsem měl vztek, rozhořčený protest, ale zadržel jsem ho. Podle toho, co věděl, nebyl Aahzův předpoklad tak mimo mísu, byla to jen logická chyba.

"Tak to vůbec není," řekl jsem tiše. "Když už to musíš vědět, místní policie mi nařídila a bych byl do rána mimo dimenzi."

"Cože!?! Tebe vyhodili z Pervu?"

Můj starý parťák se s chladným vztekem zadíval na Pašku.

"Co ste to vy dva prováděli, že vás vyhodili z dimenze, jako je tahle?"

"Na mě se nedívej, bratranče! Teď to slyším prvně. Předtím sem věděla, že míváš z dimenze, protože tě nemohl najít."

"To bylo před posledním popovídáním s policií," doplnil jsem. "Opravdu, Aahzi, Paška s tím nemá nic společného. To je brynda, do které jsem se dostal sám... podrobnosti nejsou zrovna teď důležité. Podstatný je, že tu nemůžu čekat, až se rozmyslím."

"No, někdy bych ty "nedůležité" podrobnosti" rád slyšel," zavrčel Aahz. "Předpokládám, že ale mezitím ty vyrazíš a já tě doženu, až si věci rozmyslím."

"Ehm... vlastně, když se rozhodneš přijít, tak budu na Tulpu, ne na Pakle."

Snažil jsem se, aby to znělo nedbale, ale Aahz to bleskem zachytil.

"Na Tulpu? Co tě táhne zpátky do té zastrčené dimenze?"

Přímé otázky se nedalo vyhnout. Kromě toho, tón hlasu mého učitele si jasně žádal žádnou nesmyslnou odpověď.

"Je tam problém, se kterým se musím vypořádat. Pamatuješ se na královnu Bolehlavu? Vypadá to, že znovu vyrazila."

"Bolehlava?" zamračil se Aahz. "Myslel sem, žeš jí zatnul tipec tím prstenem, co nešel sundat."

Usoudil jsem, že není vhodný okamžik ptát se, co je to tipec.

"To ano," potvrdil jsem. "Poslala mi ho zpátky... i s prstem. Vypadalo to jako zcela jasné oznámení a varování, že zařídila všechno, aby se znovu vypravila uskutečňovat svoje dobovatelské plány... a že se nenechá nijak odradit."

"... A ty se na ní chystáš vyrazit sám? Aniž by ses mi o tom vůbec zmínil?"

"Já... myslel jsem, že by nebylo fér tímhle na tebe tlačit Aahzi. Podívej, podle toho, jak to tam šlo, bylo od začátku zaděláno na nějaký trabl. Nemůžu přece od tebe čekat, že budeš trávit svůj život zachraňováním mé kůže pokaždé, když se dostanu do nějaké šlamastyky. Kromě toho, nepůjdu na ni sám. Zbytek party už tam je. Poslal jsem je napřed, zatímco jsem jel hledat tebe."

"Tak hele, jestli tomu správně rozumím," řekl konečně. "Tvoji domácí dimenzi hrozí útok... a místo abych vedl partu v tažení, muselo to všechno počkat a ty vyrazil hledat mě?"

Když to říkal takhle, znělo to nemálo nezodpovědně.

"No... ano," vykoktal jsem. "Ale Marfě jsem řekl, aby mě po týdnu vyzvedla. Myslel jsem, že v tom případě bych už měl vyrazit a vložit se do toho, ať už tě najdu nebo ne."

Aahz se chystal něco říct, ale pak zavrtěl hlavou. Těžce vzdychl a zkusil to znovu.

"Skeeve... žádný obavy, že nejsi schopnej najít správná slova. Myslím, žeš mi dal naprosto jasnou představu, co pro tebe znamená."

"Opravdu?"

Přikývl.

"Tak jasnou, že sem se rozhod, že k rozhodnutí víc času nepotřebuju. Popadni své věci, parťáku. Vyrážíme. S hotelem si vyrovnanej, nebo musíš ještě srovnat účet?"

"Všechno jsem už vyřídil," řekl jsem. "Nic k placení už není... protože jsem musel platit dopředu."

"To sedí," zabručel Aahz. "Pokud nejsi VIP nebo někdo takovej, tak se chovej stejně."

Byla to dobrá možnost, a tak jsem pokušení neodolal.

"Samozřejmě, že příště, až tu bude, to bude pro mě nejspíš snadnější... teď když tu mám úvěr a kreditní kartu."

"Jaký příště? Myslel sem, žeš řek, že policie..."

Náhle se mu řetězec myšlenek přetrhl. Otočil se a naklonil nade mě.

"KREDITNÍ KARTU? Jakou kreditní kartu? Kdo ti co o kreditkách řek?"

To nebyla přesně ta reakce, jakou jsem očekával.

"Vlastně to navrhla banka," vysvětlil jsem. "Říkali..."

"Jaká banka? Jak si věděl, co hledat v bance?"

"To mi doporučil Edvík. To je taxikář, kterého jsem si najal, když jsem tu..."

"Kterého sis najal? Proč si..." Přestal a zdálo se, že se opět trochu ovládá. "Vypadá to, že si toho spolu máme spoustu co probrat... až budeme mít čas. Jasný, parťáku?"

"Jasný, Aahzi," řekl jsem, rád, že jsem na chvilku unikl z háčku.

"Zbývá tu ještě něco udělat, než odejdeme?"

"Musím dát nějaké peníze poslíčkovi. Slíbil jsem mu..."

"Podrobností mě ušetři... aspoň pro tuhle chvíli. Ještě něco?"

"Ne, Aahzi."

"Tak jo. Dodal se a já ti zatím chytím toho poslíčka. Pak vyrazíme na Tulp... teda jestli najdu na D-hopláku správný nastavení. Bude to chvílička a..."

"Šetři baterie, bratranče," řekl a Paška. "myslím, že nás tam všechny dokážu dostat i tak."

"Ty? Odkdy jdeš s náma?" zalapal Aahz po dechu.

"Jakmile mě tady Skeeve najal," opáčila strážkyně. "Když už je o tom řeč, odkdy potřebuješ k cestování mezi dimenzemi D-hoplák?"

"Ehm... pokud by vám to nevadilo," řekl jsem a cpal do svého nového kufříku špinavé oblečení, "nemohli byste si to schovat na jindy? Zrovna teď musíme stihnout jednu válku!"